

PISMO POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ

Musimy stanowić jedność

WYWIAD Z REKTOREM

prof. dr. hab. inż.
Tomaszem Łodygowskim

KWESTIONARIUSZ DZIEKANA

Prorektor ds. nauki

Aleksandra Rakowska

PODSUMOWUJE 7 LAT KADENCJI

WŁADZE REKTORSKIE

N A K A D E N C J Ę 2 0 1 2 - 2 0 1 6

prof. dr hab. inż. Tomasz ŁODYGOWSKI
REKTOR POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ

dr hab. Jacek GOC, prof. nadzw. PP
prorektor ds. kształcenia

prof. dr hab. inż. Joanna JÓZEFOWSKA
prorektor ds. nauki

prof. dr hab. inż. Jan ŻUREK
prorektor ds. współpracy z gospodarką

dr hab. inż. Stefan TRZCIELIŃSKI, prof. nadzw. PP
prorektor ds. edukacji ustawicznej

W NUMERZE:

MUSIMY STANOWIĆ JEDNOŚĆ WYWIAD Z REKTOREM PROF. DR. HAB. INŻ. TOMASZEM ŁODYGOWSKIM	2
Kwestionariusz Dziekana	6
Prorektor ds. nauki Aleksandra Rakowska - podsumowuje siedem lat kadencji	27
Aktualności	29
Trzeba zacząć myśleć i działać po nowemu - rozmowa z prof. Czesławem Cemplem	31
Symposium Inżynieria Wysokich Napięć IW-2012	33
Koło Naukowe Logistyka	35
V Międzynarodowa Konferencja Naukowo-Techniczna - Blackout a Krajowy System Elektroenergetyczny	37
XVI Seminarium Projektowanie Mechatroniczne	40
Erasmus Mundus Doctorate	41
40 lat organizacji seniorów Politechniki Poznańskiej	43
Newsletter	46
Media o nas	48
Kulturalne lato	52

REDAKCJA

Jolanta Szajbe - redaktor naczelna
Skład redakcji: Iwona Kawiak-Sosnowska,
Wojciech Jasiecki

ADRES REDAKCJI

Politechnika Poznańska,
pl. Marii Skłodowskiej-Curie 5,
pok. 409, 60-965 Poznań,
tel. 665 3610, faks 665 3752
glos.politechniki@put.poznan.pl

WYDAWCA

Politechnika Poznańska, pl. Marii
Skłodowskiej-Curie 5, 60-965 Poznań

DRUK

Drukarnia JANTER
ul. Chrobrego 41
11-300 Biskupiec

Nakład: 1500 egz.

WSPÓŁPRACOWNICY:

Wydział Architektury: dr inż. arch. Anna Sygulska; **Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska:** prof. dr hab. Janusz Wojtkowiak; **Wydział Budowy Maszyn i Zarządzania:** dr Marek Maik, inż. Tomasz Nazdrowicz; **Wydział Elektryczny:** mgr Ewa Szloser; **Wydział Fizyki Technicznej:** dr hab. Arkadiusz Ptak; **Wydział Informatyki:** mgr inż. Katarzyna Małkowska; **Wydział Inżynierii Zarządzania:** dr Ewa Badzińska; **Wydział Maszyn Roboczych i Transportu:** mgr inż. Katarzyna Wojciechowska; **Wydział Technologii Chemicznej:** mgr Maciej Raciborski; **Studium Języków Obcych:** mgr Aneta Marciniak; **Studium Wychowania Fizycznego i Sportu:** mgr Wojciech Weiss; **Era Inżyniera:** mgr Marta Kicińska-Nowak; **Centrum Praktyk i Karier:** Radio AFERA: mgr Piotr Graczyk, mgr Bartłomiej Nowak; **Uczelniane Centrum Kultury:** mgr Marzenna Biegała-Howorska; **Przedstawiciele samorządu i innych organizacji studenckich**

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania, redagowania otrzymanych materiałów i zmian tytułów. Teksty przyjmujemy wyłącznie w formie elektronicznej (płyta CD, DVD, pendrive, e-mail).

Opinie zawarte w publikacjach są sprawą autorów i nie muszą odzwierciedlać stanowiska redakcji GP i władz uczelni.

Musimy stanowić **JEDNOŚĆ**

WYWIAD Z REKTOREM PROF. DR. HAB. INŻ. **TOMASZEM ŁODYGOWSKIM**

Jaką Politechnikę Pan zastaje?

Bogatą swą różnorodnością. Bogatą potencjałem intelektualnym i młodością wnoszoną przez studentów i doktorantów. Silną ambicjami i dynamizmem działania. Na tle innych instytucji szkolnictwa wyższego w Polsce nasza uczelnia jest postrzegana jako uporządkowana na miarę naszej „poznańskości”. Dobrą wizytówką i promocją uczelni są nasze inwestycje, prowadzone starannie i z należyтым umiarem, dającym nadzieję na ich późniejsze utrzymanie. Nie oznacza to wcale, że możemy teraz siedzieć z założonymi rękami, gdyż utrzymanie tego wysokiego status quo wymaga bezustannej czujności wobec szybko zmieniających się warunków. Bez wątpienia naszą największą siłą pozostają ludzie.

W swojej przedwyborczej prezentacji napisał Pan, że widzi ograniczenia w jakich działa nasza Uczelnia. Które z ograniczeń uznaje Pan za najistotniejsze i jak zamierza Pan sobie z nimi poradzić?

Widząc ograniczenia, które utrudniają rozwój uczelni, w pierwszej kolejności trzeba rozróżnić, które z nich są jak

gravitacja, a nasz wpływ na ich usunięcie bądź zmianę jest ograniczony, a które zależą od nas samych i to na te w pierwszej kolejności możemy wpływać. Te zewnętrzne wymagają byśmy umieli się inteligentnie w nie wpisywać i wykorzystywać nadarzające się szanse. Wbrew pozorom trudniej nieraz pokonywać ograniczenia wewnętrzne, które

bywają drugą naturą człowieka. Tu moja rola musi polegać na budowaniu jedności uczelni i szukaniu wszystkich argumentów, które nas łączą. Z definicji niejako muszę być optymistą, który podkreśla to co nas łączy i jest naszym wspólnym sukcesem. Jest przed nami wielka praca do wykonania, wynikająca ze współczesnych tendencji edukacyjnych i sposobów finansowania badań naukowych, zwłaszcza tych kończących się wdrożeniami czy rozwiązaniami innowacyjnymi. Również w tym właśnie celu mamy w naszej strukturze prorektorów ds. edukacji ustawicznej i relacji z otoczeniem gospodarczym.

Co zrobić by uczelnię traktowano jako wspólne miejsce pracy, równoprawne dla wszystkich jej pracowników. Uczelnia często wydaje się być „republiką profesorów”. Po co wobec tego są pozostali pracownicy?

Czy nauczyciel akademicki może powiedzieć, że reszta jest na jego utrzymaniu? Jak sprawić, żeby pracownicy uczelni czuli, że „grają w jednej drużynie”.

Mógłbym się powołać na znany wierszyk, który czytaliśmy w młodości - jak to wszyscy wszystkim są potrzebni. I to

bez murarza, szewca czy kucharza, i ich współpracy, nic by nie wyglądało normalnie. W uczelni potrzebni są wszyscy. Oczywiście każdy pełni inną rolę, każdy ma inne zadania, ale dopiero wszystkie one spełniane razem w wielkim zbiorowym wysiłku stanowią o sile instytucji. Inni są odpowiedzialni za edukowanie i badania naukowe, podczas gdy inni starają się sprostać wielu uciążliwym formalnościom, zapewniając w ten sposób bezpieczeństwo całej organizacji. Łatwo ukuć hasło, które zawarła Pani w pytaniu, choć nie służy ono budowaniu jedności, trudniej pracować na rzecz zrozumienia jak różne nasze stanowiska w uczelni powinny się wzajemnie dopełniać. Każdy pracownik uczelni może być dumny ze swojego miejsca pracy i mieć pełne przeświadczenie, że częśćka jego aktywności jest niezbędna do budowania tradycji tej szkoły. Poczucie solidarności ze swoim miejscem pracy jest również kwestią osobistego wychowania nakazującego szacunek do spotykanych ludzi, który docenia każdego bez względu na jego status. Niestety obserwujemy też destrukcyjną rolę mediów, wypowiadających się o sprawach uczelni czy szkolnictwa wyższego niekoniecznie w duchu chęci znalezienia lepszych rozwiązań, co raczej wyszukania czegoś, co by stanowiło sensację. Nie sprzyja to tworzeniu jedności środowiska i atmosfery naprawiania problemów, które przecież istnieją.

Co jest dla Pana priorytetem w zarządzaniu ludźmi?

Najpierw szacunek do współpracowników, później dobre zdefiniowanie zadań, a dalej rozliczenie z efektów. Przejmując zarządzanie uczelnią starałem się rozmawiać ze wszystkimi podległymi mi zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio działami. Próbuje zachować hierarchiczność tego rodzaju, że jeśli jest prorektor odpowiedzialny za pewne działania, to dla podległych mu pracowników właśnie on jest jedynym przełożonym. W tak dużej instytucji jak nasza, pracownicy nie mogą być zagubieni i muszą wiedzieć, kto jest ich przełożonym. Nie wystarczy stwierdzenie, że rektor jest przełożonym wszystkich, bo to równie dobrze może znaczyć, że nikogo.

W czasie rozmów z doświadczonymi osobami wsłuchuję się w ich sugestie dotyczące usprawnień. Wprowadzane zmiany powinny wynikać z celowości lepszego wykorzystania potencjału ludzkiego i usprawnienia procedur działania. Zdarza się, że propozycje zmian ograniczają się niestety tylko do roszczeń. Wówczas chciałoby się przypomnieć, może nieco sparafrazowaną wypowiedź JFK sprzed lat: *nie pytaj co uczelnia powinna zrobić dla ciebie, może lepiej zapytaj co ty możesz zrobić dla niej*.

Uczelnia się starzeje, ubywa profesorów przechodzących na emeryturę. Młodzi rozwijają się w wolnym tempie. Habilitacji nie przybywa zbyt dużo, a profesur tym bardziej. Czy Uczelnia może wspomóc działania w kierunku utrzymania kadry samodzielnych?

Oczywiście działania należy w tym względzie wspierać ambicje naszych pracowników. Natomiast co to znaczy pomóc? To trudne pytanie. Pomóc to może znaczyć – zachęcać ludzi, którzy uzyskali odpowiedni stopień kompetencji, potwierdzonych dorobkiem naukowym, w tym przypadku myślę o habilitacji, do poddania się procedurom. Na pewno Uczelnia się starzeje i na pewno w perspektywie kilkunastu lat tych profesorów, którzy dzisiaj stanowią trzon zasadniczy ubędzie. Istnieje nagła potrzeba, żebyśmy odtworzyli tę kadrę. Można to zrobić w różny sposób. Jedną możliwość to wychować swoją kadrę, na tym nam bardzo zależy i tych pracowników chcielibyśmy wspierać. Musimy mieć jednak pewność, że te osoby spełnią pokładane w nich nadzieje. Istnieje cały system wspierania habilitacji, myślę tu np. o aplikowaniu do Narodowego Centrum Nauki albo do Narodowego Centrum Badań i Rozwoju. Tu możemy wspierać działania, żeby kandydaci na habilitowanych mogli rzeczywiście pozyskiwać granty. Ja nie chciałbym dopuścić myśli, że pracownik w naszej uczelni, który zostaje profesorem nigdy nie aplikował o żadne fundusze, ani nigdy nie partycypuje w realizacji grantów. Bardzo mi zależy, żeby osoby, które mają ambicje przedstawienia prac habilitacyjnych już miały doświadcze-

nie międzynarodowe i doświadczenie związane z pozyskiwaniem grantów. To oczywiście walka i konkurencja, ale tu możemy kandydatów wspomagać, również od strony administracyjnej. To jest też forma wsparcia, można nie tyle dać pieniądze, ale pomóc je zdobyć a to otwiera drogę do spokojniejszej pracy kończącej się promocjami. Inna droga odtwarzania kadry profesorskiej, tej która powinna inspirować prace i rozwój młodszych, występować intensywnie o finansowanie badań naukowych, którymi można wspierać również doktorantów i młodszych pracowników może polegać na pozyskiwaniu pełnych energii samodzielnych pracowników wychowanków innych ośrodków naukowych, zwłaszcza zagranicznych.

Problem jakości nauki. Chcemy czy nie chcemy współczynnik impact factor i indeks Hirscha coraz bardziej decydują o randze Wydziału. Jak przekonać tych, którzy nie wierzą w liczby i pozostają w tradycyjnej promocji swoich badań - w lokalnych czasopismach i do tego po polsku?

Wiadomo w jaki sposób punktowane są wyniki naszych prac naukowych i wiadomo w jaki sposób będzie później oceniany wydział uzyskując odpowiednią kategorię. Na pewno to jest oczkiem w głowie każdego dziekana, żeby „przymierzyć się” potencjałem swojego wydziału do tych aktualnych kryteriów. Wtedy z łatwością daje się zauważyć, że publikowanie w czasopismach o najwyższej randze jest zdecydowanie tym co promuje wydział i tym co może dawać mu lepszą kategorię. Oczywiście w pewnym momencie to przekłada się również na pieniądze otrzymywane przez jednostkę. Lepsza kategoria znaczy także, że wydział może dostać dużo więcej pieniędzy w postaci środków otrzymanych na działalność statutową. Różnica między kategorią A i B to konkretna różnica finansowa. Być może pewną formą, o której dziekani i wydziały mogą pomyśleć jest proporcjonalny do pozyskiwanych przez pracowników punktów, podział środków otrzymanych. Krótko mówiąc, żeby pieniądze trafiały w odpowiedniej pro-

porcji do tych, którzy te punkty wypracowują. To będzie także forma zachęty, bo można bardzo łatwo policzyć ile kto wniósł do „wspólnego worka”.

W swojej prezentacji przedwyborczej pod hasłem „badania naukowe i współpraca z przemysłem” mówił pan o wspieraniu działań promocyjnych. Czy to znaczy, że będzie Pan kładł duży nacisk na promowanie PP właśnie wśród tej grupy docelowej?

Promocja Politechniki jest potrzebna właściwie wszędzie, zarówno wewnętrzna, jak i zewnętrzna. Musimy zadać pytanie jakim celom ma służyć. Innym celom służy promocja Uczelni jako instytucji, zajmującej się nauką, innym, i do innej grupy odbiorców musi trafiać, promocja nakierowana na pozyskanie kandydatów na studia. Jeszcze inaczej musi wyglądać promocja ukazująca potencjał uczelni jako partnera dla przemysłu i wspólnego wnioskowania ośrodki finansowe. Widoczną, również medialnie, formą promocji jest np. Noc Naukowców, gdzie i młodzi i starsi przychodzą zafascynowani nauką i tym, że uczelnia oferuje tyle ciekawych rzeczy. Możemy też wtedy liczyć, że wśród młodzieży będą Ci, którym spodoba się to na tyle, że uznają, iż będzie to dobre miejsce ich przyszłego studiowania. Taka promocja jest w tym zakresie wyjątkowo ważna. Chociaż nie wynika z niej fakt, że będziemy razem z partnerami przemysłowymi pisać stosowne granty, które zakończą się patentami i właściwej rangi publikacjami. Bo taka właśnie promocja jest potrzebna, żeby z zakładami pracy dojść do porozumienia i określić co właściwie nas łączy. A także po to by zainteresować przemysł do te-

go stopnia, że jego przedstawiciele będą skłonni zaryzykować swój udział nawet swój finansowy wkład. Powinniśmy sprawić dbając o tę formę promocji, że będą ufali, iż konkretne przedsięwzięcie uda się zrealizować we współpracy z naszymi pracownikami, a jego wynik będzie można wdrożyć. Takiej promocji nam również potrzeba, a w tej kwestii jest jeszcze dużo do zrobienia. Dotyczy to każdego z wydziałów z osobna - pokazanie się w otoczeniu przemysłowo-biznesowym jako kompetentni partnerzy, mogący wiele cennego wnieść do rozwiązywania problemów. Osobną sprawą są w takim przypadku trudności zewnętrzne, bo jednak nie wszystkie firmy są zainteresowane tym, żeby budować innowację. A nas najbardziej interesują partnerzy, którzy myślą o rozwiązaniach przyszłościowych. Nam jako Uczelni potrzebny jest czas. Niektórzy partnerzy przemysłowi myślą o współpracy z uczelnią na zasadzie straży pożarnej i oczekują natychmiastowego rozwiązania problemu. To też trzeba właściwie naszym partnerom komunikować. Możemy rozwiązywać problemy, które interesują firmy konkurujące na rynku - ale w określonej dłuższej perspektywie. Taka promocja wymaga podania odpowiedniemu otoczeniu gospodarczemu, informacji w jakich dziedzinach jesteśmy kompetentni. Bardzo mi zależy, żebyśmy

mieli takich partnerów przemysłowych, którzy wręcz sami będą formułować dla uczelni listę zadań o charakterze innowacyjnym.

Co sądzi Pan o konkurencji ze strony uczelni niepublicznych?

W przypadku uczelni technicznych jak nasza, w której w zdecydowanej większości przypadków kształcenie jest drogie i wymaga wielkich nakładów na laboratoria ta konkurencja jest relatywnie słaba. W naszym przypadku możemy raczej mówić o pewnej współpracy z Państwowymi Wyższymi Szkołami Zawodowymi, które nie mają uprawnień kształcenia na drugim stopniu i potencjalnie mogą być dostawcami kandydatów. Gros szkół niepublicznych, które powstały w czasie wielkiego boomu skolaryzacyjnego, skoncentrowało się na kierunkach tanich. Tylko kilka z nich może stanowić dla nas konkurencję. Mam nadzieję, że młodzież coraz bardziej wnikliwie obserwuje rynek pracy i bierze pod uwagę przyszłą karierę zawodową. Widząc, że jednak po naszej uczelni odsetek bezrobotnych jest znacznie mniejszy niż po innych, może nawet niektórzy rozbudzą w sobie zainteresowania matematyką i fizyką, by sprostać naszym wymaganiom.

Politechnika Poznańska jest uczelnią bardzo tradycyjną, wiele osób ocenia panujące tu stosunki jako patriarchalne. Rzeczywiście daje się zauważyć przewagę mężczyzn na kierowniczych stanowiskach, studentki czasami skarżą się na protekcyjne traktowanie. Co zrobić by sytuacja ta uległa poprawie? Zachęcamy dziewczyny, aby przyszły do nas studiować, a czy tak naprawdę możemy im zaoferować komfortowe z punktu widzenia poprawności politycznej - studia.

To jest dla mnie trudne pytanie, pytanie tak naprawdę o pewne cechy w wychowaniu naszych nauczycieli akademickich. Także o to, czy rodzice pracujących tutaj osób wykonali dobrą pracę. Jedynym mechanizmem, który mógłby w tej sytuacji pomóc, jest mechanizm opiniowania prowadzonych zajęć. Przy negatywnym opiniowaniu takich zajęć i przy realnych zarzutach trzeba oczywiście podjąć działania. Jeśli wykładowca pozwala sobie na komentarze typu, że panie tu przyszły wyjść za mąż, to moim zdaniem znalazł się on w niewłaściwym miejscu, i chcąc być dalej akceptowanym przez środowisko powinien czym prędzej zmienić swoje nastawienie i postępowanie. To także kwestia wychowania studentów, ich sposobu reagowania na takie sytuacje. To dotyczy wychowania nas wszystkich i naprawdę nie jest takie proste. Na marginesie trzeba zauważyć dwie prawdy: tę, że kobiety w Polsce średnio są od lat lepiej edukowane od mężczyzn oraz tę radosną, że jedyną osobą z Polaków, która otrzymała nagrodę Nobla z dyscyplin naukowych i to dwukrotnie była kobieta.

W swojej przedwyborczej prezentacji wspomina Pan o popieraniu form pracy z najzdolniejszymi studentami. Na co ze strony uczelni mogą liczyć wybitni studenci?

Mamy 80 kół naukowych, w których studenci działają coraz intensywniej. Muszę się przyznać, że wobec natłoku osób i zajęć może się zdarzyć, że nie za-

ważamy najzdolniejszych jednostek. Z takimi nie ma problemu, nie trzeba się z nimi wielokrotnie spotykać. I tu tkwi nasz błąd a może nawet grzech zaniedbania. Uważam, że właśnie z nimi należy pracować najwięcej, bo to są przecież potencjalni kandydaci na przyszłych profesorów. Proszę byśmy więcej czasu poświęcali właśnie tym najzdolniejszym i najaktywniejszym, oczywiście nie zaniedbując całej reszty, która nie wiezieć jak się w przyszłości rozwine częściowo dzięki naszej inspiracji.

Jaka, Pana zdaniem, jest przyszłość zawodowa przed inżynierem kończącym PP?

Trochę o tym mogą świadczyć spotkania z naszymi absolwentami. Nie wszyscy pracują w swoich zawodach ale jedno jest pewne, że potrafili wykorzystać swoje umiejętności łatwego uczenia się nowych rzeczy, które to umiejętności były po części wynikiem studiowania w naszej uczelni. Współczesność będzie skłaniała zapewne naszych absolwentów do zmiany profilu czy nawet nabycia zupełnie nowych kompetencji. Wierzę jednak, że potrafimy ich tak przygotować, by stając przed nowym nie załamywali rąk tylko łatwo poradzi sobie z trudnościami. To jest największa wartość naszego wykształcenia by absolwenci umieli z łatwością i szybko nabierać nowych i potrzebnych kompetencji.

Jak pan myśli, jaka jest współczesna młodzież?

Jak to bywało i wcześniej - różnorodna. Pełna energii i inicjatyw. Nieraz niepokorna, niekiedy wybitna w różnych kierunkach, również leniwa. Chciałoby się powiedzieć- oby lekcja ich wychowania przez rodziców była dobrze odrobiona, a wpływ otoczenia raczej budował dobre relacje niż powodował destrukcje ich charakterów.

Czy przyzwyczaił się Pan, że się do Pana zwraca „Wasza Magnificencjo”?

Nie bardzo. Raczej czuję zażenowanie.

Jaką książkę przeczytał Pan ostatnio, oczywiście poza naukowymi?

Dla odprężenia czytam książki sensacyjne. Oczywiście lubię popularno-naukowe. Nie lubię książek ani filmów science fiction. Ze względu na ograniczony czas lubię jak autor wypowiada się krótko np. w postaci felietonów - ostatnio czytałem książeczkę pani Jandy. Nie oznacza to, że nie doceniam piękna literackiego języka, które wymaga od czytelnika dłuższej chwili obcowania z tekstem. Zawsze pod ręką mam kilka książek, które służą jako odtrutka po przeczytaniu stosu podań.

Na czym był Pan ostatnio w kinie lub teatrze?

Czasem chodzę do Teatru Nowego w Poznaniu. Obiecuję sobie, że kiedyś specjalnie, dzień wcześniej pojedę do Warszawy, by pójść do teatru, ale udało mi się to ostatnio ładnych parę lat temu. W kinie zasypiam rzadko, ale jak już to proszę, by mnie budzili gdybym chrapał. Jestem fanem „Rodziny Zastępczej”, bo stare odcinki nadawane są o godzinach, w których udaje mi się już wrócić do domu.

Jak Pan dba o kondycję?

Jak wracam do domu, i jeszcze nie jest ciemno, jeżdżę na rowerze, i to szybko, i często po mieście. Jest to dobra okazja by zobaczyć co nowego zbudowano. Kilka tygodni temu ze zdziwieniem zauważyłem jadąc ulicą Paderewskiego w dół, że mamy nowy Zamek z XIII w. Co to było za zdziwienie!

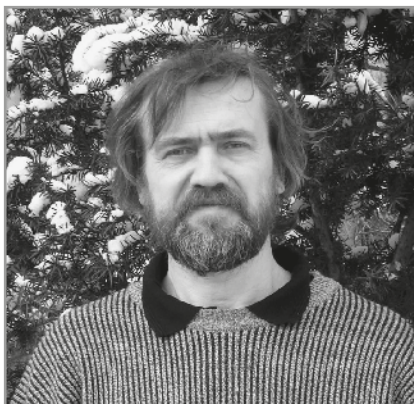
Motto życiowe...

Szanuj wszystkich i uśmiechnij się do nich to i oni i cały świat cię uszanują i uśmiechną się do ciebie.

Rozmawiała
Jolanta Szajbe

Kwestionariusz Dziekana

WYDZIAŁ ARCHITEKTURY

D Z I E K A N :

dr hab. inż. arch.

**Jerzy
Suchanek**

prof. nadzw. PP

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Wydział Architektury musi wreszcie zaistnieć jako część uczelni, z możliwością korzystania ze wszystkich usług oferowanych przez obiekty, infrastrukturę i społeczność głównego jej kampusu (na Piotrowie).

Wydział jest dla mnie zespołem ludzi - naukowców, dydaktyków, managerów, inżynierów, techników i artystów (czasem w jednej osobie), którzy chcą pracować dla rozwoju „naszej ukochanej uczelni”¹ prowadząc badania, ucząc innych i dbając o własny rozwój. W tym zespole szczególną rolę mają studenci - rolę inspirującą. Wszyscy potrzebują godnych warunków dla prowadzenia swoich działań. Dlatego wydział to również przestrzeń pozwalająca na właściwą realizację wspólnych zamierzeń, to budynek i jego otoczenie, w sąsiedztwie innych budynków uczelni, z dobrą komunikacją i oddziaływaniem na krajobraz. Na razie nie mamy takich warunków. Ich osiągnięcie jest jednym z celów strategicznych naszej Uczelni, nie tylko Wydziału.

Największym sukcesem Wydziału jest dynamiczny rozwój naukowy kadry - 5 habilitacji w ciągu 4 lat mijającej kadencji.

Największą porażką Wydziału jest... mało dynamiczny rozwój naukowy kadry - żaden z naszych naukowców nie uzyskał tytułu profesora w ciągu 4 lat mijającej kadencji.

Poznań jest dla mnie miastem ogromnych możliwości, wspaniałej historii i równocześnie miastem, w którym czuje się konieczność podnoszenia jakości przestrzeni, miastem, które wymaga szacunku do wartości krajobrazu istniejącego, wymaga śmiałych i odpowiedzialnych wizji rozwoju. Nie można tracić nic z istniejących zasobów krajobrazowych, ale poprawiać warunki życia w mieście - to, wbrew pozorom, nie są wykluczające się założenia. Warto podejmować tak trudne wyzwania chociażby dlatego, że Poznań jest miastem, w którym studium nasi studenci. Warunki życia poza uczelnią mają ogromne znaczenie przy wyborze miejsca studiowania.

Politechnika Poznańska jest zespołem wydziałów realizujących własne cele, rywalizujących o środki z budżetu, przestrzeń, ludzi... a mimo wszystko współpracujących, działających dla rozwoju „naszej ukochanej uczelni”¹.

Motto życiowe: Spośród wielu cennych wskazówek życiowych mógłbym wskazać jedną, która ostatnio wydaje mi się szczególnie aktualna: „*Piękno istnieje (wbrew twierdzeniom niektórych krytyków sztuki), dostrzegajmy je*”.

Oprócz tego, że jestem dziekanem jestem także architektem.

¹ cytuję określenie prof. Marka Idziora

NOTA BIOGRAFICZNA:

dr hab. inż. arch.

Jerzy Suchanek, prof. nadzw. PP

Urodziłem się w Poznaniu. Po ukończeniu IV Liceum Ogólnokształcącego w Poznaniu, rozpocząłem studia na Politechnice Poznańskiej, na Wydziale Budownictwa Lądowego - kierunku architektura. Dyplom magistra inżyniera architekta uzyskałem w 1986 r., po odbyciu „długotrwałego przeszkolenia wojskowego”. W 1986 roku rozpocząłem pracę na stanowisku asystenta projektanta w Ośrodku Rozwoju Przemysłu Drzewnego w Poznaniu. W 1990 r., po uzyskaniu uprawnień projektowych rozpocząłem pracę w Biurze Projektów Kolejowych na stanowisku projektanta, projektując obiekty techniczne obsługi ruchu kolejowego i modernizację małych stacji w Wielkopolsce. W tym samym roku rozpocząłem naukę na Studium Podyplomowym „Planowanie przestrzenne i projektowanie w krajobrazie dorzecza Warty” na Politechnice Poznańskiej. W 1992 roku rozpocząłem pracę w Instytucie Architektury i Planowania Przestrzennego PP, współpracując nadal z Biurem Projektów Kolejowych w Poznaniu oraz z biurem projektowym

„Art-Product” w Poznaniu, gdzie projektowałem budynki użyteczności publicznej (zdobywając m.in. II nagrodę „Budowa roku” w 1997 r.). W 1998 roku uzyskałem stopień doktora na Wydziale Architektury, Budownictwa i Inżynierii Środowiska PP pod kierunkiem prof. dr hab. inż. arch. Wojciecha Bonenberga. Od tego czasu pracuję na Wydziale Architektury Politechniki Poznańskiej na stanowisku adiunkta, prowadząc równocześnie autorską Pracownię Architektoniczną „Forma” Sp. z o.o. w Poznaniu (projekty architektoniczne budynków użyteczności publicznej oraz budynki przemysłowe, projekty wnętrz). Od 1998 roku współpracuję także z Międzynarodowym Studium Podyplomowym Planowania Przestrzennego (SP-109) na Wydziale Architektury Politechniki Poznańskiej, prowadząc wykłady o tematyce związanej z architekturą kolei. Od 2002 roku pełniłem funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Architektury i Planowania Przestrzennego na Wydziale Architektury PP. Stopień doktora habilitowanego otrzymałem w 2007 roku. Jestem członkiem Stowarzyszenia Architektów Polskich oraz Stowarzyszenia Pastelistów Polskich.

Moje działania naukowe i twórcze obejmują następujące dziedziny:

- projektowanie budynków użyteczności publicznej,
- projektowanie budynków przemysłowych ze szczególnym uwzględnieniem problemów związanych z wewnętrzną i zewnętrzną komunikacją kołową,
- projektowanie identyfikacji firm w zakresie architektury,
- projektowanie w krajobrazie stref podmiejskich (w tym układów liniowych),
- projektowanie wyposażenia, aranżacji wnętrz
- zagadnienia wykorzystania urządzeń mechanicznych jako elementów wnętrz,
- obiekty małej architektury w krajobrazie.

W pracy naukowej zamierzam kontynuować tematykę związaną z adaptacją zabytkowych zespołów budynków kolejowych w Wielkopolsce dla celów kulturalnych. Efekt wzajemnego oddziaływania logistyki jako elementu szczególnego rodzaju funkcji i architektury jako dziedziny artystycznej jest dla mnie priorytetowym kierunkiem poszukiwań twórczych, szczególnie w zakresie architektury przemysłu.

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA I INŻYNIERII ŚRODOWISKA

DZIEKAN:

prof. dr hab. inż.

**Janusz
Wojtkowiak**

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Wydział musi brać pod uwagę zmiany zachodzące w jego

otoczeniu. Dotyczy to zwłaszcza rynku pracy i zmian zachodzących w szkolnictwie wyższym. Chodzi nie tylko o dostosowanie

wywanie się do zachodzących zmian, ale również o twórcze wpływanie na naszą rzeczywistość naukową, dydaktyczną i techniczną. Wszelkie działania w tych obszarach muszą być ewolucyjne, spokojne i konsekwentne.

Wspólnym zadaniem kadry Wydziału jest wykształcenie specjalistów, którzy potrafią działać w warunkach globalnej konkurencji i w jak najkrótszym czasie doprowadzić naszą infrastrukturę do poziomu krajów wysoko rozwiniętych. Mamy wciąż wiele do nadrobienia. Dotyczy to budownictwa, zwłaszcza energooszczędnego nastawionego na wykorzystanie odnawialnych źródeł energii, budowy autostrad, dróg, ulic i lotnisk, modernizacji dróg kolejowych, nowoczesnego transportu miejskiego, efektywnych i energooszczędnych systemów zaopatrzenia w wodę i ciepło, ochrony wód, gleby i powietrza. Od wielu lat nasz Wydział stara się zapewnić swoim studentom możliwość zdobycia wszechstronnej i nowoczesnej wiedzy w wymienionych wyżej specjalnościach. O tym, że nasze działania przynoszą pozytywne efekty świadczą sukcesy naszych absolwentów działających na krajowym i europejskim rynku pracy. Świadczy o tym również wyróżnienie Polskiej Komisji Akredytacyjnej przyznane w roku 2010 kierunkowi „inżynieria środowiska”. Mimo tych sukcesów wiem, że są sprawy w obszarze dydaktyki, które można poprawić. Należą do nich np. nauczanie umiejętności pracy w zespole, myślenia w kategoriach systemowych, integracji wiedzy, umiejętności i kompetencji z zakresu techniki, ekonomii i nauk społecznych.

Kierunki studiów prowadzonych dotychczas na Wydziale, a więc „budownictwo” i „inżynieria środowiska” cieszą się dużym zainteresowaniem absolwentów szkół średnich. Jest to nie tylko efekt dobrej w ostatnich latach koniunktury na rynku budowlanym, ale również skutek konsekwentnej działalności informacyjnej i wysiłku dydaktycznego wszystkich pracowników Wydziału. Aby ten dobry stan utrzymać musimy śledzić zachodzące zmiany i odpowiednio na nie reagować.

Kierunki studiów „budownictwo” i „inżynieria środowiska” znalazły się w programie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego jako tzw. kierunki zamawiane. Wydział zakończył z dużym sukcesem udział w pierwszej 3-letniej pilotażowej edycji tego programu w dwóch specjalnościach, a mianowicie: „energooszczędne technologie w budownictwie” w ramach kierunku „budownictwo” i „techniczne wyposażenie budynków energooszczędnych” w ramach kierunku „inżynieria środowiska”.

Działalność naukowo-badawcza i dydaktyczna zorientowana na ograniczenie zużycia energii w szeroko rozumianym budownictwie jest już obecnie i będzie w najbliższej przyszłości sprawą priorytetową. Oprócz wymienionych wcześniej tzw. kierunków zamawianych, warto w tym kontekście wymienić strategiczny projekt badawczy pt. „Zintegrowany System Zmniejszania Eksploatacyjnej Energochłonności Budynków”, realizowany o kilku lat we współpracy z Instytutem Techniki Budowlanej na zlecenie Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, a także rozpoczęte

niedawno dwa projekty finansowane przez Narodowe Centrum Nauki dotyczące wykorzystania energii cieplnej gruntu do zaspokajania potrzeb energetycznych budynków.

W Polsce na budownictwo przypada blisko 40% całkowitego krajowego zużycia energii. Udział ten w najbliższych latach należy zdecydowanie zmniejszyć. Dla pracowników Wydziału oznacza to konieczność takiego przeorientowania kształcenia studentów, aby dzięki bardziej zaawansowanemu projektowaniu z wykorzystaniem nowoczesnych technologii i metod symulacyjnych oraz optymalizacyjnych, jak również dzięki zastosowaniu nowych materiałów i technologii realizacyjnych, nowych technologii w zakresie techniki instalacyjnej i eksploatacji budynków byli w stanie, już jako projektanci i wykonawcy, doprowadzić do wzrostu jakości i efektywności istniejących i nowo wznoszonych obiektów budowlanych. Problem efektywności dotyczy budownictwa jako całości. Wspomniana wyżej sytuacja wymaga nowego podejścia do kształcenia studentów, polegającego na zwiększeniu nacisku na działy integracyjne i myślenie systemowe. Absolwenci Wydziału powinni rozumieć punkt widzenia kolegów i koleżanek kończących inne specjalności i kierunki. Powinni globalnie rozwiązywać problemy architektoniczne, konstrukcyjne, instalacyjne i energetyczne projektowanych przez siebie obiektów budowlanych. Uważam, że takie systemowe i integracyjne podejście ma przyszłość.

Podsumowując, sprawy ważne dla przyszłości Wydziału podzieliłbym na trzy grupy: sprawy związane z działalnością naukowo-badawczą, dydaktyczną i administracyjną.

W pierwszej grupie do priorytetowych zaliczam:

- odzyskanie przez Wydział kategorii naukowej A,
- znaczące zwiększenie przychodów z działalności naukowo-badawczej i badawczo-usługowej,
- utrzymanie stanu ilościowego i poprawę jakości kadry naukowo-dydaktycznej w tym głównie zwiększenie liczby profesorów tytularnych,
- pozyskanie środków na poprawę wyposażenia laboratoriów,
- zintensyfikowanie współpracy naukowej z zagranicą,
- rozwój współpracy z krajowymi firmami branży budowlanej i instalacyjnej.

W drugiej grupie spraw studenckich jako najistotniejsze uważam:

- utrzymanie liczby studentów na dotychczasowym poziomie,
- uatrakcyjnienie i dostosowanie programów kształcenia do potrzeb rynku pracy i wykorzystanie wszystkich możliwości wynikających z Krajowych Ram Kwalifikacji,
- ścisłą partnerską współpracę z Samorządem Studenckim,
- wspieranie działalności studenckich kół naukowych,
- promowanie i wspieranie najlepszych studentów,
- poszerzenie oferty kształcenia w języku angielskim,
- ciągłą aktualizację oferty studiów podyplomowych.

Wreszcie w trzeciej grupie spraw administracyjnych (dziekanatowych) widzę pilną potrzebę pełnej informatyzacji obsługi dydaktyki na Wydziale.

Jestem przekonany w realizacji wyżej wymienionych zadań, podobnie jak dotychczas, mogę liczyć na zrozumienie i wsparcie wszystkich pracowników Wydziału.

Mój wydział jest dla mnie miejscem, w którym spotkałem życzliwych i wyjątkowych ludzi, miejscem, na którego rozwoju bardzo mi zależy.

Największy sukces i porażka

Jestem z natury optymistą. Widzę okazję w każdej trudności, a nawet porażce i to uważam za największy sukces.

Poznań jest dla mnie miastem, do którego zawsze chętnie wracam i które uważam za wyjątkowe. Jestem rodzinnie związany z Poznaniem. Tradycje poznańskie i wielkopolskie uważam za wartość samą w sobie.

Politechnika Poznańska jest dla mnie pierwszy i jedynym miejsce pracy, z którym się identyfikuję i w którym się samorealizuję.

Motto życiowe: Robić swoje, bez względu na okoliczności. Uważam, że problemy są po to, aby je rozwiązywać, a nie stwarzać.

Oprócz tego, że jestem dziekanem jestem także kierownikiem Zespołu Mechaniki Płynów w Instytucie Inżynierii Środowiska, członkiem kilku towarzystw i komitetów naukowych, w tym m.in. członkiem Sekcji Mechaniki Płynów Komitetu Mechaniki PAN, członkiem Sekcji Ogrzewnictwa i Klimatyzacji Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN, członkiem Polskiego Towarzystwa Nukleonowego. Jestem również pełnomocnikiem JM Rektora PP ds. Energetyki Jądrowej oraz członkiem Zespołu Doradców Marszałka Województwa Wielkopolskiego ds. Energetyki Jądrowej.

Jeśli chodzi o moje zainteresowania poza uczelniane to nie wyobrażam sobie dnia bez czynnego uprawiania sportu. Czas urlopów dzielę pomiędzy turystykę górską i kajakową. Jestem członkiem Zarządu Akademickiego Związku Sportowego przy Politechnice Poznańskiej.

..... N O T A B I O G R A F I C Z N A :

prof. dr hab. inż.

Janusz Wojtkowiak,

specjalista
w zakresie mechaniki płynów
i techniki cieplnej
w inżynierii środowiska.

Jest absolwentem klasy matematyczno-fizycznej VIII Liceum Ogólnokształcącego im. A. Mickiewicza w Poznaniu z roku 1976. W 1981 r. ukończył studia na Wydziale Maszyn Roboczych i Pojazdów na Politechnice Poznańskiej o specjalności systemy i urządzenia energetyczne ze specjalizacją ciepłe maszyny przepływowe. Doktorat obronił w 1988 roku na podstawie dysertacji „Procedura określania optymalnych parametrów konstrukcyjnych awaryjnych systemów obudowy bezpieczeństwa siłowni jądrowej z reaktorem wodno-ciśnieniowym”. Rozprawa habilitacyjna pt. „Laminarne przepływy osiowosymetryczne z dużą blokadą koncentryczną” była podstawą nadania mu w roku 1999 stopnia doktora habilitowanego. Na jego kwalifikacje miał duży wpływ długoterminowy staż naukowy w Ko-

rei Południowej. Staż, jako stypendysta KOSEF (*Korea Science and Engineering Foundation*) odbył w latach 1996-97 w wiodącym dalekowschodnim uniwersytecie badawczym KAIST (*Korea Advanced Institute of Science and Technology*) w *Laboratory of Theoretical Fluids Dynamics*.

Od roku 1981 pracuje w Politechnice Poznańskiej - najpierw na etacie inżynierijno-technicznym, później naukowo-badawczym. Do roku 1992 w Instytucie Techniki Ciepłej i Silników Spalinowych, a następnie przez dwa lata w Instytucie Technologii i Inżynierii Chemicznej. Pracę nauczyciela akademickiego rozpoczął w Instytucie Inżynierii Środowiska w roku 1993 jako asystent, następnie adiunkt (do 2002). Od roku 2002 jest profesorem nadzw. PP. W latach 2002-2008 sprawował funkcję prodziekana ds. badań naukowych i współpracy z zagranicą, a następnie w latach 2008-2012 funkcję dziekana Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska PP. W roku 2012 został wybrany na kolejną 4-letnią kadencję.

Otrzymał kilkanaście nagród rektorskich za działalność naukową. Był głównym wykonawcą lub kierownikiem 13 projektów badawczych.

Jest promotorem 3 zakończonych rozpraw doktorskich, opiekunem naukowym 2 kolejnych doktorantów, promotorem 52 prac magisterskich i 4 prac inżynierskich.

Jest autorem lub współautorem ponad 115 publikacji, w tym trzech książek i 17 artykułów w czasopismach z tzw. *listy filadelfijskiej*. Jego prace opublikowano między innymi w JFE (*Journal of Fluids Engineering*, ASME Trans., USA), HTI (*Heat Transfer Engineering - An Int. Quarterly*, USA), FDR (*Fluid Dynamics Research - An Int. Journal*, Japan), FMI (*Flow Measurement and Instrumentation - Int. Journal*, England), ICHMS (*Int. Communications in Heat and Mass Transfer*, USA), ETFS (*Experimental Thermal and Fluid Science - An Int. Journal*, USA), JHTR (*Journal of Heat Transfer Research*, USA).

WYDZIAŁ BUDOWY MASZYN I ZARZĄDZANIA

D Z I E K A N :

dr hab. inż.

Roman Staniek

prof. nadzw. PP

Plany i strategia zarządzania wydziałem

- Permanentne doskonalenie: kształcenia studentów na wszystkich poziomach, działalności naukowo-badawczej, rozwoju kadry naukowej oraz współpracy z przemysłem.
- Wzmocnienie pozycji Wydziału w pierwszej piątce najlepszych Wydziałów Mechanicznych w kraju, w kategorii A.
- Integracja i aktywizacja pracowników wszystkich Instytutów wokół wspólnych projektów badawczych.
- Promocja młodych pracowników nauki.

Mój wydział jest dla mnie wyzwaniem na najbliższe 4 lata, miejscem do wdrożenia inicjatyw i rozwiązań, które udało mi się z dobrym skutkiem wdrożyć w Instytucie podczas kończącej się kadencji.

Największy sukces i porażka - wprowadzenie Instytutu do pierwszej trójki najlepszych Instytutów naszej Uczelni, modernizacja i remont wszystkich pomieszczeń laboratoryjnych i osobowych w Instytucie, aktywizacja pracowników w obsza-

rze zdobywania grantów badawczych i aparatury oraz współpracy z przemysłem, umiejętność współpracy z młodymi i odważne stawianie na młodych. Porażka - dopiero przyjdzie ...

Poznań jest dla mnie moim ukochanym miastem, miejscem zamieszkania i pracy, choć władze od niepamiętnych czasów mamy kiepskie.

Politechnika Poznańska jest moją prawdziwą ALMA MATER, jedynym, pierwszym i ostatnim miejscem pracy, drugim życiem, jedyną żywicielką.

Motto życiowe - trochę zapomniane, niemodne, ale na pewno na pierwszym miejscu zawołanie „Bóg, Honor, Ojczyzna” i może jeszcze fragment z tekstu św. Ignacego Loyoli „wszystko co robisz teraz, rób tak, jak gdyby od tego zależały losy całego świata”.

Oprócz tego, że jestem dziekanem jestem także mężem, ojcem czterech wspaniałych córek, właścicielem najbardziej kochanego psa na świecie, kibicem sportowym i mam to nie-szczęście interesować się polityką.

N O T A B I O G R A F I C Z N A :

dr hab. inż.

Roman Staniek, prof. nadzw. PP

Lat 58.

Studia na Wydziale Mechanicznym Technologicznym Politechniki Poznańskiej ukończone z wyróżnieniem w 1973 r.,

dr inż. (1990), dr hab. inż. (2005), stanowisko prof. nadzw. (2007).

Obszar zainteresowań naukowych mieści się w dyscyplinie „budowa i eksploatacja maszyn”, specjalność to „konstrukcja i automatyzacja maszyn” oraz „obrabiarki sterowane numerycznie”.

Autor 2 monografii, autor bądź współautor 44 artykułów naukowych (w tym 12 zagranicznych), 42 referatów wygłoszonych na konferencjach zagranicznych i 22 na krajowych, 6 patentów i 9 zgłoszeń patentowych. Kierownik lub wykonawca w 17 projektach badawczych KBN/MNiSW oraz ponad 50 prac badawczych na rzecz przemysłu, w tym 19 projektów celowych, a także ponad 120 wykonanych opinii o innowacyjności.

Promotor 2 prac doktorskich, recenzent

5 i 2 habilitacyjnych. Promotor ponad 150 prac inżynierskich i magisterskich; 12 z nich zostało wyróżnionych w Ogólnopolskim Konkursie o Dyplom i Nagrodę Prezesa SIMP, 3-krotny laureat Turnieju Młodych Mistrzów Techniki, opiekun naukowy 2 doktoratów oraz kierownik specjalności kształcenia „konstrukcja maszyn i urządzeń”.

Twórca Instytutowego Laboratorium Obrabiarek Sterowanych Numerycznie. W latach 2005-2008 zastępca dyrektora Instytutu Technologii Mechanicznej ds. Badań Naukowych. Dyrektor Instytutu Technologii Mechanicznej od 2008 roku, kierownik Zakładu Maszyn Technologicznych od 2007 roku, Sekretarz Komitetu Redakcyjnego Archiwum Technologii Maszyn i Automatyzacji od 2007 roku.

Członek: Komitetu Budowy Maszyn Polskiej Akademii Nauk, Akademii Inżynierskiej w Polsce, Sekcji Podstaw Technologii Komitetu Budowy Maszyn PAN, Komisji Budowy Maszyn O/PAN Poznań, Komitetu Naukowego „*Structural Dynamics & Vibration Committee*” z ramienia ASME i Petroleum Division. Członek stowarzyszeń: ASME, SIMP, PTPN. Członek Rady Programowej miesięcznika „*Przeгляд Mechaniczny*”, Wiceprzewodniczący Rady Łoży Laureatów Nagrody Gospodarczej Województwa Wielkopolskiego,

Zespół którym kieruję został wyróżniony pięciokrotnie Złotym Medalem MTP, Wielkim Złotym Medalem MTP, Nagrodą Gospodarczą Województwa Wielkopolskiego, Nagrodą Grand Mercure MTP, Złotym Medalem na targach innowacyj-

ności IWIS w Warszawie, Złotym Medalem na targach *Brussels Innova* i Srebrnym Medalem na targach SIIF w Seulu, a także 17-krotnie nagrodami JM Rektora PP indywidualnymi i zespołowymi. Laureat Nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za „Międzynarodowe Osiągnięcia Wynalazcze” w 2011.

Wyróżniony Srebrnym Krzyżem Zasługi (2000), Medalem KEN (2004) Złotą Honorową Odznaką SIMP (2010) i Medalem „*Optime Merito Archidioecesis Posnaniensis*” przyznany przez Metropolitę Poznańskiego za wierną służbę Kościołowi Poznańskiemu (2010).

Żonaty. Cztery córki (i pies).

WYDZIAŁ ELEKTRONIKI I TELEKOMUNIKACJI

D Z I E K A N :

prof. dr hab. inż.

Krzysztof Wesołowski

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Wydział Elektroniki i Telekomunikacji jest jednym z najmłodszych wydziałów Uczelni, nie ma więc zbyt wielu obciążeń z przeszłości, ale z kolei musi budować swoją pozycję na Uczelni i w kraju. W dziedzinie nauki chciałbym przy okazji kolejnej kategoryzacji jednostek przyczynić się do tego, aby Wydział uzyskał kategorię A, na którą zasługiwał już przy ostatniej kategoryzacji i której nie otrzymał przez niekorzystny bieg okoliczności i niedoskonałości biurokratyczne MNiSW. Będę wspierał rozwój kadry naukowej wykorzystując swoje doświadczenie zebrane w Sekcji Nauk Technicznych Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułu Naukowego w poprzedniej kadencji. Będę starał wykorzystywać kontakty swoje i współpracowników, aby intensyfikować kontakty z czołowymi firmami sektora elektronicznego i telekomunikacyjnego z kraju i z zagranicy z czego wynikają prace badawcze i przyszłe miejsca

pracy dla naszych absolwentów. Będę zachęcał do zgłaszania kolejnych propozycji i udziału w konsorcjach nadsyłających wnioski projektów w ramach 7. i 8. Programu Ramowego UE (tu sukcesy już mamy) oraz wnioski o finansowanie projektów do NSN, NCBiR, co przyczyni się do polepszenia i tak aktualnie niezłej kondycji finansowej Wydziału. W zakresie dydaktyki, chciałbym, abyśmy intensyfikowali działania promocyjne, aby studia prowadzone przez nas cieszyły się większą popularnością wśród kandydatów, dzięki czemu będziemy uczyć lepszych studentów. Będę dążył w perspektywie kilku lat do uruchomienia studiów I-go stopnia na kierunku Elektronika i Telekomunikacja w języku angielskim (studia II-go stopnia są już rozwijane). W zakresie administracji będę czuwał nad zdrowiem finansowym poszczególnych katedr i będę starał się, aby budynek Wydziału był jeszcze bardziej przyjazny pracownikom i studentom.

Mój wydział jest dla mnie – miejscem pracy i przedmiotem troski o jego kondycję, rozwój i pozycję wśród podobnych wydziałów w kraju. Co prawda jest to jeszcze mały wydział, ale renomą się już cieszy a powinien mieć ją jeszcze lepszą.

Największy sukces i porażka

Za swój pierwszy sukces uważam zakwalifikowanie się parę dni po obronie pracy doktorskiej w trudnym okresie roku 1982/83 na stypendium podoktorskie Fundacji Fulbrighta, dzięki czemu spędziłem rok w Northeastern University w Bostonie pod opieką naukową sławnego w mojej dziedzinie profesora Johna G. Proakisa. Praca ta zaowocowała szeregiem publikacji i kontaktów naukowych ważnych do dnia dzisiejszego.

Za swój drugi sukces uważam wybór mnie jako reprezentanta dyscypliny Telekomunikacja do Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułu Naukowego na kadencję 2007-2010.

Porażka też się zdarzyła, ale nie będę się nią chwalił.

Poznań jest dla mnie miastem, w którym się wychowałem, chociaż się w nim nie urodziłem. Bronię jego imienia przed

tymi, którzy mają mu coś za złe i je krytykują. Zachwalam je jako interesujące miejsce do zwiedzania, inwestowania i miejsce świetnych imprez naukowych (w tym roku trzy znaczące konferencje międzynarodowe są organizowane przez nasz Wydział).

Politechnika Poznańska jest... moim jedynym miejscem pracy w życiu (z wyjątkiem dłuższych pobytów stypendialnych i pracy jako Visiting Professor w Universität Kaiserslautern). Niektórzy mówią, że to dobrze, ale są i tacy, którzy uważają, że to źle. Ja przychylam się do zdania tych pierwszych.

Motto życiowe a raczej filozofia działania, to bycie przyjaznym i tolerancyjnym w stosunku do innych (kolegów i studentów), dbanie o rodzinę.

Oprócz tego, że jestem dziekanem jestem także ojcem trzech dorosłych córek, dziadkiem dwojga wnucząt, a czasami doradcą mojej żony profesora i dyrektora instytutu UAM.

..... N O T A B I O G R A F I C Z N A :

prof. dr hab. inż.

Krzysztof Wesołowski
Dziekan

Krzysztof Wesołowski pracuje w Instytucie Elektroniki i Telekomunikacji, a obecnie w Katedrze Radiokomunikacji od 1976 roku. W roku 1999 uzyskał tytuł profesora w dziedzinie nauk technicznych. Specjalizuje się w zagadnieniach cyfrowych systemów telekomunikacyjnych, w szczególności systemów bezprzewodowych.

Jest autorem lub współautorem ponad 100 publikacji naukowych, w tym książek: „Systemy radiokomunikacji ruchomej” (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności 1998, 1999, 2003), „Mobile Communication Systems” (John Wiley & Sons, Chichester 2003), „Sistemy podwójnej radioswiazi” (Gorjaczaja Linija Telekom, Moskwa 2006), „Podstawy cyfrowych systemów telekomunikacyjnych” (Wydawnictwa Komunikacji i Łączności, 2003) oraz „Introduction to Digital Communication Systems” (John Wiley & Sons, 2009).

Swoje prace naukowe publikował w czasopiśmie takich jak: *IEEE Transactions on Communications*, *IEEE Journal on Selected Areas in Communications*, *IEEE Transactions on Vehicular Technologies*, *IEE Proceedings*, *European Transactions on Telecommunications*, *EURASIP Journal of Wireless Communications and Networking* i w innych.

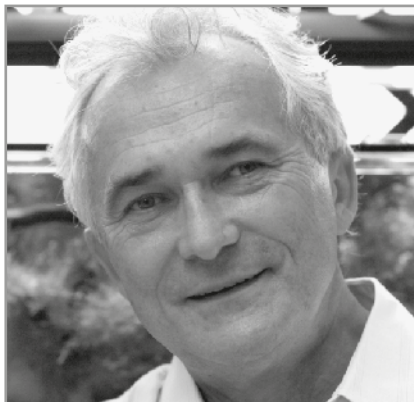
Prof. Krzysztof Wesołowski kieruje zespołem naukowym uczestniczącym w projektach ramowych Unii Europejskiej: WIND-FLEX (w latach 2000-2003), WINNER I (Projekt Zintegrowany, 2004-2005), WINNER II (2006-2007), WINNER+ (2008-2010), GALAPAGOS (2009-2010). Dotyczą one rozwoju przyszłych systemów radiokomunikacyjnych i sieci bezprzewodowych. Członkowie zespołu prof. Wesołowskiego uczestniczyli również w sieci doskonałości NEWCOM (*Network of Excellence in Wireless Communications*), w której Politechnika Poznańska była jednym z ponad pięćdziesięciu partnerów z czołowych akademickich i przemysłowych ośrodków europejskich.

Obecnie prof. Wesołowski kieruje zespołem badawczym uczestniczącym, obok dwóch innych zespołów z Wydziału Elektroniki i Telekomunikacji PP, w projekcie *Inżynieria Internetu Przyszłości* realizowanym w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka.

W latach 1982-1983 prof. Krzysztof Wesołowski był podoktorskim stypendystą Fundacji Fulbrighta w Northeastern University w Bostonie (USA), gdzie współpracował z prof. Johnem G. Proakisem oraz Dr. Fuyun Lingiem (obecnie wiceprezydentem Qualcomm Corporation). W latach 1989-1990 był z kolei stypendystą Fundacji Alexandra von Humboldta na Uniwersytecie Kaiserslautern (RFN), a w semestrze zimowym 1990-1991 był tam profesorem wizytującym prowadząc wykłady w języku niemieckim z Teorii informacji i kodowania oraz Adaptacyjnej korekcji kanałów telekomunikacyjnych.

Profesor Krzysztof Wesołowski pełnił w latach 2007-2010 funkcję członka Sekcji Nauk Technicznych Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów Naukowych.

WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY

D Z I E K A N :

prof. dr hab. inż.

Konrad Skowronek

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Ze względu na długi czas poświęcony zarządzaniu w Uczelni i poza nią (prodziekan WE w latach 1999-2002, dyrektor IEEP w latach 2002-2008, dziekan w kadencji 2008-2012, wiceprzewodniczący Rady Naukowej COBR Metalplast w Poznaniu 2002-2005, członek Rady Certyfikacyjnej Instytutu Logistyki i Magazynowania w Poznaniu od 2003 itd.) uzyskałem dość duże doświadczenie w tym zakresie. Czuję się więc upoważniony do podkreślenia wagi zdecentralizowanego zarządzania we wszystkich aspektach pracy na uczelni. Zwiększa to poczucie posiadania wpływu na życie zawodowe pracowników i studentów, umacnia więc demokrację. Obowiązujące prawa umożliwiają realizację strategii i taktyki działania w powyższy sposób, a wszelkie odstępstwa od tej zasady prowadzą do patologii i ukrywania rzeczywistych intencji zarządzających. Oczywiście, jak wiadomo - „... jeśli społeczeństwo ma być demokratyczne, to szkoła musi być konserwatywna...” - lecz w innym sensie: dydaktycznym i wychowawczym. W tym zakresie ostatnie reformy szkolnictwa w znacznym stopniu je zepsuły.

Nadal więc uważam, że to wydziały tworzą dorobek uczelni, a nie odwrotnie. Na wydziałach bowiem tworzy się dorobek w każdej dziedzinie działalności. Dystrybucja kwoty dotacji na wydziały powinna więc zależeć przede wszystkim od wieloletniego planu rozwoju wydziałów, gdyż to na nie nakłada się obowiązki realizacji badań naukowych i zadań dydaktycznych. To w instytutach i katedrach rozwiązuje się problemy związane na przykład z zatrudnieniem, z prowadzeniem kierunków studiów, to na wydziale istnieją silne sprzężenia zwrotne między studentami i samorządem studenckim a kadrą uczelni.

Zadania stojące przed kierownictwem Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej powinny uwzględniać:

- zewnętrzne uwarunkowania sytuacji uczelni w zakresie prawnym i finansowym,
- nowe wymuszenia związane z rozwojem nauki i techniki

- w kraju i na świecie oraz
- wzrastającą konkurencję na rynku usług edukacyjnych i rynku pracy.

W obszarze nauki należy na Wydziale postawić na intensywny rozwój kadry i powiększenie naszego udziału w krajowych i zagranicznych gremiach decydenckich. Powinno się również wziąć większy udział w realizacji energetycznych, wojskowych oraz związanych z eksploatacją przestrzeni kosmicznej, współczesnych zadań badawczych. W obszarze dydaktyki należy dbać o dalsze doskonalenie zajęć dydaktycznych i rozszerzenie oraz uatrakcyjnienie oferty edukacyjnej wydziału (III stopnie studiów w języku polskim i angielskim, inne formy działania). W obszarze infrastruktury i organizacji wydziału ważna jest dalsza poprawa warunków pracy pracowników i studentów.

W zarządzaniu kieruję się pozytywnie rozumianymi zasadami teorii manipulacji, prowadzącymi do uzyskania sukcesu przez obie strony gry manipulacyjnej.

Mój wydział jest dla mnie miejscem, w którym spędziłem znaczną część mojego życia, którym się chwalę, w którym - dzięki różnorodnym inspiracjom - w znacznym stopniu chciałbym nadal realizować swoje plany. Jest też punktem odniesienia w wielu dyskusjach w kraju i za granicą.

Największy sukces i porażka

Największym sukcesem jest aktualna pozycja i sytuacja Wydziału oraz brak takich porażek, które przekreślałyby sens mojego działania.

Poznań jest dla mnie najlepszym - po pobytach w wielu miastach w świecie - miejscem do życia, gdyż oferuje możliwości działania we wszystkich aspektach, a jednocześnie na tyle małym (i oby tak zostało), że można tu czuć się dobrze; ponadto zielonym, choć wyraźnie nie lubiącym rzeki, miastem akademickim.

Uczelnia jest miejscem pracy, w pewnym sensie centrum towarzyskim, wizytówką, powodem do dumy.

Motto życiowe: bez zmian: „Chcącego losy prowadzą, nie chcącego - ciągną” (Kleantes, III wiek p.n.e.).

Oprócz tego, że jestem dziekanem jestem także mężem Jadwigi z d. Szor i ojcem syna Stanisława, wielbicielem muzyki poważnej (m.in. aktorem w operze, jej inżynierem oświetleniowym itp.), malarstwa (dobrego!), ogrodnikiem-hobbystą, myśliwym i wędkarzem.

NOTA BIOGRAFICZNA :

prof. dr hab. inż.

Konrad Skowronek

Urodziłem się 15 września 1950 r.

W 1968 r. ukończyłem naukę i uzyskałem maturę w I Liceum Ogólnokształcącym im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu. W latach 1968-1973 studiowałem na Wydziale Elektrycznym Politechniki Poznańskiej. Bezpośrednio po uzyskaniu w 1973 r. dyplomu magistra inżyniera elektryka w zakresie elektrotechniki, dzięki otrzymaniu na ostatnich dwóch latach studiów stypendium naukowego, podjąłem pracę zawodową w dniu 1 listopada 1973 roku w Zakładzie Podstaw Elektrotechniki Instytutu Elektrotechniki Przemysłowej na stanowisku asystenta stażysty. Z dniem 1 października 1974 r. zostałem awansowany na stanowisko asystenta. W początkach mojej pracy naukowej zająłem się problematyką optymalizacji zużycia energii i prowadzenia eksploatacji urządzeń elektrycznych i elektromechanicznych w rolnictwie.

Po ukończeniu wymaganego szkolenia pedagogicznego, 1 października 1976 r. zostałem awansowany na stanowisko starszego asystenta. Równolegle rozpocząłem analizy i badania zagadnień związanych z elektrycznością statyczną w przemyśle. Między innymi odbyłem szkolenie w zakresie ochrony radiologicznej. Zainteresowałem się też problematyką energoelektroniczną energoelektroniczną, między innymi prowadziłem badania nad własnościami zaworów tyrystorowych, w tym stosowanych w układach zapłonowych trygatronów. W szczególności zainteresowała mnie problematyka trwałości i niezawodności urządzeń energoelektronicznych, zwią-

zana z ich odpornością na zakłócenia elektromagnetyczne.

W lipcu 1982 roku na Wydziale Elektrycznym Politechniki Poznańskiej odbyła się publiczna obrona mojej rozprawy doktorskiej pt. „*Zjawiska nieskutecznych komutacji w trójfazowych przekształtnikach zależnych z kondensatorami szeregowymi*”.

Po nadaniu we wrześniu 1982 roku przez Radę Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej stopnia doktora nauk technicznych, zostałem zatrudniony z dniem 1 października 1982 roku na stanowisku adiunkta.

Moja działalność naukowo-badawcza w okresie od przełomu lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych do chwili obecnej dotyczy przede wszystkim analiz i badań zjawisk związanych z pracą urządzeń elektrycznych i elektronicznych z silnie nieliniowymi obwodami elektrycznymi oraz polami elektromagnetycznymi w warunkach zakłóceń elektromagnetycznych, (od połowy lat 80-tych - stochastycznych). Prowadzone prace dotyczyły w szczególności stochastycznego modelowania elementów, obwodów i pól elektromagnetycznych, oceny wpływu zmian parametrów schematów zastępczych na własności statyczne i dynamiczne układów energoelektronicznych, analizy losowych pól elektromagnetycznych, ograniczeń sterowania i obszarów stabilności powyższych układów w warunkach losowych.

Udział w konferencjach międzynarodowych dotyczących zagadnień pól elektromagnetycznych i obwodów elektrycz-

nych z rzeczywistymi, w tym losowymi, wymuszeniami umożliwił mi - oprócz zaprezentowania wyników własnych badań - przedyskutowanie zasad modelowania oraz metodologii analiz takich problemów. Szczególnie istotną konstatacją było stwierdzenie powszechnej świadomości badaczy co do konieczności uwzględniania losowego charakteru zjawisk elektromagnetycznych przy jednoczesnej tendencji do zajmowania się tylko trendami procesów elektromagnetycznych. Dlatego szczególnie istotne były dla mnie wnioski z dyskusji na konferencjach, w których wziąłem udział, min. *European Congress on Simulation*, Prague w 1987 roku, *International Conference Electrical Drives and Power Electronics*, Slovakia, Košice, w latach 1990, 1992 i 1994 oraz *7th International IGTE Symposium on Numerical Field Calculation in Electrical Engineering*, Graz - Austria w 1996 roku.

Większość z 31 moich referatów zamieszczonych w wydawnictwach konferencji krajowych była recenzowana. Między innymi brałem i biorę udział w najważniejszych konferencjach z zakresu teoretycznej elektrotechniki, jakimi są: Sympozjum z Podstaw Elektrotechniki i Teorii Obwodów, organizowane od ćwierć wieku przez Politechnikę Śląską oraz Konferencję Naukowo-Techniczną Zastosowania Komputerów w Elektrotechnice, organizowane od prawie dziesięciu lat przez Politechnikę Poznańską. Wynikiem uznania mojej działalności naukowej w dziedzinie elektrotechniki teoretycznej jest zaproszenie mnie do prac w Komitetach Programowych obu konferencji. Jestem też wieloletnim recenzentem artykułów zgłaszanych na te konferencje.

Wyniki moich prac naukowo-badawczych pozwoliły mi na udział w realizacji (jako kierujący zespołem) zadania badawczego „*Analiza cech funkcjonalnych układów elektronicznego sterowania*

wtryskiem paliwa" w ramach Centralnego Problemu Badawczo-Rozwojowego CPBR 6.3. pt.: „Szybkoobrotowe silniki wysokoprężne" w 1987 roku oraz zadania badawczego 1.4.2.2.: „System oprogramowania całkowitych metod analizy pól elektromagnetycznych" w ramach CPBP 02.18 w 1991 roku.

W ramach dwukrotnych pobytów na stażach w firmie „Nessman GmbH & Co. KG - Energie-u. Verfahrenstechnik", w Düsseldorfie, w Niemczech w 1992 i 1995 roku, pracowałem nad mikroprocesorowymi układami sterowania urządzeń klimatyzacyjnych i grzewczych, komputerowym wspomaganiem obliczeń zapotrzebowania i zużycia energii oraz projektowaniem sieci rozdzielczych, a także komputerowym rozwiązywaniem zagadnień ekonomicznych związanych z wytwarzaniem i przesyłem energii. Ponadto zajmowałem się wykorzystaniem logiki zbiorów rozmytych w realizacji sterowania, integracją koncepcji 2005 UE (programu gospodarowania energią) w istniejących urządzeniach, projektowaniem układu odbierania energii słonecznej oraz analizą uwzględniającą aspekty ekologiczne w zakresie koncepcji układów regulacji. W ramach badania oddziaływań elektromagnetycznych na ludzi i urządzenia zająłem się problemami kompatybilności elektromagnetycznej w otoczeniu elektrycznie ogrzewanej podłogi. Wnioski z analizy zamieściłem między innymi w wydawnictwie zwanym firmą P.P.H. ELEKTRA. Ten wątek pracy naukowej stał się podstawą prac badawczych z dziedziny kompatybilności elektromagnetycznej, których rezultaty znajdują zastosowanie w przemyśle. W większości z 30 opracowań niepublikowanych, zrealizowanych w okresie od uzyskania stopnia doktora do chwili wydania rozprawy habilitacyjnej, wykonanych na zlecenia jednostek zewnętrznych lub w ramach badań statutowych lub własnych, skupiałem się na szeroko pojętej problematyce oddziaływań elektromagnetycznych w warunkach rzeczywistych. Rozwinięciem oraz - w pewnym stopniu - podsumowaniem tego etapu prac naukowo-badawczych była rozprawa habilitacyjna pt. „Wybrane procesy elektromagnetyczne układów przełączających w ujęciu losowym".

Moim osiągnięciem naukowym jest również wytyczenie nowych kierunków dalszych prac w dziedzinie optymalizacji procesów przesyłania i przetwarzania energii w warunkach rzeczywistych z istniejących oraz przewidywanych źródeł, co obecnie jest wykorzystywane w badaniach prowadzonych przez członków kierowanego przeze mnie zespołu naukowego.

Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego kontynuowałem analizy i badania zarówno w zakresie oddziaływań elektromagnetycznych na ludzi i urządzenia, jak i w dziedzinie teoretycznych analiz procesów elektromagnetycznych, charakteryzujących rzeczywiste pola elektromagnetyczne i obwody elektryczne. Za szczególne moje osiągnięcie naukowe w tym okresie uważam wprowadzenie i określenie relacji między elementami teorii informacji, a teorii obwodów i pól elektromagnetycznych w warunkach losowych. Prace związane z tą problematyką prowadziłem od połowy lat dziewięćdziesiątych, choć pierwsze publikacje z nią związane ogłosiłem dopiero w 1999 roku na konferencjach: *X International Symposium of Theoretical Electrical Engineering* w Magdeburgu (Niemcy) oraz na *XXII Międzynarodowej Konferencji z Podstaw Elektrotechniki i Teorii Obwodów*, Gliwice-Ustroń (współautor).

Powyższymi pracami rozpocząłem trzeci etap mojej działalności naukowo-badawczej, dotyczący identyfikacji (również identyfikacji w czasie rzeczywistym) elementów i urządzeń elektrycznych i elektromechanicznych oraz prognozowania ich stanu pracy, w czym pomocne okazały się dotychczasowe badania i analizy. Przykładowe badania dotyczą takich zagadnień jak: bieżąca ocena stanu pracy i prognozowanie czasu pracy do osiągnięcia parametrów krytycznych matryc fotoogniw, napięciowych źródeł prądu stałego i układów elektromechanicznych.

To „interesujące i nowe podejście" – jak stwierdził jeden z recenzentów publikacji w *International Journal of Applied Electromagnetics and Mechanics* 18 (2003) - do analizy i własności złożo-

nych układów elektromechanicznych i elektrycznych przy wykorzystaniu teorii informacji jest obecnie tematem prowadzonych prac naukowych w kierowanym przeze mnie zespole naukowym. Bardzo ważnym dla zastosowań praktycznych fragmentem rozważań naukowych okazały się analizy dotyczące zagadnień mechatronicznych. W szczególności za mój dorobek uważam sformułowanie zależności dotyczących zagrożeń i zachowania właściwego poziomu bezpieczeństwa elektrycznego w mikroprocesorowo sterowanych napędach zamknięć otworów budowlanych (drzwi, bramy, żaluzje itp.). Wielokrotnie na spotkaniach naukowych i naukowo-technicznych powierzano mojej osobie przewodniczenie obradom sesji. Dodatkowo byłem członkiem Komitetów programowych wielu naukowych i naukowo-technicznych konferencji.

W sumie podczas mojej pracy naukowej opublikowałem jako autor lub współautor ponad 120 prac, w tym 1 książkę, 3 monografie (2 jako współautor), 7 artykułów w czasopismach o światowym zasięgu, 20 artykułów w wydawnictwach konferencji międzynarodowych, 18 artykułów w czasopismach ogólnopolskich oraz branżowych o ogólnopolskim zasięgu, 63 artykuły w wydawnictwach konferencji krajowych, 1 artykuł w wydawnictwie uczelnianym. Byłem autorem lub współautorem 46 opracowań niepublikowanych, wykonałem ponad 100 recenzji prac naukowych, w tym między innymi monografii habilitacyjnej i 7 rozpraw doktorskich, 6 rozdziałów monografii w języku angielskim, 1 projektu KBN i 10 artykułów do uczelnianych zeszytów naukowych oraz biuletynu PAN.

Wyrazem uznania dla mojej działalności naukowo-badawczej jest powołanie mnie do:

- sekcji Teorii Elektrotechniki Komitetu
- Elektrotechniki PAN (członek),
- do Komisji Nauk Elektrycznych O/Poznań (wiceprzewodniczący).
- do Komisji Rewizyjnej PTETiS, Oddział w Poznaniu.

Ponadto wybrano mnie na wiceprzewodniczącego Rady Naukowej COBR

Metalplast w Poznaniu oraz na członka Rady Certyfikacyjnej Instytutu Logistyki i Magazynowania w Poznaniu.

Pełniłem wiele funkcji, w tym prodziekana ds. kształcenia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Poznańskiej w latach 1999-2002, dyrektora Instytutu Elektrotechniki Przemysłowej (w latach 2002-2008). Od 2008 pełnię funkcję Dziekana Wydziału Elektrycznego PP.

Byłem promotorem zakończonego 1 przewodu doktorskiego. Aktualnie jestem promotorem 1 rozprawy doktorskiej. W ramach przydzielanych mi obowiązków dydaktycznych prowadziłem wykłady, ćwiczenia audytoryjne, laboratoryjne i projektowe z kilkudziesięciu przedmiotów na Wydziałach: Elektrycznym, Budowy Maszyn i Maszyn Roboczych i Transportu, zarówno na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych. Byłem opiekunem specjalności na kierunku Elektrotechnika. Współorganizowałem laboratoria dydaktyczne. W 1997 roku zostałem powołany przez opiekuna specjalności „Mechatronika” na Wydziale Maszyn Roboczych i Transportu PP na koordynatora grupy przedmiotów elektrycznych i elektronicznych. Wielo-

krotnie byłem opiekunem studenckich praktyk zawodowych i przeddyplomowych oraz opiekunem grup studenckich i roczników na studiach dziennych i wieczorowych Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej. Kilkadziesiąt razy byłem przewodniczącym egzaminów dyplomowych magisterskich i inżynierskich. Byłem promotorem ponad 70 prac dyplomowych, dodatkowo kilkadziesiąt razy byłem recenzentem prac dyplomowych magisterskich i inżynierskich. Wielokrotnie współorganizowałem studenckie wyjazdy dydaktyczno-poznawcze i naukowe i brałem w nich udział w wyjazdach do m.in.: Zakładów Volkswagena w Wolfsburgu (Niemcy), zakładów Volkswagena w Gorzowie Wlkp., Fabryk Samochodów Małolitrażowych w Bielsku-Białej i Tychach, Fabryki Samochodów Ciężarowych w Lublinie, Fabryki Samochodów Ferrari (Włochy), Fabryki Samochodów Skoda (Czechy), Fabryki Samochodów BMW (Niemcy) oraz w kilkunastu jednodniowych wyjazdach i wyjazdach do innych przedsiębiorstw.

Inne moje osiągnięcia dydaktyczne to:

- uzyskanie przez dyplomanta Marka Jędraszaka w 2004 roku II miejsca

za pracę dyplomową magisterską w wielkopolskim konkursie na najlepszą pracę dyplomową studentów polskich uczelni wyższych o profilu technicznym w dziedzinie elektrotechniki SEP, oddz. w Poznaniu oraz również II miejsca w ogólnopolskim konkursie na najlepszą pracę dyplomową studentów polskich uczelni wyższych o profilu technicznym w dziedzinie elektrotechniki SEP,

- kilkukrotne uzyskanie nagród Rektora PP za pracę dydaktyczną. Zostałem odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Zostałem wyróżniony tytułem i odznaczony Medalem Wybitnie zasłużony dla rozwoju technicznej ochrony mienia w Polsce w latach 1980-200. oraz Srebrną Odznaką Honorową SEP.

Jestem żonaty. Syn, po ukończeniu studiów na kierunku Elektronika i Telekomunikacja PP, pracuje w jednej z firm w „Dolinie Krzemowej” w USA.

Moje zainteresowania w czasie wolnym związane są z muzyką poważną, operą, myślistwem i wędkarstwem.

WYDZIAŁ FIZYKI TECHNICZNEJ

D Z I E K A N :

prof. dr hab.

Ryszard Czajka

Plany i strategia zarządzania wydziałem

W trakcie dwóch poprzednich kadencji, pod kierownictwem Dziekana, prof. dr. hab. Mirosława Drozdowskiego, Wydział umocnił się jako podstawowa jednostka Uczelni m.in. poprzez uzyskanie pełnych praw akademickich (prawa do nadawania

stopnia naukowego dr. hab. i opiniowania wniosków o tytuł profesora w zakresie nauk fizycznych), utworzenie własnych Studiów Doktoranckich „Fizyka Techniczna” oraz Studium Podyplomowego „Edukacja pedagogiczno-dydaktyczna w obszarze wiedzy technicznej”. Ponadto, został urucho-

miony drugi kierunek studiów „Edukacja techniczno-informatyczna”, a dwukrotnie (w roku 2010 i 2011) WFT uzyskał Projekty POKL na tzw. kierunki zamawiane. Zaowocowało to zwiększeniem naboru na prowadzone przez WFT kierunki kształcenia zarówno pod względem ilościowym, jak i jakościowym. Pracownicy WFT aktywnie uczestniczyli w akcjach promocyjnych w różnego rodzaju festiwalach nauki organizowanych na terenie Politechniki Poznańskiej, jak i w wielu wyjazdach w teren do szkół ponadpodstawowych. W maju br. Wydział został poddany ocenie przez Polską Komisję Akredytacyjną (PKA) w ramach tzw. kontroli instytucjonalnej i uzyskał we wszystkich ocenianych dziedzinach ocenę „w pełni spełniającą” wymogi kryteriów PKA.

Głównym zadaniem nowych władz dziekańskich jest więc utrzymanie osiągniętego poziomu naukowego i szeroko rozumianej pracy dydaktycznej, którą prowadzimy nie tylko dla studentów naszego Wydziału, ale dla większości kierunków kształcenia w Politechnice. Środkami prowadzącymi do realizacji powyższych celów jest dbanie o rozwój kadry naukowej, stwarzanie warunków do prowadzenia badań na najwyższym poziomie w oparciu o własny potencjał aparaturowy, szeroką współpracę z ośrodkami krajowymi i przede wszystkim zagranicznymi. W zakresie preferowanej tematyki badawczej zamierzamy postawić na nanotechnologie i materiały funkcjonalne dla optoelektroniki, wspierane symulacjami i obliczeniami komputerowymi. Pracownicy Wydziału, jako reprezentanci PP, są bardzo aktywni w tworzeniu wielkopolskich centrów zaawansowanych technologii, co powinno zapewnić dostęp do najnowocześniejszej aparatury badawczej, przy interdyscyplinarnej współpracy z grupami z innych poznańskich uczelni.

Podstawą dobrej dydaktyki są aktywni naukowcy, utrzymujący kontakt z najlepszymi ośrodkami naukowymi i technologicznymi, którzy potrafią w interesujący sposób przekazywać wiedzę fizyczną, stanowiącą bazę wszelkiej inżynierii, wszystkim studentom naszej Politechniki. Chcemy utrzymać wyjątkowo wysoką aktywność naszych doktorantów w zakresie prowadzonych badań naukowych i publikowania w czasopiśmie o wysokim „*Impact Factor*”, zdobywania projektów badawczych dla młodych pracowników nauki, zdobywania krajowych i zagranicznych stypendiów na odbycie staży w najlepszych laboratoriach badawczych w kraju i w Europie. Podobnie, chcemy rozwinąć działalność naukową studentów I i II stopnia kształcenia. Prowadzimy dwa koła

naukowe, zwiększa się liczba studentów realizujących indywidualne programy studiów i staże zagraniczne.

Największą bolączką naszego Wydziału, wynikającą ze specyfiki uprawianej dziedziny, są kłopoty z uzyskiwaniem środków finansowych z przemysłu (w Polsce brak wysokozaawansowanego przemysłu elektronicznego, wykorzystującego badania z zakresu nanoinżynierii materiałowej i nanotechnologii) oraz dużych projektów badawczych. Mamy nadzieję, że systematycznie odmładzana kadra naukowo-dydaktyczna (kolejne trzy przewody habilitacyjne oraz kilkanaście przewodów doktorskich w toku) o bogatym doświadczeniu, zdobywanym także za granicą, przełamie te bariery i liczba zdobywanych projektów znacznie się zwiększy!

Mój wydział jest dla mnie

Miejscem pracy, która jest moim hobby, zarówno w zakresie pracy naukowej, dydaktycznej jak i organizacyjnej.

Największy sukces i porażka

Największy sukces w ostatnim okresie to uruchomienie Studiów Doktoranckich „Fizyka Techniczna” (których byłem kierownikiem do końca ub. kadencji) oraz uzyskanie projektu POKL na tzw. kierunek zamawiany „Kadra dla potrzeb nanoinżynierii materiałowej”, realizowany wspólnie z Wydziałem Budowy Maszyn i Zarządzania (którego jestem kierownikiem).

O porażkach wolę nie pamiętać! Jeśli się zdarzają, należy szybko wyciągać wniosek, jak ich unikać w przyszłości!

Poznań jest dla mnie

Miastem, w którym dominuje młodzież akademicka, w którym lubię mieszkać i do którego lubię wracać.

Uczelnia jest

Pierwszym, jedynym i zapewne ostatnim miejscem pracy, uczelnią zaliczającą się do czołówki szkół wyższych w kraju, w której praca nobilituje.

Motto życiowe

Robić wszystko co jest w zasięgu moich możliwości i kompetencji, żeby nie żałować „błędów zaniechania”

Hobby, zainteresowania

Muzyka (soft jazz, blues), kino, kibicowanie piłkarzom Lecha Poznań.

NOTA BIOGRAFICZNA :

Prof. dr hab. **Ryszard Czajka**

kan Wydziału Fizyki Technicznej; od 01.09.2012 r.

Miejsce pracy, stanowisko :

Instytut Fizyki, Wydział Fizyki Technicznej PP, profesor zwyczajny, Dzie-

Data i miejsce urodzenia:

3 stycznia 1953 r., Malbork

Ukończone studia:

czerwiec 1976 r., Wydział Mat.-Fiz.-Chem., Uniwersytet im. A. Mickiewicza w Poznaniu - fizyka doświadczalna.

Doktorat:

18 grudnia 1985 r., Instytut Fizyki Molekularnej PAN w Poznaniu, nauki fizyczne.

Habilitacja:

26 maja 1998 r., Instytut Fizyki Molekularnej PAN w Poznaniu, nauki fizyczne.

Tytuł profesora nauk fizycznych:

26 lutego 2010 r.

Dyscyplina naukowa:

fizyka - spektroskopia ciała stałego,

Specjalność:

fizyka powierzchni i nanostruktur, skaningowa mikroskopia i spektroskopia próbnikowa (skaningowe mikroskopy tunelowe, mikroskopy sił atomowych), nanotechnologia.

Działalność naukowa

Kieruję pracami Zakładu Spektroskopii Ciała Stałego. W Zakładzie tym prowadzone są badania właściwości fizycznych powierzchni ciał stałych i nanostruktur, ogólnie układów określanych jako struktury o zredukowanej (do skali pojedynczych nanometrów) wymiarowości, wykazujących nowe, inne niż w materiałach litych, właściwości fizyczne. Główne metody badawcze to skaningowa mikroskopia i spektroskopia tunelowa, mikroskopia i spektroskopia sił atomowych czy dynamiczna spektroskopia sił. Techniki te umożliwiają określanie właściwości elektronowych nanostruktur półprzewodnikowych i metalicznych. Badamy także zjawiska nanoadhezji, nanotarcia, określamy właściwości nanomechaniczne układów molekularnych, kompozytów polimerowych, itp. Wykorzystujemy także techniki uzupełniające, takie jak spektroskopia elektronów Auger (AES) czy dyfrakcja niskoenergetycznych elektronów LEED, itp. Prowadzimy także badania nad konstrukcją mikrosensorów pola magnetycznego, przystosowanych do pracy w warunkach wysokich (600 K) temperatur.

Mój łączny dorobek naukowy obejmuje ponad 120 pozycji, w tym ponad połowa prac została opublikowana w czasopiśmie z tzw. listy filadelfijskiej. Prace były publikowane m.in. w czasopiśmie: *Acta Physica Polonica A*, *Applied Spectroscopy*, *Applied Surface Physics*, *Vacuum*, *J. of Vac. Sci. & Technol. B*, *J. of Vac. Sci. & Technology A*:

Vacuum, *Surfaces and Films*, *J. Phys. Condens. Matter*, *Materials Science and Engineering*, *Physica C*, *Physical Review B*, *Physica Status Solidi*, *Progress in Surface Science*, *Surface & Coatings Technology*, *Surface Review and Letters*, *Surface Science*, *Applied Surface Science*, *Synthetic Metals*, *Thin Solid Films*, *Wear*, *J. of Crystal Growth*, *Nanotechnology*, *Chem. Comm.*

Byłem laureatem konkursu „SEZAM” Fundacji na rzecz Nauki Polskiej w roku 1994 (ze środków FNP zakupiono pierwszy w kraju skaningowy mikroskop próbnikowy STM/AFM przystosowany do pracy w bardzo wysokiej próżni).

W latach 1996 do 2012 kierowałem 4 projektami badawczymi własnymi, 2 projektami promotorskimi MNiSW oraz 1 międzynarodowym (polsko-brytyjski).

Jestem współautorem 2 patentów (1 krajowy, 1 w Japonii).

Aktywnie uczestniczyłem w organizacji wielu konferencji naukowych i dydaktycznych (m.in. cyklicznej konferencji „Scanning Probe Spectroscopy and Related Techniques” oraz „IV Krajowej Konferencji Nanotechnologii”).

W dwóch kolejnych kadencjach (2007-2010 i 2011-2014) zostałem wybrany przez pracowników Instytutu Fizyki Molekularnej PAN w Poznaniu na członka Rady Naukowej IFM PAN. Jestem także członkiem Komitetu Koordynacyjnego Wielkopolskiego Centrum Zaawansowanych Technologii.

Długoterminowe staże naukowe:

Institute for Materials Research (1992-1993), Center for Interdisciplinary Research (1999-2000, 2002-2003) Tohoku University, Sendai, Japonia - na pozycji profesora wizytującego.

Działalność dydaktyczna

Prowadzę lub prowadziłem wykłady, ćwiczenia rachunkowe oraz zajęcia laboratoryjne z fizyki dla studentów różnych kierunków studiów. Uczestniczyłem w organizacji pracowni studenckich z fizyki i specjalistycznych z zakresu technik SPM. Dla studentów kierunku

Fizyka Techniczna prowadziłem seminarium przeddyplomowe oraz seminarium dyplomowe. Jestem współautorem rozdziałów w dwóch skryptach PP (pt. „Spektroskopia ciała stałego” oraz Mikroskopia Elektronowa). Byłem kierownikiem specjalności kształcenia na II st. kształcenia na kierunku Fizyka Techniczna - „Nanotechnologie i materiały funkcjonalne” oraz przewodniczącym Komisji Egzaminów Dyplomowych na ww. specjalności.

Prowadzę również ogólnowydziałowe seminarium naukowe na Wydziale Fizyki Technicznej.

Byłem pierwszym kierownikiem Studiów Doktoranckich „Fizyka Techniczna”, prowadzę wykład kierunkowy „Techniki SPM” dla doktorantów. Prowadziłem seminaria doktoranckie.

Jestem kierownikiem Projektu POKL „Kadra dla potrzeb nanoinżynierii materiałowej” (tzw. kierunek zamawiany) realizowanego wspólnie z WBMiZ (2010-2014).

Kształcenie kadry

Byłem promotorem w 4 zakończonych przewodach doktorskich oraz kilkunastu prac magisterskich i inżynierskich.

Członkostwo w towarzystwach naukowych:

Polskie Towarzystwo Fizyczne - od 1979 r. i Polskie Towarzystwo Próżniowe - od 2009 r.

Wyróżnienia i odznaczenia:

Srebrny Krzyż Zasługi - 2002 r. Medal Komisji Edukacji Narodowej - 2010 r.

Wielokrotnie (15x) nagradzany za działalność naukową i 3 razy za działalność dydaktyczną nagrodą JM Rektora PP.

WYDZIAŁ INFORMATYKI

D Z I E K A N :

dr hab. inż.

Jerzy Nawrocki

prof. nadzw. PP

Plany i strategia zarządzania wydziałem.

Chcemy być wydziałem na prawdziwie europejskim poziomie. Mamy kategorię A, wyróżnienie dla kierunku Informatyka i tytuł „Najlepszy kierunek studiów” przyznany przez MNiSW w 2012 r. To pozwala nam wierzyć, że w niedługiej przyszłości możemy się stać wydziałem na prawdziwie europejskim poziomie. W tym celu przyjęliśmy na wydziale strategię BLOPAZ, w ramach której chcemy zwracać szczególną uwagę na 6 elementów:

1. Badania na wysokim poziomie, udokumentowane tzw. publikacjami filadelfijskimi i cytowaniami;
2. Informatyzację wydziału wspierającą zarządzanie projakościowe zgodne z ISO 9000 i bazującą na metodyce PRINCE2;
3. Optymalizację i komercjalizację kształcenia, która przy tych samych przychodach z działalności dydaktycznej powinna doprowadzić do zmniejszenia obciążeń dydaktycznych, w czym upatrujemy szansę na podniesienie poziomu badań a także poziomu samej dydaktyki;
4. Promocję wydziału, dzięki której chcielibyśmy przyciągnąć na wydział więcej uzdolnionej młodzieży, w tym finalistów olimpiad przedmiotowych;
5. Angielski, który powinien się stać na wydziale drugim językiem urzędowym (tylko wtedy możemy liczyć na autentyczne umiędzynarodowienie oferowanych przez nas studiów);
6. Zespołowość, jako warunek skutecznego działania zarówno o obrębie badań, jak i dydaktyki.

Mój wydział jest dla mnie źródłem satysfakcji, ale też i wyzwaniem. Na wydziale pracuje m.in. trzech członków Polskiej Akademii Nauk, członek Rady Narodowego Centrum Nauki, członkini Polskiej Komisji Akredytacyjnej, dwóch członków PKA poprzednich kadencji, a także były Prezes Polskiego Towarzy-

stwa Informatycznego. Bycie dziekanem takiego wydziału dla wielu ludzi byłoby źródłem satysfakcji, jest też i dla mnie. Te kilka przykładów pokazuje również jak wielki jest tzw. kapitał ludzki naszego wydziału. Ale czas robi swoje. By ten kapitał nie stopniał potrzebne są już teraz działania, które pozwolą znaleźć następców dla obecnych luminarzy naszego wydziału i stworzyć im odpowiednie warunki pracy. To jest duże wyzwanie.

Największy sukces

Sukcesami dziekana są sukcesy wydziału. Do nich zaliczyłbym przede wszystkim:

- uzyskanie przez wydział wyróżnienia PKA dla kierunku Informatyka (2009);
- doprowadzenie do „bezkolizyjnego” podziału Wydziału Informatyki i Zarządzania (2010), co byłoby niemożliwe bez ogromnej pomocy ze strony prof. Leszka Pacholskiego i prof. Jana Węglarza, a dzięki czemu Wydział Informatyki, jako bardziej jednorodny, uzyskał kategorię A (2010);
- wyróżnienie naszej Informatyki przez MNiSW tytułem „Najlepszy kierunek studiów” (2012) powiązane z przyznaniem dodatkowej dotacji w wysokości prawie 900 tys. zł rocznie przez trzy lata.

Bardzo dziękuję pracownikom wydziału - bez ich talentów i wytężonej pracy te sukcesy nie byłyby możliwe. Podziękowania należą się również władzom rektorskim minionej kadencji za życzliwość i wspieranie naszych działań.

Poznań jest dla mnie synonimem gospodarności i dobrej organizacji. I chciałbym, aby to przekonanie mnie nie opuściło.

Politechnika Poznańska jest - jak to ładnie kiedyś ujął prof. Marek Idzior - ukochaną politechniką. W tym sformułowaniu jest wiele prawdy o naszym zawodzie. Bez silnych i pozytywnych emocji trudno być dobrym nauczycielem akademickim, dbającym nie tylko o swoją karierę naukową, ale także o studentów i o dobro wspólnoty, jaką jest nasza uczelnia.

Motto życiowe

Nie mam. Ale mogłoby by być np. „róbmy swoje” (z piosenki Wojciecha Młynarskiego).

Oprócz tego, że jestem dziekanem

i profesorem jestem także mężem, ojcem trzech dorosłych już mężczyzn, teściem i dziadkiem dwóch uroczych wnuczek. Bywam też gitarzystą i bywam tancerzem.

.....

N O T A B I O G R A F I C Z N A :

.....

dr hab. inż.

Jerzy Nawrocki

prof. nadzw. PP

Jerzy Nawrocki ukończył studia informatyczne na Wydziale Elektrycznym Politechniki Poznańskiej w roku 1980 i tamże uzyskał stopnie doktora (1984) i doktora habilitowanego (1994). Od 1999 r. jest zatrudniony na etacie profesora nadzwyczajnego. W latach 2005-2008 na Wydziale Informatyki i Zarządzania pełnił funkcję Prodziekana ds. Kształcenia, a od 2008 roku był dziekanem tego wydziału. W roku 2010, gdy Wydział Informatyki i Zarządzania podzielił się na Wydział Informatyki oraz Wydział Inżynierii Zarządzania, został dziekanem Wydziału Informatyki. Pracował na Uniwersytecie w Nijmegen w Holandii (1986/87 i 1993) i w Dublin City University w Irlandii (1996). Jego zainteresowania badawcze ewoluowały od języków programowania i budowy kompilatorów, poprzez systemy czasu rzeczywistego, aż do problematyki inżynierii oprogramowania, którą zajmuje się od 1996 roku. Szczególnie interesują go problemy szeroko rozumianego zarządzania przedsięwzięciami informatycznymi. Jest autorem metodyki XPrince łączącej tzw. podejście zwinne ze zdyscyplinowanym zarządzaniem przedsięwzięciami opartym na metodyce PRINCE2 (ma certyfikat PRINCE2 Foundation). Był promotorem w 5 pomyślnie zakończonych przewodach doktorskich, recenzentem 8 prac doktorskich (w tym jednej dla Katholieke Universiteit Leuven w Belgii) i 4 habilitacyjnych.

Jerzy Nawrocki był wielokrotnie zapraszany do komitetów programowych konferencji. Współprzewodniczył komitetom programowym sześciu konfe-

rencji krajowych i międzynarodowych, w tym trzem konferencjom z materiałami wydanymi przez Springera w renomowanej serii Lecture Notes in Computer Science. Czterokrotnie wygłaszał wykłady zaproszone (tzw. keynote speech) na konferencjach krajowych (2) i międzynarodowych (2).

Jerzego Nawrockiego zawsze żywo interesowały sprawy studenckie i dydaktyczne. W 1993 roku zainicjował powstanie Koła Naukowego Studentów Informatyki „Bo-obao” i był jego pierwszym opiekunem. W 1994 roku brał aktywny udział w pracach nad tworzeniem jednego z pierwszych w Polsce programów studiów 2-stopniowych na kierunku Informatyka. W roku 1996 zorganizował wraz ze studentami I Ogólnopolskie Zawody w Programowaniu Zespołowym, które później zostały przemianowane na Mistrzostwa Polski w Programowaniu Zespołowym. Dwa lata później powołał specjalność magisterską Software Engineering na kierunku Informatyka (była to pierwsza anglojęzyczna specjalność prowadzona w Politechnice Poznańskiej). W ramach tej specjalności funkcjonuje Software Development Studio, gdzie studenci V roku mają szansę - poprzez uczestniczenie w rzeczywistych projektach - sprawdzenia się w roli analityków, architektów oprogramowania i kierowników projektów (programistami są o rok młodszy studenci, realizujący w ramach Studia swoją pracę inżynierską). W roku 2005 Jerzy Nawrocki był jednym z ekspertów MENiS współtworzących standard kształcenia dla kierunku Informatyka. Od 2005 r. jest ekspertem PKA. W latach 2005-2008 był także członkiem Komitetu Głównego Olimpiady Informatycznej.

Jerzy Nawrocki nie stroni od współpracy z instytucjami rządowymi i przemysłem. Pełnił funkcję konsultanta i prowadził

szkolenia dla Departamentu Informatyzacji w Ministerstwie Finansów. Współtworzył stowarzyszenie „Konsorcjum XPrince” związane z poznańskimi firmami informatycznymi (w latach 2005-2007 był jego prezesem). Stowarzyszenie stawia sobie za cel rozwój i propagowanie metodyki XPrince. W latach 2005-2007 kierował projektem InMoST wspierającym transfer technologii między Politechniką Poznańską a poznańskimi firmami informatycznymi. W 2007 r. wspomagał także powstanie na Politechnice Poznańskiej *Eclipse Support Center* sponzorowanego przez firmę IBM.

Jerzy Nawrocki od wielu lat angażuje się w działalność organizacji naukowo-zawodowych. W Polskim Towarzystwie Informatycznym w latach 1993-96 pełnił funkcję Przewodniczącego Koła w Poznaniu (m.in. jego staraniem koło przystąpiło do Oddziału Wielkopolski) oraz członka Zarządu Głównego PTI (1996-1999). Od 1996 roku jest członkiem Komitetu Informatyki PAN, gdzie zainicjował powstanie Sekcji Inżynierii Oprogramowania, która współorganizuje z PTI takie konferencje, jak Krajowa Konferencja Inżynierii Oprogramowania.

Jerzy Nawrocki współpracuje także z *International Federation for Information Processing* (IFIP), federacją skupiającą około 50 towarzystw informatycznych z całego świata, powstałą w 1959 roku pod auspicjami UNESCO (polskim członkiem IFIP-u jest PAN, bo w latach 60-tych Polskie Towarzystwo Informatyczne jeszcze nie istniało). IFIP jest podzielona na 13 komitetów technicznych i w każdym z nich funkcjonuje kilkanaście grup roboczych. W 1996 roku Jerzy Nawrocki został wybrany przez IFIP Working Group 2.4 (System Implementation Techniques) na członka tej grupy. W 2005 roku Komitet Informatyki PAN wybrał go na swojego przedstawiciela w komitecie IFIP TC2 (*Software: Theory and Practice*), w 2009 roku został Sekretarzem tego komitetu, a w 2011 r. IFIP

TC2 wybrał go na swojego wiceprzewodniczącego. Od 2011 roku jest także przedstawicielem PAN w *IFIP General Assembly*, najwyższej władzy tej federacji.

Jerzy Nawrocki otrzymał kilka wyróżnień, w tym Nagrodę Sekretarza Wydziału IV PAN (1996), Nagrodę im. Marka Cara przyznaną przez Forum Teleinforma-

tyki (2008) oraz *IFIP Outstanding Service Award* (2011).

WYDZIAŁ INŻYNIERII ZARZĄDZANIA

D Z I E K A N :

prof. dr hab. inż.

Leszek Pacholski

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Ponieważ nie jest to moja pierwsza kadencja dziekańska plany i strategia zarządzania mają charakter kontynuacji działań dotychczasowych. Ich formalnym zapisem są deklaracje po nazwę: „Strategia Wydziału Inżynierii Zarządzania Politechniki Poznańskiej” prezentujące na stronie internetowej naszego wydziału misję, wizję i strategię WIZ. Ponad wymogi natury formalistyczno-ekonomicznej zamierzam w swojej działalności nadal przedkładać merytoryczny profesjonalizm kadry i studentów oraz całą gamę kwestii czynnika ludzkiego w organizacji obejmujących między innymi: współpracę, dobre relacje międzyludzkie, solidarność, życzliwość, lojalność i empatię.

Mój wydział jest dla mnie

Kiedy pytanie to zadałem swojej żonie, bez wahania odpowiedziała: „drugim domem”. Przyjąłem tę odpowiedź za fakt. Na „Strzelecką” przyszedłem, bowiem 50 lat temu jako student, natomiast od niespełna 45 lat jestem związany ze zróżnicowanymi formami strukturalnymi obecnego Wydziału, pełniąc w ich obrębie przez 40 lat różne funkcje kierownicze.

Największy sukces i porażka

W wymiarze akademickim sukcesem są moi uczniowie i współpracownicy oraz wręcz modelowy przebieg osobistego procesu awansu naukowego z tytułarną profesurą tuż po „czterdziestce”. Swoje, dawne porażki akademickie związane z aspiracjami funkcyjnymi pomijam, gdyż z obecnej perspektywy czasowej postrzegam ich relatywizm.

Poznań jest dla mnie miastem rodzinnym - moją „małą ojczyzną”. Urodziłem się, co prawda w tak zwanym Dystryk-

cie Krakowskim, dokąd okupant hitlerowski wysiedlił moją, poznańską rodzinę. Od zakończenia wojny mieszkam jednak bez przerwy w Poznaniu. Jestem lokalnym patriotą. Znam dobrze starą gwarę poznańską. W sposobie wysławiania się mam pewną naleciałość lokalną, którą bez trudu wychwytyją moi koledzy z innych regionów kraju.

Politechnika Poznańska jest

Politechnika Poznańska jest moją Almae Matris. Wspólnie z moimi najbliższymi - rodziną ukształtowała mnie zawodowo i osobowościowo. Dla lapidarnego uzasadnienia, przytaczam angielską frazę: *Our work, what we do, make us what we are* (*Nasza praca, to co robimy, czyni nas tym kim jesteśmy*).

Motto życiowe

Trudno sformułować jedno, uniwersalne motto życiowe. Z czasów licealnych jestem jednak „nafaszerowany” całą gamą, przede wszystkim łacińskich, maksym i aforyzmów w rodzaju: *Quid quid agis prudenter agas et respice finem, Si ne laborem non erit panis in ore, Homo sum et nihil humanum a me alienum esse puto*. Podoba mi się także, jako motto, szereg fragmentów Mickiewiczowskiej „Ody do młodości”.

Oprócz tego, że jestem dziekanem jestem także

Oprócz tego, że jestem dziekanem jestem także, a może nawet przede wszystkim, człowiekiem bardzo rodzinnym. Angażuję się ponadto w przeróżne formy profesjonalnej działalności organizatorskiej, społecznej i gospodarczej. Znajduję czas na kilka rodzajów indywidualnej aktywności sportowo-rekreacyjnej. Można także zaliczyć mnie do grona melomanów. Jestem również kibicem sportowym.

NOTA BIOGRAFICZNA :

Pacholski Leszek

prof. dr hab. inż.; profesor zwyczajny PP, dziekan Wydziału Inżynierii Zarządzania PP

ur. 28 czerwca 1944 r., Korzenna k. Nowego Sącza;

Dziedzina: nauki techniczne oraz nauki ekonomiczne.

Dyscyplina: budowa i eksploatacja maszyn oraz nauki o zarządzaniu; specjalności: zarządzanie i inżynieria produkcji, ergonomia.

Miejsce pracy: Politechnika Poznańska, Wydział Inżynierii Zarządzania, Katedra Zarządzania Produkcją i Logistyki.

Stopnie i tytuły: mgr inż. 1968, dr inż. 1973, dr hab. inż. 1977, prof. nauk techn. 1986.

Naukowy dorobek publikacyjny: ponad 380 pozycji (w tym 31 książek).

Wypromowanych doktorów: 35; recenzje na stopnie i tytuł oraz stanowiska prof.: 98.

Bieżąco prowadzone badania naukowe: dwa projekty w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka oraz projekt rozwojowy Narodowego Centrum Badań i Rozwoju.

Ważniejsze stanowiska związane z działalnością profesjonalną: dyrektor Instytutu Inżynierii Zarządzania PP (1980-2001 i 2008-2010); dziekan Wydziału Informatyki i Zarządzania PP (2001-2008) oraz Wydziału Inżynierii Zarządzania PP (od 2010 do chwili obecnej); rektor Wyższej Szkoły Komunikacji i Zarządzania (1995-1997); prezes Rady Nadzorczej Stoczni Szczecińskiej, a następnie PORTA HOLDING SA (1993- 2002 i od 2009 do chwili obecnej); wiceprezes Zarządu PORTA HOLDING SA (2002-2003); przewodniczący Rady Ochrony Pracy przy Prezydium Sejmu RP (1989-1998); ponadto liczne funkcje kierownicze i w gremiach egzekutywnych krajowych i

międzynarodowych stowarzyszeń i organizacji naukowych oraz profesjonalnych.

Ważniejsze wyróżnienia i odznaczenia: nadane przez Prezydenta RP trzy Krzyże Orderu Odrodzenia Polski - Kawalerski (1987), Oficerski (1997) i Komandorski (2012); godność Lidera Pracy Organicznej wraz ze statuetką Honorowego Hipolita (2011) nadana przez Towarzystwo im. Hipolita Cegielskiego; godność Prezesa Honorowego Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Ergonomicznego; *International Ergonomics Association Fellow Award* (2006) przyznana przez Międzynarodowe Towarzystwo Ergonomiczne; certyfikat profesjonalny *European Ergonomist* (2009) przyznany przez Centrum Rejestracji Europejskich Ergonomistów; godność *Naturae Tutela Res Necessaria Hominum* nadana w ramach Poznańskiego Oddziału PAN; kilkanaście honorowych odznak regionalnych (m.in. Wielkopolska), miejskich (m.in. Odznaka Honorowa Miasta Poznania) i stowarzyszeniowych (m.in. NOT, SIMPTNOiK, PTErg); ponadto siedem nagród Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za działalność naukowo-badawczą, dydaktyczną i rozwój kadry.

Hobby: kultura antyczna, muzyka symfoniczna, historia, golf.

WYDZIAŁ MASZYN ROBOCZYCH I TRANSPORTU

DZIEKAN :

dr hab. inż.

Franciszek Tomaszewski

prof. nadzw. PP

Plany i strategia zarządzania Wydziałem

W zakresie kształcenia:

- poszerzenie oferty studiów podyplomowych, oraz przygotowanie oferty kształcenia dla wojska,

- wspieranie i rozwój kół naukowych studentów, zwiększenie udziału studentów w pracach badawczych,
- zbudowanie platformy i opracowanie formy studiów anglojęzycznych dla studentów zagranicznych oraz polskich,

- utrzymanie i uruchamianie wszystkich specjalności na obu kierunkach studiów (zachowanie rozwoju kadry oraz kierunków badawczych).

W zakresie kadry:

- wspieranie działalności publikacyjnej (lista filadelfijska), oraz udziału młodej kadry w konferencjach i sympozjach naukowych krajowych i zagranicznych,
- zdynamizowanie rozwoju kadry ze względu na niekorzystną strukturę wiekową,
- wspieranie doktoratów i habilitacji oraz inicjowanie i promowanie dążeń do zdobycia tytułu naukowego.

W zakresie badań naukowych:

- budowanie interdyscyplinarnych zespołów naukowych w celu wzmocnienia oferty badawczej dla przemysłu,
- wykorzystanie i rozwijanie współpracy z przemysłem, ośrodkami zagranicznymi i uczelniami,
- wykorzystanie wiedzy i doświadczenia pracowników oraz bazy laboratoryjnej w ramach interdyscyplinarnych projektów badawczych (grantów europejskich).

W zakresie finansów:

- finanse w rękach dziekana - tylko w zakresie niezbędnym dla kształcenia i badań naukowych,
- przejrzystość zasad i procedur finansowania z dzięki stworzeniu komisji finansowej Rady Wydziału oraz kierowników Instytutów, Katedr i Zakładów,
- wspieranie inicjatyw oraz poszukiwanie dodatkowych środków dla Wydziału.

W zakresie promocji Wydziału:

- organizowanie corocznych spotkań naukowo-biznesowych kadry Wydziału z przedstawicielami przemysłu i biznesu regionu (oferta badawcza - nawiązywanie współpracy - promocja Wydziału),
- budowanie przyjaznej atmosfery wokół Wydziału, kreowanie pozytywnego wizerunku oraz Dobrej Marki Wydziału,
- promowanie Wydziału i nawiązywanie ścisłej współpracy z Państwowymi Wyższymi Szkołami Zawodowymi Regionu.

W zakresie zarządzania Wydziałem:

- Kolegia Dziekańskie - poszerzane o kierowników Jednostek oraz przedstawicieli studentów (kierowników Zakładów) - partycypacja w zarządzaniu Wydziałem,
- comiesięczne spotkania z przedstawicielami samorządu studenckiego, w celu wytyczenia zadań oraz zrozumienia

- problemów nurtujących studentów,
- uproszczenie niektórych procedur w prowadzeniu Rady Wydziału (protokoły Komisji, otwieranie przewodów doktorskich itp.),
- stosowanie modelu zarządzania Wydziałem przez partycypację Jednostek.

Mój wydział jest dla mnie miejscem w którym przepracowałem ponad trzydzieści lat, uzyskałem stopnie naukowe, poznałem dobrych nauczycieli, kolegów i studentów. Jest to też miejsce, w którym mogę pracować ze wspaniałymi współpracownikami, kolegami oraz zespołem, gdzie mogę realizować swoje plany zawodowe i marzenia. Wydział to dla mnie: miejsce, pracownicy i studenci tworzący pewien krąg w którym można się realizować, zdobywać wiedzę, budować relacje między pracownikami, studentami oraz otoczeniem.

Największy sukces i porażka

Sukcesy i porażki? - moja dewiza to być i godzić się na jedno i drugie. Największy sukces osobisty? - jednym z największych było uzyskanie indeksu studenta Wydziału. W zakresie pracy naukowej? - stworzenie zespołu wspaniałych ludzi zainteresowanych zagadnieniami diagnostyki i wibroakustyki w transporcie. Porażki? - to między innymi niezrealizowane w terminie plany i zamierzenia w terminie.

Poznań jest dla mnie... miastem, miejscem w którym warto żyć i dla którego warto pracować, jest źródłem i inspiracji i odpoczynku. Poznań postrzegam jako miasto otwarte, przyjazne, tworzące historię i teraźniejszość, wymagające, ale dające swobodę, prywatność i możliwość realizacji.

Politechnika Poznańska jest... uczelnią przyjazną dla pracowników, studentów, środowiska, miasta i regionu. Politechnika Poznańska to uczelnia, która się rozwija ilościowo i jakościowo, jest szansą rozwoju i kształcenia kadry technicznej dla regionu, którą trzeba wykorzystać i promować.

Motto życiowe

„Nie należy żałować tego co się zrobiło, ale żałować tego czego nie udało się zrobić”

Oprócz tego, że jestem dziekanem jestem także... osobą z wadami i zaletami, myślę pozytywnie i staram się pomagać każdemu z kim pracuję, nie oceniam, ale wartościuję, nie szukam wrogów lecz przyjaciół.

NOTA BIOGRAFICZNA :

Dr hab. inż.
Franciszek Tomaszewski,
prof. nadzw. PP
(ur. 1950).

Dyplom mgr inż. w zakresie silników spalinowych kolejowych i okrętowych w Politechnice Poznańskiej (1975). Doktorat w 1987 roku w Politechnice Po-

znańskiej (mechanika - pojazdy lądowe). Habilitacja w 1998 roku, też w Politechnice Poznańskiej (budowa i eksploatacja maszyn). Od 1975 roku pracuję na Politechnice Poznańskiej, na Wydziale Maszyn Roboczych i Transportu w Instytucie Silników Spalinowych i Transportu, Zakładzie Pojazdów Szynowych, kolejno

na stanowiskach: asystenta stażysty, asystenta, starszego asystenta, adiunkta, a od 2001 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego Politechniki Poznańskiej.

Zainteresowania badawcze: badania trwałości i niezawodności pojazdów szynowych, szczegółowe badania z zakresu niezawodności i trwałości silników spalinowych pojazdów szynowych i samochodowych, diagnostyka wibroakustyczna silników spalinowych lokomotyw (badania dotyczące związków pomiędzy niezawodnością złożonego obiektu mechanicznego, a parametrami sygnału drganiowego), wartości graniczne i dopuszczalne sygnałów wibroakustycznych w diagnozowaniu pojazdów, badania odwzorowania luzów w parach kinematycznych złożonych obiektów mechanicznych w wybranych parametrach sygnału drganiowego, badania i ocena poziomu drgań i hałasu generowanego przez pojazdy szynowe, ocena oddziaływania wibroakustycznego (drgań i hałasu) pojazdów szynowych kolejowych i miejskich oraz transportu samochodowego na środowisko.

Stworzyłem laboratorium do badań diagnostycznych pojazdów szynowych oraz stanowisko do diagnostyki silników spalinowych pojazdów szynowych w Zakładzie Taboru w Poznaniu oraz laboratorium w Politechnice do badań wibroakustycznych środków transportu oraz oceny hałasu środowiska transportu.

Główne osiągnięcia: ocena trwałości i niezawodności pojazdów szynowych, ocena trwałości i niezawodności wybranych węzłów silników spalinowych, nowa metoda wyboru (redukcji) wektora sygnału diagnostycznego skorelowanego z procesem uszkodzania się obiektu, opracowanie wibroakustycznej metody diagnozowania silników spalinowych pojazdów szynowych w eksploatacji (wdrożenie wibroakustycznej metody diagnozowania silników spalinowych w Zakładzie Taboru PKP w Poznaniu), opracowanie modelu analitycznego i symulacyjnego diagnostyczno-niezawodnościowego silnika spalinowego pozwalającego w oparciu o zarejestrowane parametry sygnału drganiowego wyznaczyć niezdatne jego układy, opracowanie nowej metody sz-

cowania wartości granicznych parametru diagnostycznego wykorzystującej aktualny poziom niezawodności obiektu, opracowanie modeli regresyjnych opisujących związki pomiędzy stanem silnika, a parametrami diagnostycznymi, ocena poziomu drgań i hałasu generowanego przez podstawowe serie lokomotyw spalinowych i elektrycznych eksploatowanych w PKP, ocena poziomu hałasu tramwajów m.in. w Poznaniu.

Udział w realizacji 58 prac badawczych, 14 grantach KBN, w tym jako kierownik trzech grantów badawczych, kierownik czterech grantów promotorskich, jako główny wykonawca w dwóch grantach rozwojowych oraz w pięciu grantach badawczych. Ponadto byłem kierownikiem oraz wykonawcą licznych prac badawczych z działalności statutowej - DS, badań własnych - BW, prac dla przemysłu (3 wdrożenia), oraz opracowałem ekspertyzy i dwa zgłoszenia patentowe.

Dorobek publikacyjny: opublikowanych 158 prac w tym 2 monografie (jedna współautorska), 6 rozdziałów w monografiach, jeden podręcznik akademicki, 59 artykułów w czasopiśmie krajowych i zagranicznych, 69 referatów na konferencjach o zasięgu krajowym i międzynarodowym, 8 referatów na konferencjach zagranicznych. Artykuły opublikowane między innymi w takich czasopiśmie jak: *Archives of Transport, Pojazdy Szynowe, Zeszyty Naukowe Politechniki Poznańskiej, Wrocławskiej, Świętokrzyskiej, Problemach Eksploatacji, Logistyka, Structural Health Monitoring, Vibrations in Physical Systems* i innych. Udział w licznych kongresach zagranicznych między innymi takich jak: *Congress SAE - USA, International Congress on Sound and Vibration - Turcja, Kair, Wilno, International Congress on Acoustics - Australia, EAA Euroregio - Slovenia*. Ponadto wygłosiłem szereg referatów popularno-naukowych między innymi na sympozjach naukowo-technicznych, Towarzystwach Naukowych i Stowarzyszeniach itp.

Dorobek dydaktyczny, kształcenie kadry naukowej: wypromowanych 6 doktorów, opiekun 2 prac doktorskich, recenzja 11 doktoratów, 2 habilitacji,

udział w 6 komisjach przewodów habilitacyjnych oraz 85 komisjach przewodów doktorskich. Prowadzone wykłady na kierunku Transport m.in. z takich przedmiotów jak: Podstawy diagnostyki technicznej, Zarządzanie transportem, Wibracje i hałas w transporcie. Opiekun studentów z kierunku transport pracujących w studenckim kole naukowym, czego efektem było uzyskanie przez studentów dwa razy I miejsca na Sesji Wydziałowych Kół Naukowych raz II miejsca oraz I miejsce na VI Międzynarodowym Seminarium Naukowym Studentów i Młodych Inżynierów Mechaników.

Udział w organizacji nauki i techniki: sekretarz Zarządu Sekcji Pojazdów Szynowych SIMP w latach 1987-1989; sekretarz Oddziału Poznańskiego Polskiego Towarzystwa Diagnostyki Technicznej od 1992; członek Zachodniopomorskiego Zespołu Środowiskowego - Sekcji Podstaw Eksploatacji, Komitetu Budowy Maszyn Polskiej Akademii Nauk, powołany na kolejne lata począwszy od 1996 roku; członek Zespołu Diagnostyki - Sekcji Podstaw Eksploatacji, Komitetu Budowy Maszyn Polskiej Akademii Nauk, powołany na lata 1996-1998; członek Zespołu Techniki Transportu Szynowego - Sekcji Technicznych Środków Transportu, Komitetu Transportu Polskiej Akademii Nauk, powołany na lata 1996-1998 i 1998-2003; przewodniczący Zespołu Techniki Transportu Szynowego Sekcji Technicznych Środków Transportu Komitetu Transportu PAN, powołany na lata 2003-2006 oraz 2008-2011.

Organizator czterech konferencji naukowych „Pojazdy Szynowe”. W roku 1978 jako członek komitetu organizacyjnego, w latach 1988 i 1996 jako sekretarz komitetu organizacyjnego, a w roku 2004 i 2012 jako przewodniczący komitetu organizacyjnego.

Nagrody i wyróżnienia: Nagroda Zespołowa III Stopnia Ministra Edukacji Narodowej z tytułu osiągnięć dydaktyczno-wychowawczych w 1989 r., Nagroda Indywidualna II Stopnia Rektora Politechniki Poznańskiej za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyki w roku akademickim 1993/1994, Nagroda Rektora Politechniki Poznańskiej dla nauczycieli

akademickich za osiągnięcia w zakresie działalności organizacyjnej w roku akademickim 2006/2007.

Odnaczenia: Złoty Krzyż Zasługi - 2000 r., Odznaka Honorowa za Zasługi dla Województwa Wielkopolskiego - 2004 r., Srebrna Honorowa Odznaka SIMP - 2004 r., Złoty Medal Komisji Edukacji Narodowej - 2006 r.

WYDZIAŁ TECHNOLOGII CHEMICZNEJ

D Z I E K A N :

dr hab. inż.

Krzysztof Alejski

prof. nadzw. PP

Plany i strategia zarządzania wydziałem

Przed wydziałem stoi kilka wyzwań, z którymi musimy sobie poradzić. Najważniejszą sprawą jest utrzymanie, a jeszcze lepiej poprawa pozycji naukowej i dydaktycznej wydziału. Możliwości rozwoju ekstensywnego prawdopodobnie się skończyły i konieczne są intensywniejsze działania w kierunku poprawy jakości badań naukowych i realizowanej dydaktyki. W dziedzinie badań naukowych będę zdecydowanie popierał integrację zespołów zarówno wewnętrzną jak i zewnętrzną (zwłaszcza tworzenie zespołów międzynarodowych) oraz aplikacje grantowe. Jednym z najważniejszych zadań będzie wzmocnienie współpracy z przemysłem. W perspektywie kilkuletniej wydział powinien uzyskać kolejne uprawnienia doktoryzowania (obecnie posiada prawa doktoryzowania w trzech dyscyplinach). Wiąże się to bezpośrednio z rozwojem kadry. W tym okresie powinniśmy zamknąć kilkanaście przewodów habilitacyjnych. W dziedzinie dydaktyki musimy wypracować skuteczne metody oceny i podnoszenia jakości kształcenia. Wydaje się, że jedyną obiektywną metodą weryfikacji jakości kształcenia jest monitorowanie losu absolwentów. Będę dążył do podniesienia atrakcyjności oferty dydaktycznej wydziału przez tworzenie nowych specjalności, a w dalszej perspektywie kierunków studiów, które lepiej odpowiadają współczesnemu rynkowi pracy. Będę się także starał, by na kierunku Technologia chemiczna na studiach pierwszego stopnia było realizowane kształcenie w języku angielskim, co wraz z istniejącą specjalnością na studiach drugiego stopnia pozwoli studentom zagranicznym przejść pełen cykl kształcenia w języku angielskim. We wszystkich tych działaniach będę starał się doprowadzić do możliwie szerokiego udziału całej społeczności wydziału, a więc wszystkich pracowników i studentów, aby osoby pracujące i studiujące na wydziale czuły się współodpowiedzialne za jego rozwój naukowy i dydaktyczny. W 2014 r. pojawi

się bardzo poważny problem natury technicznej związany z przeniesieniem wszystkich laboratoriów do nowego budynku. Jest to bardzo poważny problem organizacyjny i finansowy, ponieważ trzeba utrzymać ciągłość funkcjonowania wydziału. Musimy się do tej operacji przygotować znacznie wcześniej i opracować plan jej przeprowadzenia. Będę starał się korzystać z doświadczeń wydziałów, które już sobie z tym problemem poradziły.

Wszystkie powyższe działania wiążą się bezpośrednio z finansami wydziału. Jedną z głównych powinności dziekana jest dbanie o właściwe równoważenie finansów, ułatwianie możliwości zdobywania nowych środków oraz ostrożne ich wydawanie. W nadchodzącej kadencji, ze względu na prowadzone inwestycje problemy finansowe będą wymagały szczególnej uwagi.

Mój wydział jest dla mnie miejscem, z którym związałem całe swoje zawodowe życie. Wśród pracowników i studentów spotykam tu wielu niezwykle interesujących ludzi. Wydziałowi poświęcam wiele czasu i sił, ponieważ bardzo zależy mi na jego rozwoju.

Największy sukces i porażka

Najsilniejsze poczucie satysfakcji zawodowej odniosłem wtedy, gdy po wielu latach dociekań teoretycznych stanąłem wreszcie przed panelem sterowniczym półtechnicznej kolumny reakcyjno-destylacyjnej. Wyświetlały się na nim wyniki pomiarów temperatur i ciśnień realizowanych on-line, bardzo zbliżone do tych, jakie otrzymałem kilka dni wcześniej w wyniku obliczeń komputerowych według zaproponowanych przeze mnie algorytmów. Jako porażkę traktuję fakt, że tak niewiele udało mi się dotąd zdziałać.

Poznań jest dla mnie miastem, z którym jestem związany bardzo emocjonalnie, i z którego osiągnięć jestem dumny. Często z satysfakcją podkreślam, że pochodzę z Poznania.

Politechnika Poznańska jest dla mnie uczelnią, która bardzo prężnie się rozwija, zarówno jako całość jak i poprzez rozwój wydziałów. W czasie całej swojej kariery zawodowej nie rozpatrywałem możliwości zmiany miejsca pracy, ponieważ tutaj spotkałem ludzi, wśród których mogę się w pełni realizować.

Motto życiowe

We wszystkie podejmowane działania staram się angażować możliwie głęboko, ponieważ wtedy mam poczucie, że nie marnuję życia.

Oprócz tego, że jestem dziekanem jestem także miłośnikiem wina, które od wielu lat kolekcjonuję. Zwiedzam świat poznając krainy winiarskie i związanych z nim ludzi. Jest mi bliski świat muzyki we wszystkich jego wymiarach.

NOTA BIOGRAFICZNA :

dr hab. inż. **Krzysztof Alejski**
prof. nadzw. PP

Krzysztof Alejski urodził się 3 listopada 1954 r. w Poznaniu. W 1973 r. ukończył Liceum Ogólnokształcące nr VII im. Dąbrowski w Poznaniu. W latach 1973-78 studiował wg indywidualnego programu studiów technologię chemiczną na Wydziale Chemicznym Politechniki Poznańskiej oraz w Instytucie Matematyki Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza. Pracę dyplomową wykonywał w Instytucie Technologii i Inżynierii Chemicznej PP uzyskując w 1978 r. tytuł zawodowy magistra inżyniera w zakresie technologii chemicznej. W 1980 r. ukończył studia podyplomowe w zakresie inżynierii chemicznej na Politechnice Warszawskiej.

Od listopada 1977 r., będąc studentem piątego roku studiów, został zatrudniony w Instytucie Technologii i Inżynierii Chemicznej PP w Zakładzie Technologii Chemicznej, początkowo na stanowisku technicznym, a od maja 1978 r. na stanowisku asystenta stażysty, następnie asystenta, st. asystenta i od 1986 r. adiunkta. W 1986 r. obronił pracę doktorską na Wydziale Chemicznym Politechniki Poznańskiej. Promotorem pracy był prof. dr hab. inż. Jan Szymanowski. Stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie inżynierii chemicznej uzyskał w 1999 r. na Wydziale Inżynierii Chemicznej i Procesowej Politechniki Warszawskiej. W trakcie pracy na Politechnice Poznańskiej odbywał staże przemysłowe w Biurze Projektów i Realizacji Inwestycji Przemysłu Che-

micznego PROSYNCHM w Gliwicach (1978), w Instytucie Ciężkiej Syntezy Organicznej BLACHOWNIA w Kędzierzynie-Koźlu (1979), w Zakładach Azotowych w Kędzierzynie-Koźlu (1985) oraz w Zakładach Chemicznych w Luboniu (1986). Przez okres prawie dwóch lat przebywał na stażach naukowych na uniwersytetach we Francji (1992, 1993, 1995, 1997) i Austrii (2005). Od 2005 r. pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego (od roku 2006 w nowo utworzonym Zakładzie Inżynierii Procesowej Instytutu Technologii i Inżynierii Chemicznej PP). Jest członkiem jury w corocznym konkursie na najlepszą pracę inżynierską organizowanym przez firmę Dalkia Polska wspólnie z Politechniką Poznańską. Jest członkiem Zespołu ds. Kształcenia PP oraz członkiem Kapituły Medalu „Wyróżniającemu się Absolwentowi Politechniki Poznańskiej”. W latach 2005-2007 był członkiem Rady Naukowej Instytutu Ciężkiej Syntezy Organicznej BLACHOWNIA w Kędzierzynie-Koźlu.

W latach 2005-2008 pełnił na Wydziale Technologii Chemicznej PP funkcję prodziekana ds. studenckich i kształcenia, a od roku 2008 prodziekana ds. kształcenia. W siedmioletnim okresie pełnienia funkcji prodziekana doprowadził między innymi do uruchomienia nowego kierunku studiów - Inżynieria chemiczna i procesowa oraz nowej specjalności Composites and Nanomaterials na kierunku Technologia chemiczna, prowadzonej całkowicie w języku angielskim. W ramach projektu „Wiedza dla gospodarki” realizowanego w Programie

Operacyjnym Kapitał Ludzki koordynuje rozwój współpracy Wydziału z przedsiębiorstwami Regionu Wielkopolski.

Główny nurt prowadzonych przez niego badań dotyczy intensyfikacji procesów technologicznych poprzez sprzężenie przebiegu różnych operacji podstawowych w jednym aparacie (przede wszystkim przebiegu reakcji chemicznej z operacjami separacji). Są to tzw. procesy hybrydowe. Powstające w ten sposób rozwiązania często są korzystniejsze z punktu widzenia ogólnej wydajności bądź selektywności procesu. Problem ten jest analizowany zarówno w celu poprawy przebiegu reakcji chemicznych przez sprzężenie ich z procesem separacji jak również w celu poprawy przebiegu separacji przez wymuszenie przebiegu pewnych reakcji. W wyniku przebiegu reakcji następuje zmiana niekorzystnych równowag fizycznych i chemicznych oraz modułów napędowe. Ze względu na złożoność wzajemnych interakcji między transportem masy, ciepła, pędu oraz przebiegającymi równolegle reakcjami chemicznymi właściwe zaprojektowanie procesu hybrydowego wymaga nie tylko określenia optymalnego stanu ustalonego, ale także analizy jego właściwości dynamicznych niezbędnych do opracowania procedury rozruchu, weryfikacji możliwości osiągnięcia optymalnego stanu ustalonego, analizy stabilności pracy aparatu oraz analizy bezpieczeństwa procesowego. Uzyskane w wyniku badań wyniki pokazały możliwość znacznego zwiększenia przereagowania w reakcjach odwracalnych w stosunku do klasycznych reaktorów chemicznych, jeżeli właściwie zostaną dobrane parametry prowadzenia procesu. Uzyskane rezultaty zostały opublikowane w czasopiśmie o obiegu międzynarodowym

i krajowym (*Computers and Chemical Engineering, Chemical Engineering Science, Solvent Extraction and Ion Exchange, Physicochemical Problems of Mineral Processing, Chemical and Process Engineering, Polish Journal of Applied Chemistry*). Obecnie, w ramach projektu POIG (realizowanego przez konsorcjum 5 uczelni, 2010-2014r.) zajmuje się wykorzystaniem hybrydowych metod wydzielania produktów powstających w wyniku biotechnologicznej konwersji odpadowych frakcji glicerolowych.

Drugi nurt zainteresowań Krzysztofa Alejskiego obejmuje badania nad wielofazowymi procesami reaktorowymi (oksyetylenowanie alkoholi i estrów metylowych

kwasów tłuszczowych) oraz katalizą heterogeniczną. Opracowane metody modelowania procesów oksyetylenowania, dobrze zweryfikowane eksperymentalnie, pozwoliły na zaproponowanie nowych, efektywnych katalizatorów procesu oraz opracowanie jego modelu kinetycznego. Wyniki tych prac są przedmiotem zgłoszeń patentowych oraz szeregu publikacji (*Industrial and Engineering Chemistry Research, Tenside Surfactants Detergents, La Rivista Italiana delle Sostanze Grasse, Polish Journal of Chemical Technology, Chemical and Process Engineering, Przemysł Chemiczny*).

Krzysztof Alejski jest autorem lub współautorem kilkudziesięciu prac nauko-

wych opublikowanych w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym, szeregu zgłoszeń patentowych oraz prezentacji na konferencjach krajowych i zagranicznych. Wypromował sześciu doktorów nauk technicznych oraz czterdziestu magistrów inżynierów. Realizował szereg projektów badawczych jako kierownik bądź główny wykonawca. Jest laureatem dwóch zespołowych nagród ministra za osiągnięcia naukowe. Odznaczony został Medalem Edukacji Narodowej oraz Złotym Medalem za Długoletnią Służbę.

W bieżącym roku został wybrany na funkcję dziekana Wydziału Technologicznej Chemicznej Politechniki Poznańskiej w kadencji 2012-2016.

PROREKTOR DS. NAUKI

Aleksandra Rakowska

- podsumowuje siedem lat kadencji

Siedem lat minęło bardzo szybko. Początkowo miało się wrażenie, że to ogromnie, ogromnie długi okres. Były zamierzenia i plany, jednak w praktyce okazywało się, że przy pełnieniu funkcji pojawiało się dziesiątki przeszkód, a czasochłonność niektórych poczynań nie była adekwatna do efektów. Stosy dokumentów, które trzeba było przeanalizować nie zawsze okazywały się „przyjazne”, a niektóre były wręcz niepotrzebne. Na dodatek niektórzy z naszych, przecież naprawdę sympatycznych Pracowników miało poważne kłopoty z dotrzymywaniem narzuconych terminów, uzupełnianiem dokumentów czy też dostarczaniem kolejnych, koniecznych załączników, nie zdając sobie sprawy z bardzo poważnych konsekwencji źle przygotowanej dokumentacji.

Oczywiście prorektorowanie w „naszej Kochanej Uczelni” (autorstwo

W tym numerze Głosu Politechniki swoją kadencję podsumowuje prorektor ds. nauki - profesor Aleksandra Rakowska. W kolejnym numerze lata kadencji wspomni prorektor ds. ogólnych profesor Karol Nadolny.

tego określenia należy do prof. Marka Idziora) przyniosło przede wszystkim bardzo wiele sympatycznych momentów, które niwelowały stresy i konieczność wypijania porcji melisy z gruszką, co polecam także w takich przypadkach moim Koleżankom i Kolegom. Siedem lat pozwoliło mi poznać wielu wspaniałych ludzi związanych z nauką, zapoznać się z bardzo dobrze wyposażonymi laboratoriami w kraju i za granicą. Miło było odczuwać ogromną satysfakcję przy oprowa-

dzeniu gości (z kraju i z zagranicy) po nowoczesnych obiektach naszej uczelni.

Setki (a może i tysiące) stron wniosków o finansowanie różnego rodzaju projektów, raportów, analiz oraz sprawozdań pozwoliły mi bliżej poznać tematykę oraz zakresy prowadzonych prac badawczych i innej działalności realizowanej przez wszystkie jednostki naszej uczelni. Uczucie dumy wielokrotnie towarzyszyło mi, gdy prezentowałam osiągnięcia naszych Pracowników. Ale często okazywało się, że nie umiemy się chwalić, że nasze prace i sukcesy nie są znane - nie tylko w kraju, ale nawet i w naszym regionie, a nawet przez ...kolegów pracujących w sąsiednim instytucie. Moje marzenie - to przekucie tych osiągnięć na podpisane umowy licencyjne, wdrożenia oraz na patenty wykorzystane w przemyśle i na sukcesy finansowe dla Autorów i dla Uczelni.

Powołanie sześć lat temu Konferencji Prorektorów ds. Nauki i Rozwoju Państwowych Uczelni Technicznych pozwoliło mi poznać i inne uczelnie techniczne, wymienić doświadczenia i posłuchać „podpowiedzi”, jak sobie radzić np. z niejasnymi interpretacjami różnych przepisów i zarządzeń. Zagraniczne ośrodki naukowo-badawcze miałam okazję poznać podczas misji gospodarczych organizowanych przez Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego. Podczas tych bardzo pracowitych wizyt prezentowałam nasze osiągnięcia naukowe, ofertę dydaktyczną, ale także obserwowałam organizację procesu komercjalizacji wyników badań oraz zasady współpracy ośrodków akademickim z gospodarką. Miałam też okazję zetknąć się różnymi „ciekawostkami”. Przykład: ogromny dziekanat w jednym z uniwersytetów tokijskich - pracują sami mężczyźni, a zaświadczenia, karty zaliczeń itd. studenci sami sobie drukują, bo przed dziekanatem stoi rząd automatów - i to naprawdę automatów „wielofunkcyjnych”. Było także zaskoczenie: Brazylia, przepiękny kompleks basenów na terenie uniwersytetu, piękna pogoda, bo ponad 24 °C, kwiaty kwitną na drzewach i krzewach, a na basenie ... pusto; powód do uśmiechu, gdy na moje pytanie dlaczego jest pusto? - odpowiedź

krótka - przecież teraz mamy zimą! Wrócić jeszcze do Japonii, gdzie obowiązuje bardzo ciekawe, niepisane prawo, gdy do zakładu pracy przychodzi nowy pracownik, to pełną opieką otaczać go musi i wspierać każdy już pracujący absolwent z tej samej uczelni, zatrudniony w danym przedsiębiorstwie. Opieka ta musi cechować się ogromną życzliwością, a udzielane wsparcie młodszemu koledze obejmować szeroki wachlarz działań!

Gdy praca jest nie tylko obowiązkiem, ale i źródłem satysfakcji to sukces - i dla pracownika i dla pracodawcy! Tych radosnych chwil podczas ostatnich siedmiu lat przeżyłam bardzo wiele - życzę tego Wszystkim moim następcom. Najradośniejsze chwile przeżywałam podczas kolejnych edycji Nocy Naukowców, gdy widziałam rozradowane twarze dzieci, gdy widziałam „kilometrowe” kolejki przed laboratoriami i fascynację młodych ludzi nauką; gdy przyjeżdżały autokary wypełnione młodzieżą już na 2-3 godziny przed rozpoczęciem imprezy. Ale i gdy blisko północy zapytałam jednego z naszych Pracowników: czy zmęczenie nie doszło do zenitu, a On odpowiedział - ależ nie, przecież to najradośniejszy dzień w roku! Także wzrastające zainteresowanie Festiwałem Nauki i Sztuki (i to właśnie w naszej Uczelni) świadczy, że naprawdę nauką można zaciekawić szerokie rzesze, i to nie tylko młodych ludzi. Myślę, że osoby organizujące różne imprezy mogą odczuwać ogromną satysfakcję patrząc na efekty swoich działań! Wspominam początki Dni Dziewczyn na Politechnice i zachwycone spojrzenia naszych Panów Studentów, gdy grupy Wspaniałych Dziewczyn wędrowało od jednego do drugiego laboratorium po Kampusie Warta. Z rozrzewnieniem wspominam przygotowywanie materiałów do publikacji z okazji Jubileuszu 90-lecia Politechniki Poznańskiej. Niezapomniane chwile przeżyłam słuchając wspomnień najstarszego absolwenta naszej Uczelni, gdy mówił: *Politechnika to nie tylko moja Szkoła, ale to moje Gniazdo!* Wspominam podniosłe uroczystości akademickie, w pamięci zachowam wiele ciekawych wykładów otwartych, wiele imprez kulturalnych organizowanych m.in. przez nasze Centrum Kultury Stu-

denckiej, ale i imprezy organizowane dla nas, czyli dla Pracowników Politechniki - pikniki rodzinne, koncerty noworoczne i Bale Nadwarciańskie, gdy w pełni czułam, że Uczelnia to nie tylko miejsce pracy, że tutaj tworzymy właściwie bardzo „rozbudowaną” rodzinę, która może razem i pracować, ale razem też i ... się relaksować! A spotkanie ze wspaniałą naszą młodzieżą np. podczas Sumo Robotów pozwala naładować wewnętrzne akumulatory i podejmować nowe, nawet najtrudniejsze, wyzwania!

Pani Prof. Joannie Józefowskiej życzę, aby pełnienie funkcji „R2” dało Jej wiele satysfakcji, nie niosło ze sobą żadnych poważniejszych (bo „jakieś” niestety są zawsze) problemów oraz zdecydowanie obfitowało w przeżywanie interesujących i sympatycznych chwil, a także aby było okazją do „zaliczenia” wielu spraw po stronie SUKCES!

Również Panu Rektorowi i Panom Prorektorom życzę satysfakcji z pełnienia tak zaszczytnych, ale i bardzo absorbujących, funkcji w naszej Uczelni!

Gorąco i serdecznie dziękuję moim bezpośrednim Współpracownikom, ale dziękuję również Wszystkim, z którymi pełnienie funkcji prorektora ds. nauki pozwoliło mi się zetknąć - za sympatyczną współpracę, za wspieranie mnie w najprzeróżniejszych działaniach. Dziękuję za pomoc merytoryczną i organizacyjną, dziękuję za uśmiech, dziękuję za życzliwość, a czasami i za ...wrozumiałość.

Aleksandra
Rakowska

AKTUALNOŚCI

Nagroda Copernicus wręczona

Laureaci przyznanej w tym roku po raz czwarty Polsko-Niemieckiej Nagrody Naukowej Copernicus, profesorowie Jacek Błażewicz i Erwin Pesch, odebrali dyplomy podczas uroczystości w Pałacu na Wyspie w warszawskich Łazienkach Królewskich w dniu 17 września br.

Uroczystość uświetnili swoją obecnością m.in.: Minister Olgierd Dziekoński Sekretarz Stanu w Kancelarii Prezydenta RP, Jego Ekscelencja Rüdiger Freiherr von Fritsch Ambasador Republiki Federalnej Niemiec w Polsce, Prof. Michał Kleiber Prezes PAN, Prof. Krzysztof Jan Kurzydłowski Dyrektor NCBiR, Prof. Andrzej Jajszczyk Dyrektor NCN, Prof. Jacek Goc Prorektor ds. Kształcenia Politechniki Poznańskiej. Zgromadziła ona również liczne grono współpracowników, przyjaciół i krewnych wyróżnionych profesorów.

W pięknych wnętrzach Sali Balowej Pałacu na Wyspie powitała gości Pani Jolanta Gumula, zastępca Dyrektora Łazienek. Uroczystość rozpoczął krótki koncert uzdolnionych młodych muzyków - skrzypaczki Aleksandry Bucholc i wiolonczelistki Edyty Słomskiej, podopiecznych Krajowego Funduszu na rzecz Dzieci.

Wręczenie nagród laureatom przez prezesów finansujących nagrodę organizacji, Profesorów Macieja Żylicza (FNP) i Mat-

thiasa Kleinera (DFG), poprzedziło wprowadzenie Prof. Karola Wysokińskiego, przewodniczącego polsko-niemieckiego jury przyznającego nagrodę, który podsumowując tegoroczny konkurs, ocenił poziom kandydatów biorących udział w tej edycji jako wysoki i wyrównany.

Laureaci Nagrody Copernicus ściśle współpracują ze sobą od ponad 20 lat. Zajmują się wykorzystaniem narzędzi informatycznych do optymalizacji procesów przemysłowych oraz zagadnieniami dotyczącymi bioinformatyki. Wydali wspólnie ponad 30 publikacji naukowych, występowali ze wspólnymi prezentacjami na wielu konferencjach i seminariach naukowych. Ich najważniejszym wspólnym dokonaniem jest monografia „*Scheduling Computer and Manufacturing Processes*” oraz publikacja „*Handbooks in Information Systems*”, której są współautorami. Ich współpraca polega również na wspieraniu rozwoju młodych uczonych z obu krajów. Laureaci byli opiekunami naukowymi 20 doktorantów i postdoców. Zainicjowali też program wymiany studenckiej między swoimi uczelniami oraz cykl seminariów badawczych realizowanych przez obie instytucje.

Wyróżnieni przez FNP i DFG za wybitne osiągnięcia w rozwijaniu polsko-niemieckiej współpracy naukowej oraz za szczególne zasługi we wspieraniu młodych naukowców, profesorowie Błażewicz i Pesch otrzymali 100 tys. euro (po 50 tys. euro dla każdego z laureatów).

Nagroda Copernicus jest przyznawana co dwa lata, od 2006 roku. Wręczenie nagrody odbywa się naprzemiennie w Warszawie i Berlinie.

Niezwykłe oświadczyły

NA DACHU CENTRUM

WYKŁADOWEGO

W Noc Kupały zaprosił dziewczynę na dach Centrum Wykładowego, podziwiali niebo usiane lampionami. Na końcu tej pięknej scenerii: **- wyjdiesz za mnie?**

Taką niespodziankę przygotował Łukasz Grąziowski, student informatyki na I roku studiów na Wydziale Elektrycznym, swojej dziewczynie Ewie Banasiak, która jest studentka informatyki III roku studiów inżynierskich, również na Wydziale Elektrycznym. Zaręczyny odbyły się na dachu, oczywiście dzięki zgodzie Kanclerza Janusza Napierały i zapewnieniu wszelkich wymogów bezpieczeństwa.

Życzymy naszym studentom pięknego wesela i długich lat szczęśliwego małżeństwa!

PZITB Koło Naukowe Nr 4, Politechnika Poznańska

Na początku roku akademickiego 2011/2012 powołano nowy skład zarządu PZITB Koła Naukowego nr 4: przewodniczącą została dr inż. Barbara KSIT, z-cą przewodniczącej - dr inż. Edmund PRZYBYŁOWICZ, sekretarzem - mgr inż. Krzysztof KUKURENDA oraz skarbnikiem - mgr inż. Sławomir FISZER. W ramach działalności Koła Naukowego PZITB nr 4, z inicjatywy nowego zarządu, odbyły się liczne spotkania oraz wycieczki zawodowe. Na zebraniach poruszano m.in. zagadnienia związane z projektowaniem wg Eurokodów oraz wprowadzaniem nowoczesnych materiałów i technologii. W ramach spotkań zorganizowano szkolenia skierowane do studentów Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska PP:

- Akademia murowania Silka Ytong, którego głównym założeniem jest zapoznanie przyszłych adeptów sztuki budowlanej z nowoczesnymi materiałami budowlanymi oraz technikami murowania - opiekunowie: dr inż. M. Kucz, dr inż. M. Siewczyńska i mgr inż. M. Kanoniczak.
- Nowoczesne sposoby likwidacji mostków termicznych z wykorzystaniem łączników balkonowych - prezentacja na bazie łączników formy Schöck Isokorb, opiekun: dr inż. B. Ksit, dr inż. M. Kucz.
- Nowoczesne materiały o niskim współczynniku przenikania ciepła - prezentacja z wykorzystaniem materiałów poliuretanowych Stowarzyszenia SIPUR, opiekun: dr inż. B. Ksit.

Do ciekawszych wyjść, w których brali udział studenci naszego wydziału, zaliczyć można m.in. wycieczki na budowę:

- Poznań City Center - dworzec PKP - opiekunowie: dr inż. M. Kucz i mgr inż. M. Kanoniczak, dzięki uprzejmości firmy Tri Granit,
- Sąd Okręgowy Poznań, ul. Kościuszki - opiekunowie: dr inż. E. Przybyłowicz, dr inż. M. Kucz.

Podczas wycieczek zwrócono szczególną uwagę na zachowanie bezpieczeństwa, każdorazowo uczestnicy odbyli krótkie szkolenie BHP oraz przebywali na terenie budowy pod opieką przedstawiciela wykonawcy i opiekunów oraz odpowiednio ubrani (obuwie, kamizelki, kaski).

PKP Poznań City Center

Sąd Okręgowy Poznań

Wszystkim prelegentom, członkom oraz studentom dziękujemy za czynny udział ww. przedsięwzięciach i zapraszamy do współpracy w nowym roku akademickim.

Koło PZITB nr 4 czeka

Rzecznik medialny Koła nr 4
M. Kucz

Foto M. Kucz

Trzeba zacząć myśleć i działać po nowemu

ROZMOWA Z PROF. CZESŁAWEM CEMPEL

Na jej początku usłyszałem bym nie nadużywał zbyt często zwrotu „profesor”. Umówmy się, że jak pan raz dziennie użyje profesora, to zupełnie wystarczy - powiedział.

Honorowy Profesor Politechniki Poznańskiej od 4 lat jest na emeryturze, ale raczej trudno mówić o odpoczynku. Nasz rozmówca przyznał, że cały czas pracuje, ma szereg planów, pomysłów, ale ich realizacja nie jest uzależniona tylko od jego woli i zależy od wielu czynników.

Będę na Uczelni do końca września, koniec kropka - stwierdził - bardzo chętnie służę swoją wiedzą, innowacją, ale na razie jeszcze nie mam żadnych konkretnych propozycji.

Gdy spojrzysz się na przebieg kariery naukowej Profesora można zobaczyć m.in. ile ma na swoim koncie wyróżnień i nagród. Czy ta kolejna cieszy? *Na pewno tak, choć myślę, że samego bezpośrednio zainteresowanego mniej, przynajmniej mnie, ale jest wytyczną, wykładnią i wskaźnikiem działania dla innych, zwłaszcza dla młodszych, bo oni nie wiedzą co się za tym kryje, co to daje - wyznał - nikt mi też nie powiedział co z tego wynika, jakie mam obowiązki i jakie ma obowiązki ten, kto mi to wyróżnienie przyznał.*

Czesław Cempel dodał również, że nagrody i zaszczyty nie były pierwotnym celem jego działania, to wszystko po prostu pojawiło się po drodze. Wyjątkiem było pragnienie zostania członkiem Polskiej Akademii Nauk i to się udało, choć nie była to prosta sprawa.

Właśnie mija 50 lat pracy zawodowej Profesora, która rozpoczęła się na Uni-

Czesław Cempel został niedawno uhonorowany przez Senat tytułem honorowego profesora Politechniki Poznańskiej. Właśnie to wydarzenie było pretekstem, by przeprowadzić z nim krótką rozmowę.

się hałasem i drganiami sam zainteresowałem się diagnostyką maszyn - opowiada dalej.

Z czasem ponownie odezwała się natura poszukująca nowych wyzwań i myślenie Profesora poszło jeszcze dalej, zainteresował się szerszym widzeniem świata.

Nie tylko przez pryzmat, bardzo potrzebnych zresztą, zjawisk drganiowych czy hałasowych, dla których nawet ukuliśmy specjalną nazwę wibroakustycznych - wyjaśnia Cempel - rozpoczęła się współpraca z profesorem H. G. Natke z Hanoweru z którym wspólnie napisaliśmy wiele prac, książek które mają zresztą wiele cytowań.

W tym czasie także były wyjazdy m.in. do Chin czy na Kubę. Doszły również obowiązki związane z kierowaniem Instytutem oraz Wydziałem, którego został Dziekanem.

Potem zacząłem myśleć o uogólnieniu tego wszystkiego, uważałem, że potrzebna jest wiedza która spina wszystkie przedmioty inżynierskie - opowiada dalej Profesor - ta wiedza nazywa się inżynieria systemu i zacząłem ją u nas lansować, pisać, powstał nawet przedmiot i książka.

To przedmiot, który integruje wszystkie przedmioty inżynierskie przez coś, co

wersytecie Im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, którego jest również absolwentem. Swoją karierę zaczynał w maju 1962 roku w Katedrze Akustyki i Teorii Drgań UAM. *Tam jednak długo nie zabauiłem, z różnych powodów, i przyjąłem zaproszenie do współpracy od profesora Karaśkiewicza - wspomina Cempel - on także myślał bardzo szeroko, twórczo, a wtedy akurat zaczęto mówić o hałasie, mierzyć go i my również zaczęliśmy się tym zajmować. Powstał najpierw przedmiot drgania, potem hałas, a wraz z nimi książki oraz skrypty.*

Ponieważ mam naturę i umysł „poszukujący” nowości, gdy zauważyłem, że kolejne osoby zaczęły również zajmować

można nazwać projektowaniem cyklu życia wyrobu, od konceptowania aż do kaskady ze wszystkimi uwarunkowaniami efektywności ekonomicznej i ekologicznej.

Rzeczywiście to był dobry kierunek, bo jak się ostatnio dowiedziałem od kolegi z USA, to oni poszli jeszcze dalej i wprowadzili coś co jest jeszcze większym uogólnieniem inżynierii systemów, ponieważ to co uprawialiśmy dotyczyło systemów, które mogły coś wyprodukować - wyjaśnia Profesor - system natomiast to z definicji był który ma części współpracujące synergicznie, zatem może on dotyczyć dostarczania zarówno wody jak i pieniędzy, całej gospodarki, amerykańanie z MIT stworzyli inżynierię systemów socjotechnicznych. Chodzi w nim o to, by zintegrować wszystkie systemy takie jak zdrowie, zaopatrzenia w wodę, żywność, system finansowy, kształceniowy.

Myślę, że to także trzeba mówić studentom, choć ja już tego nie wprowadzę, ale myślę, że jest to niezwykle potrzebne, by byli ludzie którzy będą trzymać wszystkie te systemy razem - stwierdza Czesław Cempel.

Po inżynierii systemów przyszedł czas na metodologię. Do tej pory kształciliśmy na przykład tych doktorantów, którzy tego chcieli, a teraz robimy to systemowo - kontynuuje swoją opowieść Profesor - nie było do tej pory przedmiotu, który tłumaczyłby im jak wygląda zbiór metod naukowych, skąd się wywodzi, jak wyglądają paradygmaty naukowe, jak i dlaczego się one zmieniają. Przyszedł zatem czas na napisanie książki i wprowadzenie tego do zbioru wykładów.

Nieco później pojawiło się również zainteresowanie innowacyjnością, kreatywnością, twórczością. Nasze dokonania jako narodu są takie, że ze wstydu trzeba by oczy spuścić - mówi Profesor - teraz pracuję nad inżynierią kreatywności. Okazuje się, że dzięki temu, że fragmenty tej pracy można znaleźć w sieci, w tym roku doktoranci zaczęli stosować metody myślenia kreatywnego, a jest ich ponad 300, do problemów gospodarczych, społecznych, miasta a nawet kraju. To się bardzo podoba - dodaje.

Podczas rozmowy mam okazję przeglądać książki, których autorem jest Czesław Cempel. Znajduję w nich to, czego można się spodziewać, a więc wiele wzorów i wykresów, ale też są fragmenty nieco zaskakujące, choć doskonale pasujące do całości. To co znajduje się w książkach to kwestia szerokości myślenia, szerokości zainteresowań i pewnej odwagi - wyjaśnia od razu autor - wielu ludzi myśli, że jest nieprzyzwoite wtrącać swoje przekonania czy swój ogląd świata do tego co się pisze, a ja uważam, że jest to błędny pogląd. Dodaje także, że najnowsza metoda zarządzania i przekazywania poleceń to storytelling, ponieważ fabuła najlepiej trafia do ludzi. Dlatego w takich książkach również wtrącam różne rzeczy, które są czysto moje, ale to chyba można odróżnić co jest faktem naukowym, a co moim poglądem czy opinią - dodaje Profesor.

W przedmowie do książki, która jest już praktycznie gotowa można przeczytać: W tym burzliwym świecie, tradycyjne metody rozwiązywania problemów, do których urastają nasze potrzeby, nie zdają egzaminu we wszystkich sytuacjach. Często zaś rozwiązywanie po staremu prowadzi do nowych problemów, jeszcze gorszych. Rutynowe, analityczne podejścia - ideał minionego wieku przemysłowego, obecnie rzadko dają oczekiwane rezultaty. Zamiast tego musimy poszukiwać nowych metod sprostania tym zmianom, szukać rozwiązań twórczych, które potrafimy dostosować do dowolnej sytuacji, zamiast polegać na dawno wypróbowanych „sprawdzonych” rozwiązaniach. Przede wszystkim zaś potrzebujemy wiele wariantów nowych rozwiązań, im więcej wariantów nowych rozwiązań posiadamy tym większe mamy szanse by osiągnąć nasze cele. Konwencjonalna burza mózgów już nie wystarcza, a powoływane grupy problemowe potrzebują znajomości różnych podejść i technik generacji nowych idei i ich ewaluacji. Potrzebują też treningu jak je zastosować w praktyce.

To co jeszcze jest nietypowe w tej i kilku innych pracach Profesora to nie przetłumaczone na język polski podpisy pod różnymi grafikami. Wynika to trochę z lenistwa, ale też by pokazać, jak niektóre polskie terminy odbiegają od ob-

cojęzycznych i w tłumaczeniu z polskiego na dany język mogą być nietrafione i cudaczne - wyjaśnia. Książka jest niemal gotowa, ale nie wiadomo jeszcze kiedy, gdzie i jak zostanie wydana.

Legendą wśród studentów obrosły również wykłady Profesora Cempla. Są one ciekawe przynajmniej z dwóch powodów. Pierwszy z nich to początek każdego wspólnego spotkania, podczas którego wszyscy wprowadzani są... w stan alfa.

Taki trening to nic innego jak psychologia stosowana, kreatywna. Na uczelniach i szkołach średnich ten temat jest pomijany. Choć każdy z nas jest właścicielem potężnego „superkomputera”, choć to nienajszczęśliwsze określenie, to tak naprawdę nie wiemy jak go używać, jak go opanować, nikt praktycznie nie potrafi z niego korzystać, nikt nie daje żadnej instrukcji obsługi i trzeba zdobywać tę wiedzę przez najstarszą metodę prób i błędów - tłumaczy Profesor - teraz wiadomo już że najlepszym stanem mózgu dla percepcji to jest stan alfa. By go osiągnąć trzeba się uspokoić. Można się tego nauczyć kontrolując, czy wpływając na częstotliwość drgań naszego mózgu. Studentom zawsze to tłumaczę i oni to znają - opowiada Profesor - początkowo podchodzą do tego z dystansem, ale potem już ufnie schodzą do stanów alfa i pozostają tak mniej więcej do połowy wykładu, po czym należałoby to powtórzyć, ale na to już nie ma czasu.

Wykłady Profesora są ciekawe nie tylko z tego powodu, ale również dlatego, że za każdym razem prezentowane są różnego typu nowości, które studenci zdaniem wykładowcy powinni wiedzieć, a nikt im tego nie mówi. Tłumaczę jak działa świat, jest trochę kosmologii, wyjaśniam co naprawdę się liczy, ode mnie też na przykład dowiedzą się co to jest prawdziwe wykształcenie - dodaje Profesor. Przytacza także powiedzenie Vaclava Havla, że „wykształcenie to zdolność uchwycenia ukrytych połączeń między faktami czy zjawiskami”. Moi studenci dowiadują się, że to co czytają w gazetach, to szum informacyjny, ale powinni się zastanowić kto to napisał, po co, kto za tym stoi itd., to jest rola prawdziwego wykształcenia - mówi Czesław Cempel.

W naszym systemie kształcenia, zdaniem Profesora, tylko stosunkowo niewielki procent dostaje prawdziwe wykształcenie, a reszta dostaje papierki. Ważne jest, by ten niewielki procent był w stanie wytworzyć społeczną masę krytyczną, która będzie zdolna odpowiednio

„rozhuścić” społeczeństwo. Jest tak, że zawsze powołujemy się na tradycję, każdy kto głośniejszy o niej krzyczy jest ważniejszy, tymczasem mamy nowe czasy, nowe zadania, nowe problemy, których metodami tradycyjnymi nie rozwiążemy - dodaje - zawsze powtarzam studen-

tom, że tradycję trzeba położyć bardzo wysoko na półce, trzeba ją od czasu odkurzyć, ale trzeba zacząć myśleć i działać po nowemu.

Rozmawiał Andrzej Gogulski

S Y M P O Z J U M

Inżynieria Wysokich Napięć IW-2012

Symposium zorganizowano w Ośrodku Konferencyjnym Instytutu Matematycznego PAN w podpoznańskim Będlewie. Ośrodek ten graniczy z Wielkopolskim Parkiem Narodowym, a jego dużym atutem i niewątpliwą ozdobą jest przepiękny, neogotycki pałac-zamek z 1866 roku. W nocy w zamku spotkać można, błaskającą się po komnatach, postać tragicznie zmarłej Czarnej Damy - Felicji Potockiej. Do pałacu przylega park krajobrazowy z początku XVIII w., z dwoma stawami, wyspą i kamienną grotą.

Głównym celem mającego już 20-letnią tradycję Sympozjum jest upowszechnienie najnowszych osiągnięć inżynierii wysokich napięć, wymiana doświadczeń między różnymi ośrodkami naukowymi i przemysłowymi, dyskusja na temat trendów europejskich i światowych, konsolidowanie środowiska oraz przepływ informacji między ośrodkami badawczymi i przemysłem w szerokim rozumieniu tego słowa.

W XI Sympozjum IW-2012 licznie uczestniczyli przedstawiciele polskich uczelni technicznych, wielu instytutów naukowo-badawczych, przedsiębiorstw energetyki zawodowej oraz zakładów produkcyjnych. Przedstawiono 38 referatów w ośmiu sesjach plenarnych oraz 33 referaty w sesji plakatowej. Zaprezentowały się wszystkie polskie wyższe uczelnie techniczne kształcące studentów w specjalnościach związanych

W dniach 21-23 maja 2012 roku odbyło się XI Ogólnopolskie Sympozjum „Inżynieria Wysokich Napięć IW-2012”, którego organizatorem był Oddział Poznański Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej oraz Zakład Wysokich Napięć i Materiałów Elektrotechnicznych Instytutu Elektroenergetyki Politechniki Poznańskiej.

i zaproszonych gości. W przerwach między sesjami plenarnymi można było zwiedzać stoiska wystawowe, na których swoje produkty, urządzenia oraz technologie związane z przemysłem elektroenergetycznym prezentowały zaproszone firmy.

z energetyką, elektrotechniką i techniką wysokich napięć, a mianowicie: Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie, Politechniki: Białostocka, Gdańska, Lubelska, Łódzka, Opolska, Poznańska, Śląska, Warszawska i Wrocławska oraz Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie. W Sympozjum wzięło udział ponad 120 uczestników

Podczas Sympozjum prezentowano referaty związane z aktualnymi problemami i trendami w dziedzinie wysokich napięć, diagnostyką urządzeń elektroenergetycznych, kompatybilnością elektromagnetyczną, wysokonapięciowymi układami i technikami pomiarowymi, jak również nowymi materiałami stosowanymi w urządzeniach wysokonapięciowych, za-

stosowaniem systemów komputerowych w projektowaniu i wytwarzaniu urządzeń wysokiego napięcia, a także wpływem narażeń środowiskowych na poprawną pracę elementów systemu elektroenergetycznego oraz oddziaływaniem urządzeń elektroenergetycznych na środowisko naturalne.

Tradycją Sympozjum „Inżynieria Wysokich Napięć” są oddzielne Sesje Młodych Doktorantów, podczas których młodzi naukowcy prezentują wyniki swoich badań. Specjalne Jury, reprezentowane przez Członków Komitetu Naukowego podkreśliło wysoki poziom naukowy referatów oraz aktualność poruszanych w nich zagadnień i problemów. Jury przyznało 5 nagród oraz wyróżniło 5 prezentacji młodych adeptów nauki. Pierwszą nagrodę zdobył M. Kuniewski z AGH, dwie drugie nagrody przyznano A. Mrozikowi ze Szczecina i M. Lewandowskiemu z Wrocławia, dwie trzecie nagrody zdobyli R. Łopatkiewicz z Poznania i T. Czapka z Wrocławia. Wyróżnienia uzyskali K. Ludwikowski i G. Malinowski z Poznania, K. Kogut i A. Pelesz z Wrocławia oraz M. Ciuba z Warszawy. Wszyscy uczestnicy Sesji Młodych Doktorantów otrzymali wartościowe nagrody rzeczowe, których fundatorami były firmy: ENEA Operator, Polskie Sieci Elektroenergetyczne-Zachód, Energobud Leszno oraz ABB Poznań. Jury przyznało również 5 nagród za najlepsze prezentacje w sesji plakatowej, które zdobyły

wieloosobowe zespoły autorów z Krakowa, Poznania, Szczecina, Warszawy i Wrocławia.

Wybrane przez Komitet Naukowy, najwyżej ocenione przez recenzentów referaty, zostaną opublikowane w Przeglądzie Elektrotechnicznym i Energetyce. Tradycją Sympozjów IW jest publikowanie artykułów po każdorazowym sympozjum tak, aby dać autorom możliwość dokładnego opracowania wygłoszonych

referatów z uwzględnieniem uwag zgłaszanych w trakcie dyskusji po prezentacji.

Pierwszego dnia Sympozjum w zabytkowych murach pałacu odbyła się uroczysta kolacja, którą swoją obecnością uświetnił Rektor Politechniki Poznańskiej, prof. Adam Hamrol; Przewodniczący Oddziału Poznańskiego Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, prof. Lech No-

wak; Dziekan Wydziału Elektrycznego PP, prof. Konrad Skowronek; Dyrektor Instytutu Elektroenergetyki PP, prof. Józef Lorenc oraz m.in. Adam Hoffa, Prezes PSE-Zachód; Kazimierz Pawlicki, Dyrektor ENEA-Dystrybucja i równocześnie Prezes Oddziału Poznańskiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich; Janusz Szuman, Dyrektor Oddziału Wysokich i Najwyższych Napięć, Energobud Leszno; Piotr Strańczyk, Prezes Power Engineering z Czerwonaka oraz Andrzej Demenko, Przewodniczący Komitetu Elektrotechniki PAN oraz Przewodniczący Komisji Nauk Elektrotechnicznych Oddziału Poznańskiego Polskiej Akademii Nauk.

Specjalne podziękowania należą się kierownictwu i personelowi Ośrodka Konferencyjnego Instytutu Matematycznego PAN za perfekcyjną organizację kolejnego już Sympozjum, które na stałe wpisało się w kalendarz spotkań naukowców i pracowników związanych z szeroko pojętą energetyką i elektrotechniką. Komitet Naukowy i Organizacyjny zaprasza za dwa lata na kolejne Sympozjum IW-2014.

Aleksandra Rakowska
Krzysztof Siodła
Instytut
Elektroenergetyki

O becznie KNL działa przy Wydziale Inżynierii Zarządzania i liczy 43 członków, którzy aktywnie działają na rzecz rozwijania własnych pasji, a przy tym popularyzacji kierunku Logistyka oraz Politechniki Poznańskiej. Tylko w mijającym roku akademickim studenci uczestniczyli w następujących wydarzeniach:

- wolontariacie polegającym na przeprowadzeniu lekcji dla uczniów z Technikum w Opalenicy w ramach Programu Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności „PROJEKTOR-wolontariat studencki”- celem była popularyzacja logistyki oraz zaznajomienie z grupą potencjalnych studentów kierunku Logistyka,
- wolontariacie na rzecz Klubu Seniora 82 (14.12.2011 r.),
- programie „Stypendium z Wyboru”, II edycja (grudzień 2011 r.),
- Targach Edukacyjnych (3-5.02.2012 r.),
- Forum Organizacji i Kół Akademickich (25.04.2012 r.),
- Dniu Dziewczyny na Politechnikę (26.04.2012 r.),
- Kursie e-learningowym opracowanym przez firmę OpenNexus.

Ponadto członkowie KNL oceniali kierowców w ramach współpracy z Miejskim Przedsiębiorstwem Komunikacyjnym w Poznaniu, tworząc grupę tzn. tajemniczych klientów. Akcja ta pozwoliła nie tylko na zapoznanie się z problematyką organizacji komunikacji zbiorowej, ale także dała szansę na rozpropagowanie Politechniki Poznańskiej i Wydziału Inżynierii Zarządzania podczas wywiadu udzielonego dla telewizji ONTV. W ramach wzajemnego wsparcia MPK udostępniło Koło bezpłatnie autobus, który woził uczestników Poznańskiego Forum Logistycznego, czyli sztandarowego projektu KNL organizowanego w tym roku po raz drugi, jednak bazującego na pięcioletniej tradycji Międzyuczelnianego Forum Młodej Logistyki (MFML), organizowanego w latach 2005-2010 wraz z inną poznańską szkołą wyższą.

Tegoroczne Poznańskie Forum Młodej Logistyki (19-20.04.2012 r.) odbyło się pod hasłem „*Lean Management w produkcji i logistyce*”. W ramach Konferencji uczestnicy zajmowali się następującą tematyką:

- efektywnym zarządzaniem transportem wewnętrznym,
- usprawnianiem procesów zarządzania zapasami i magazynem,
- optymalizacją procesów zaopatrzenia i produkcji,
- efektywnym zarządzaniem infrastrukturą logistyczną.

Koło Naukowe Logistyka

Koło Naukowe Logistyka (w skrócie: KNL) zostało reaktywowane w 2005 roku przez studentów kierunku Zarządzania i Marketingu na ówczesnym Wydziale Informatyki i Zarządzania. Od samego początku opiekunem naukowym jest dr hab. inż. Marek Fertsch, prof. nadzw., który wspiera kolejne pokolenia „Kołowiczów” w zrozumieniu czym jest LOGISTYKA. Przez cały czas studentów inspiruje do działania dr inż. Paulina Golińska jako opiekun organizacyjny, a od października 2012 wraz z pojawieniem się trzeciego opiekuna mgr inż. Anny Stasiuk, jako opiekun organizacyjno-naukowy. Od tego roku funkcję koordynatora koła pełni Anna Nowak.

Członkowie Koła po raz kolejny, nie tylko samodzielnie pozyskali fundusze od sponsorów na Konferencję, lecz także zorganizowali ją poznając tajniki zarządzania projektami „od kuchni”. Dzięki takiemu rozwiązaniu studenci pozornie nie współpracują na co dzień z przedsiębiorstwami, budując kontakty biznesowe odpowiadając za różnego typu zadania (począwszy od rozmów z potencjalnymi sponsorami, przez kontakty medialne na wyzwaniach prawnych kończąc). Doświadczenie zdobyte podczas organizacji PFL znacznie ułatwia znalezienie pierwszej pracy, niejednokrotnie jeszcze podczas studiów.

Zawiązane przyjaźnie powodują, że Absolwenci wspierają studentów jeszcze długo po zakończeniu swojej edukacji na Politechnice, ułatwiając współpracę Uczelni z biznesem, a w szczególności służąc radą i doświadczeniem przy planowaniu ścieżek kariery obecnym członkom. Dzięki temu zyskują nie tylko studenci i Politechnika Poznańska jako uczelnia nieprodukująca bezrobotnych, lecz również przedsiębiorstwa mając ułatwiony kontakt z aktywnymi i kreatywnymi osobami, potrafiącymi brać odpowiedzialność za powierzane zadania.

Podsumowując PFL w liczbach uzyskano:

- 12 kół naukowych z całej Polski - 80 uczestników,
- 2 dni,
- 3 rodzaje warsztatów,
- 3 prelekcje firm oraz 4 prelekcje studentów,
- publikację monografii,
- konkursy (Najlepszy referat oraz case study „Poprawa sytuacji rynkowej operatora logistycznego poprzez reorganizację oraz sformułowanie oferty *nie do odrzucenia*”),
- atrakcje dla uczestników.

Poza organizacją PFL Koło Naukowe Logistyka może poszczycić się także osiągnięciami swoich członków tj.:

- zajęciem I miejsca na XI Forum Młodej Logistyki w Warszawie,

oraz następującymi wystąpieniami:

- Szczecin Sea Point 2011 - Czynniki ludzkie w logistyce i transporcie; Monika Sulżycka, Ewa Polowczyk „*Transport drogowy ładunków nienormatywnych*”;

- Warszawa Logistyka a bezpieczeństwo 2012- Aspekty bezpieczeństwa w logistyce; Monika Sulżycka „*Bezpieczeństwo strumienia informacji w logistyce*”
- Wałbrzych II Międzynarodowa Studencka Konferencja Naukowa POLLOGUS 2011- Logistyka w zmieniających się warunkach geopolitycznych; Anna Nowak, Aleksandra Łuczak „*Technologie informatyczne jako narzędzia rozwoju łańcucha dostaw*”.

Dodatkowymi atrakcjami oraz możliwością obserwacji funkcjonowania logistyki w środowiskach biznesowych są organizowane wycieczki do przedsiębiorstw zlokalizowanych w naszym regionie. W tym roku akademickim Kołowicze odwiedzili następujące firmy:

- Solaris Bus&Coach S.A.,
- Kompania Piwowarska S.A.,
- GlaxoSmithKline,
- Nivea Polska Sp. z o.o.,
- POLZUG Intermodal Polska,
- Volkswagen Poznań.

Nie spoczywając na laurach, studenci zrzeszeni w ramach Koła Naukowego Logistyka planują na nowy rok akademicki 2012/2013 kolejne wyzwania:

- organizację III edycji Poznańskiego Forum Logistycznego,
- publikację książkową monografii,
- rekrutację nowych członków,
- uczestnictwo w konferencjach logistycznych w całej Polsce,
- współpracę z zaprzyjaźnionymi firmami oraz poszukiwanie nowych kontaktów,
- organizację wycieczek do firm: Solaris Bus&Coach, Jungheinrich, Blum, Philips, VW,

Członkowie Koła Naukowego Logistyka wraz z Panią Opiekun

- organizację szkoleń dla członków KNL,
- organizację seminarium naukowego,
- działalność w wolontariacie studenckim - PROJEKTOR,
- badania/projekty dla wybranych firm,
- współpracę z zaprzyjaźnionymi kołami naukowymi,
- organizację gier i zabaw promujących logistykę wśród Poznaniaków,
- udział w konkursie All Wincanton,
- promowanie Politechniki Poznańskiej na arenie ogólnopolskiej poprzez:
 - udział w konferencjach,
 - uczestnictwo w konkursach zw. z tematyką logistycz-

- ną (case study),
- wygłaszanie referatów na konferencjach organizowanych przez inne koła naukowe,
- uczestnictwo w Drzwiach Otwartych,
- uczestnictwo w Targach Edukacyjnych,
- współpracę z Samorządem Studentów PP.

Wszelkie osoby zainteresowane współdziałaniem z i w ramach Koła Naukowego Logistyka zapraszamy do odwiedzenia strony KNL: www.knl.put.poznan.pl.

V MIĘDZYNARODOWA KONFERENCJA NAUKOWO-TECHNICZNA

Blackout a Krajowy System Elektroenergetyczny

WERYFIKACJA ZDOLNOŚCI KSE DO OBRONY I ODBUDOWY

W dniach od 30 maja do 1 czerwca 2012 r. odbyła się, pod patronatem Ministra Gospodarki i Komisji Nauk Elektrycznych PAN Oddział w Poznaniu, kolejna - V Międzynarodowa Konferencja Naukowo-Techniczna „Blackout a Krajowy System Elektroenergetyczny”, zorganizowana przez Instytut Elektroenergetyki Politechniki Poznańskiej przy współpracy przedsiębiorstw energetycznych PSE Operator S.A., PSE-Zachód S.A., ENEA Operator Sp. z o.o. i Dalkia Poznań ZEC S.A. Miejscem obrad był już po raz trzeci obiekt hotelowo-restauracyjny Delicjusz w Rosnówku, położony w sąsiedztwie Wielkopolskiego Parku Narodowego. Przewodniczącym Komitetu Programowego Konferencji był Dyrektor Instytutu Elektroenergetyki prof. dr hab. inż. Józef Lorenc, a Komitetu Organizacyjnego - dr inż. Ireneusz Grządzielski.

Głównym celem tegorocznej Konferencji było zaprezentowanie zagadnień dotyczących weryfikacji zdolności Krajowego Systemu Elektroenergetycznego do obrony i odbudowy.

W trakcie uroczystego otwarcia obrad V Konferencji, którego dokonał Dyrektor Instytutu Elektroenergetyki prof. Jó-

zef Lorenc gości Konferencji przywitała Prorektor Politechniki Poznańskiej prof. Aleksandra Rakowska. Następnie głos w kolejności zabrali: Artur Różycki - Prezes ENEA Operator Sp. z o.o., Wiesław Kalina - Dyrektor ds. Infrastruktury Technicznej Urzędu Miasta Poznania, Irena

Gruszka - Dyrektor Urzędu Regulacji Energetyki Zachodniego Oddziału Tere- nowego w Poznaniu i Jan Pic - Członek Zarządu Dalkia Poznań ZEC SA, którzy zgodnie podkreślili wagę i aktualność tematyki Konferencji szczególnie w kon- tekście rozpoczynającego się tydzień po

Konferencji turnieju finałowego 14. Mistrzostw Europy w piłce nożnej - UEFA EURO 2012, stanowiącego poważne wyzwanie dla wszystkich służb energetycznych, mających zapewnić ciągłości zasilania sieci dystrybucyjnych miast-gospodarzy.

Nawiązaniem do tej tematyki był referat generalny autorstwa H. Majchrzaka, G. Tomasika, M. Figury, i R. Kuczyńskiego pt. „Działania PSE Operator S.A. na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa pracy KSE w okresie turnieju EURO 2012”, który wygłosił przedstawiciel PSE Operator S.A. - Krzysztof Lipko. W podsumowaniu swojego wystąpienia stwierdził, że szczegółowe kontrole i przeglądy pozwoliły na podjęcie dodatkowych prac, podnoszących dodatkowo pewność zasilania z sieci przesyłowej i minimalizujących ewentualne zagrożenia. Weryfikacja i sprawdzenie w praktyce (ćwiczenia, testy itp.) obo-

W pierwszym rzędzie od prawej siedzą: Aleksandra Rakowska - Prorektor PP, Artur Kowalczyk - Wiceprezes ds. Infrastruktury Sieciowej ENEA Operator Sp. z o.o., Irena Gruszka - Dyrektor Urzędu Regulacji Energetyki Zachodni Oddział Terenowy w Poznaniu, Artur Różycki - Prezes ENEA Operator Sp. z o.o. i Kazimierz Pawlicki - Prezes Zarządu Oddziału Poznańskiego SEP

Na Konferencję nadesłano 30 referatów, które podzielono na 4 panele tematyczne:

- Panel A: *Bezpieczeństwo zasilania miast i gmin,*
- Panel B: *Testy i próby systemowe*

Podobnie jak poprzednie, również obecna konferencja cieszyła się dużym zainteresowaniem przedstawicieli zarówno uczelni, instytutów branżowych jak i firm zajmujących się wytwarzaniem, przesyłem i dystrybucją energii elektrycznej, stanowiąc dla nich autentyczne forum wzajemnego poznania się, wymiany poglądów i doświadczeń wynikających z codziennej praktyki, a także wypracowywania wspólnych strategii przeciwdziałania awariom i przywracania normalnego funkcjonowania KSE w przypadku wystąpienia awarii systemowej.

Świadczy o tym najlepiej fakt, że w Konferencji wzięły udział 144. Uczelnie wyższe reprezentowane były przez Politechniki: Gdańską, Lubelską, Poznańską, Śląską, Warszawską, Wrocławską i Lwowską oraz Otto-von-Guericke-Universität Magdeburg. W Konferencji uczestniczyły takie firmy jak: PSE Operator S.A., PSE Północ SA, PSE-Centrum SA, PSE-Południe SA, PSE-Wschód SA, PSE-Zachód SA, ČEPS, a.s., ENEA Operator Sp. z o.o., ENERGA-Operator SA, RWE Stoen Operator Sp. z o.o., oraz elektrownie i elektrociepłownie: Elektrownia „Kozienice” SA, ENERGA Elektrownia Ostrołęka SA, ENERGA-Hydro Sp. z o.o., ENERGA-Hydro Sp. z o.o. Elektrownia Wodna Włocławek, PGE Energia Odnawialna SA Oddział EW Żarnowiec, Oddział ZEW Dychów, Oddział ZEW Solina-Myczkowce, PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna SA Oddział Elektrownia Turów, Oddział Zespół Elektrowni Dolna Odra, Zespół Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin

W pierwszym rzędzie od lewej siedzą: Wiesław Kalina - Dyrektor ds. Infrastruktury Technicznej Urzędu Miasta Poznania, Krzysztof Sroka - Prodziekan Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej, Bogdan Świątek i Jan Pic - Członkowie Zarządu Dalkia Poznań ZEC SA oraz Krzysztof Lipko - Dyrektor PSE Operator SA

wiązujących procedur na wypadek zdarzeń awaryjnych, przyczyniły się do podniesienia sprawności współdziałania służb ruchowych i eksploatacyjnych, w zakresie realizacji zadań związanych z likwidacją ewentualnych zdarzeń awaryjnych, a działania podjęte przez PSE Operator S.A. pozwalają stwierdzić, że Krajowy System Elektroenergetyczny został właściwie przygotowany do zapewnienia bezpiecznej jego pracy w okresie Turnieju UEFA EURO 2012.

sprawdzające przydatność źródeł wytwórczych w procesie obrony i odbudowy,

- Panel C: *Praca sieci elektroenergetycznych w warunkach obrony i odbudowy,*
- Panel D: *Sterowanie i automatyka w procesie obrony i odbudowy.*

Wszystkie referaty zostały opublikowane w specjalnym zeszycie tematycznym, nr XXIII, czasopisma Energetyka.

SA, Zespół Elektrowni Wodnych Niedzica SA, Dalkia Łódź SA, Dalkia Poznań ZEC SA, PGNiG TERMIKA SA, przedsiębiorstwa dystrybucyjne: PGE Dystrybucja SA, TAURON Dystrybucja GZE SA, TAURON Dystrybucja SA, i firmy pracujące na rzecz energetyki: BSPiR Energoprojekt-Katowice SA, Energoprojekt -Kraków SA, Energy Management and Conservation Agency SA, ZBPE Energopomiar Sp. z o.o., ZBPE Energopomiar-Elektryka Sp. z o.o., Instytut Automatyki Systemów Energetycznych Sp. z o.o., J.T.C. SA, MIKRONIKA, PLANS, PSI AG, PSI Produkty i Systemy Informatyczne Sp. z o.o.

Organizatorzy V Konferencji, dla uatrakcyjnienia pobytu, przewidzieli w programie uroczystą kolację koleżeńską.

niespodziankę dla uczestników Konferencji, wycieczki techniczno-krajoznawczej do 31 Bazy Lotnictwa Taktycznego w Krzesinach, gdzie można było naocznie i namacalnie zapoznać się ze stacjonującymi tam samolotami F-16, o których z wielką pasją opowiadali ich użytkownicy. Można było również obejrzeć miejsce szkolenia pilotów na symulatorze lotów i katapulty. Znaleźli się odważni, którzy poddali się takiej próbie. W ramach części krajoznawczej wycieczki uczestnicy odwiedzili Pałac Raczyńskich w Rogalinie oraz rosnące w parku angielskim przy pałacu Dęby Rogalińskie stanowiące jeden z najważniejszych symboli całej Wielkopolski. Najśłynniejsze spośród nich są trzy dęby - „Lech”, „Czech”

go, kieleckiego, śląskiego, a przede wszystkim rodzimej Wielkopolski.

Obrady V Międzynarodowej Konferencji Naukowo-Technicznej „Blackout a Krajowy System Elektroenergetyczny” zakończyła dyskusja plenarna nad przedstawionymi problemami naukowymi, organizacyjnymi i technicznymi związanymi z weryfikacją zdolności KSE do obrony i odbudowy. Wnioski z prezentowanych referatów oraz dyskusji przedstawiono poniżej.

Dla zespołu organizatorów Konferencji satysfakcjonującą była sugestia o celowości kontynuowania tych spotkań świadcząca zarówno o trafnym doborze ich tematyki jak i stworzeniu miłej

W kolacji wzięli udział: Dziekan Wydziału Elektrycznego dr hab. inż. Konrad Skowronek, prof. nadzw. PP oraz dyrektorzy instytutów Wydziału Elektrycznego PP. Kolacji towarzyszył Kabaret HoNoTu - polski kabaret powstały na początku 2010 roku w Poznaniu, który zaprezentował program przedstawiający historię z życia wzięte. Następnie gościom Konferencji zaprezentowało się Trio Jazzowe Macieja Ścibora, w wykonaniu którego usłyszeliśmy polski jazz i standardy jazzowe.

Drugim bardzo ciekawym punktem programu towarzyszącego obradom było zorganizowanie, stanowiącej dużą

i „Rus. Największy z nich „Rus” - ma obwód ponad dziewięć metrów.

Nieformalna wymiana poglądów, jako podsumowanie dwóch pierwszych dni obrad, miała miejsce w trakcie spotkania przy grillu, w czasie którego zaprezentowała się Kapela Ludowa „Po zagonach”. Wykonywane przez kapelę frywolne przyśpiewki, skoczne polki, siarczyste oberki są oryginalnymi melodiami ludowymi, artystycznie opracowanymi w większości przez nich samych. Melodie te pochodzą z różnych regionów Polski, m.in. łowickiego, rzeszowskie-

atmosfery w czasie obrad i spotkań towarzyszących a przebieg zakończonego już turnieju EURO 2012TM potwierdził skuteczność właściwego przygotowania Krajowego Systemu Elektroenergetycznego do bezpiecznej i bezawaryjnej pracy w trakcie jego trwania.

Stefan Jaskuła
Politechnika Poznańska
Instytut Elektroenergetyki

X V I S E M I N A R I U M

Projektowanie Mechatroniczne

Poświętujący w ciągu ostatnich dziesięcioleci rozwój technik komputerowych, układów sterowania, czujników i napędów spowodował powstanie nowego rodzaju inżyniera - inżyniera mechatronika. Dostrzegając zmiany zachodzące w technice, w odpowiedzi na rosnące oczekiwania rynku pracy oraz wychodząc naprzeciw zainteresowaniom studentów, Katedra Podstaw Konstrukcji Maszyn - już od ponad dekady - kształci inżynierów mechatroników, którzy z powodzeniem znajdują zatrudnienie w różnych dziedzinach przemysłu. Jedynym z kluczowych elementów procesu dydaktycznego jest coroczne Seminarium *Projektowanie Mechatroniczne*, które odbyło się 11 maja 2012 r., w Sali konferencyjnej Polsko-Niemieckiego Centrum Akademickiego. Takie wydarzenia dają cenną okazję do spotkań młodych adeptów sztuki inżynierskiej z przedstawicielami środowiska akade-

mickiego. W gronie przybyłych gości znaleźli się przedstawiciele środowiska akademickiego w osobach dziekanów dr. hab. inż. Marka Idziora - dziekana wydziału Maszyn Roboczych i Transportu, prof. dr. hab. inż. Jana Żurka - dziekana Wydziału Budowy Maszyn i Zarządzania, dr. hab. inż. Wojciecha Serdeckiego - prodziekana Wydziału Maszyn Roboczych i Transportu, dr. hab. inż. Stanisława Woelke - prodziekana Wydziału Architektury, dr. inż.

Grzegorza Domka - prodziekana Wydziału Matematyki, Fizyki i Techniki Uniwersytetu im. Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy oraz przedstawiciele Politechniki Warszawskiej i Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Kaliszu. Na tegoroczne seminarium przybyli również pracownicy instytutów branżowych - Instytutu Ekspertyz Sądowych, Instytutu Pojazdów Szybowych Tabor, oraz Państwowego Instytutu Maszyn Rolniczych w Poznaniu. Wśród przybyłych gości nie mogło również zabraknąć przedstawicieli przemysłu - mgr. inż. Tadeusza Kazimieruka i mgr. inż. Jarosława Kramera z Zakładów Mechanicznych „Kazimieruk”, oraz inż. Ryszarda Kędzi z firmy „Mechatronika”. Wszystkich zaproszonych gości powitali prof. dr. hab. inż. Marian Dudziak oraz prof. dr. hab. inż. Janusz Mielniczuk z Katedry Podstaw Konstrukcji Maszyn.

Sesję pierwszą rozpoczął referat wygłoszony przez mgr. inż. Szymona Mileckiego z Instytutu Pojazdów Szybowych TABOR, zatytułowany *„Mechatroniczne urządzenia wychylne w pojazdach szybowych”*. Następnie swoje referaty wygłosili zaproszeni goście z Politechniki Warszawskiej. Inżynierowie Wojciech

Kredo, Łukasz Rzeszotek i Jan Semeniuk przedstawili referat zrealizowany w ramach projektu prof. Danuty Jasińskiej-Choromańskiej, zatytułowany *„System pionizacji i wspomagania ruchu, jako system mechatroniczny”*. Drugi referat pt. *„Rezystancyjne czujniki nacisku na bazie nanorurek węglowych”* zaprezentowali członkowie Koła Naukowego Politechniki Warszawskiej - mgr inż. Daniel Janczak, M. Jakubowska, M. Słoma i A. Młodziński. Sesję pierwszą zakończył referat przed-

stawicieli firmy Hottinger Baldwin - mgr. inż. Macieja Zajączkowskiego i mgr. inż. Wojciecha Koniecznego zatytułowany „Pomiary wybranych wielkości mechanicznych metodami elektrycznymi”.

Po przerwie, w ramach drugiej sesji, swoje referaty wygłosili prof. dr. hab. inż. Andrzej Milecki, prezentujący referat „Rozwój Mechatroniki na przykładzie pralek”, a także doktorant w Katedrze Podstaw Konstrukcji Maszyn - Andrzej Gajda „Koncepcja sterowania

wysięgnikiem hydraulicznym z wykorzystaniem dźwigni sześcioposiowej”.

Podczas sesji trzeciej wygłoszone zostały referaty studentów i absolwentów, będące prezentacją realizowanych w katedrze prac przejściowych i dyplomowych. Swoje prace zaprezentowali:

- inż. Maciej Juska „Koncepcja systemu wizyjnego wykrywania otwartych kartonów z mlekiem zagęszczonym”.
- Bartłomiej Oleszczyk „Wycinak do kiszonek pryzmowych dla rolnictwa”.

- Artur Podolski „Konstrukcja drukarki 3D. Wykorzystanie wydruku 3D z tworzyw sztucznych do szybkiego prototypowania”.
- inż. Tomasz Łysek „Stanowisko laboratoryjne do rejestracji charakterystyk nieliniowych elementów elektronicznych”.
- inż. Jan Górecki „Automatyzacja zindywidualizowanej konfekcji wyrobów farmaceutycznych”.
- inż. Maciej Lisek „Udoskonalenie konstrukcji mechanicznej przekładni falowej”.

Opinie wyrażane przez uczestników, oraz wysoki poziom prezentowanych referatów pozwala żywić nadzieję na podtrzymanie w kolejnych latach tradycji organizowania Seminarium, które stanowi ważny i wartościowy sposób na poszerzenie oferty dydaktycznej uczelni oraz dalsze zacieśnienie więzi łączących ją z przedsiębiorstwami przemysłowymi.

MIĘDZYNARODOWE STUDIA DOKTORANCKIE

Erasmus Mundus Doctorate

Politechnika Poznańska jest głównym partnerem projektu *Information Technologies for Business Intelligence* (IT4BI-DC) (<http://it4bi-dc.ulb.ac.be/about>), realizowanego w ramach programu *Erasmus Mundus Joint Doctorate*. Program ten obejmuje swym zakresem aktualną problematykę hurtowni danych i inteligencji biznesowej.

W drodze konkursu wyłoniono 9 zwycięzców spośród 133 wniosków zgłoszonych z całej Europy, co stanowi zaledwie 6,8%. Program będzie realizowany we współpracy z Université Libre de Bruxelles (Belgia), Aalborg Universitet (Dania), Technische Universität Dresden (Niemcy), Universidad Politècnica de Catalunya (Hiszpania).

Procedura i aplikacja rekrutacyjna na fundowane przez Komisję Europejską studia doktoranckie będzie dostępna ze strony projektu. Rekrutacja rozpocznie się w październiku 2012, a jej wyniki zostaną ogłoszone najpóźniej w lutym 2013 r.

Przewidziano 5 edycji programu studiów doktoranckich, każda edycja po trwa 3 lata. Program będzie realizowany w latach 2013-2019. Studia będą prowadzone w j. angielskim. Przewiduje się, że doktorant spędzi około 1/3 okresu studiów za granicą. Doktoranci otrzymają albo dyplomy dwóch uczelni (*double diploma*), tj. Politechniki Poznańskiej i jednej z uczelni partnerskich, albo dyplom studiów prowadzonych wspólnie (*join diploma*), w zależności na którą wersję pozwolą obowiązujące u nas przepisy.

Koordynatorem projektu ze strony Politechniki Poznańskiej jest prof. Robert Wrembel.

Wspieranie przedsiębiorczości akademickiej - projekt European University Enterprise Network

Politechnika Poznańska bierze udział w pilotażowym projekcie europejskim *European University Enterprise Network* (EUN) (<http://www.ebn.eu/euen/>), którego zadaniem jest wspieranie współpracy pomiędzy uczelniami a przedsiębiorstwami i promowanie przedsiębiorczości akademickiej. Politechnika Poznańska w projekcie jest partnerem razem z Microsoft Corp. Uczelnianym koordynatorem tego projektu jest prof. Robert Wrembel.

ZAPROSZENIE NA PŁYWALNIE

Dział Socjalny Politechniki Poznańskiej
zachęca wszystkich
pracowników wraz z rodzinami
do korzystania z Basenu Krytego „RATAJE”

Dostępne karnety kwartalne w cenie:

75,- (od poniedziałku do piątku)

45,- (sobota, niedziela)

Cena dotyczy karnetu dla jednej osoby na trzy miesiące,
na wybraną godzinę „lekcyjną” (45min.) jeden raz w tygodniu.

Wszystkich chętnych

prosimy o zgłoszenia wraz z wpłatą
do dnia 20 każdego miesiąca.

GODZINY DLA PUBLICZNOŚCI NA SEZON 2011/2012:

Poniedziałek

6:10, 6:55, 10:40, 14:45, 15:30, 18:30, 19:15, 20:00, 20:45, 22:15

Wtorek

6:10, 6:55, 7:40, 8:25, 9:10, 9:55, 10:40, 11:25, 14:45, 15:30, 16:15, 18:30, 20:00, 20:45, 21:30, 22:15, 23:00

Środa

6:10, 6:55, 7:40, 8:25, 9:10, 9:55, 11:25, 12:10, 12:55, 14:00, 18:30, 19:15, 20:45, 21:30, 22:15

Czwartek

6:10, 6:55, 7:40, 8:25, 14:45, 15:30, 16:15, 18:30, 20:00, 20:45, 21:30, 22:15, 23:00,

Piątek

6:10, 6:55, 7:40, 8:25, 9:10, 9:55, 14:00, 16:15, 17:00, 18:30, 19:15, 20:00, 20:45, 21:30,

Sobota

6:30, 7:15, 8:00, 8:45, 9:30, 12:30, 13:15, 14:00, 14:45, 15:30, 16:15, 17:00, 17:45, 18:30, 19:15, 20:00, 20:45, 21:30

Niedziela

6:30, 7:15, 8:00, 9:30, 10:15, 11:00, 12:30, 13:15, 14:00, 14:45, 15:30, 16:15, 17:00, 17:45, 18:30, 19:15, 20:00, 20:45, 21:30.

Godziny mogą ulec zmianie. Bieżący harmonogram terminów dostępny na stronie: www.basen-rataje.com.pl

Po burzliwym okresie dziejów naszego państwa w latach 80-tych i 90-tych przywrócono działalność organizacji działających w naszej uczelni. Jednakże organizacje te (a w szczególności Oddział Emerytów i Rencistów PP) skupiały niewielki procent pracowników. Wtedy to powstała myśl, że przecież przechodzący na emeryturę pracownicy Uczelni (niezależnie od swej przynależności związkowej) czują się przede wszystkim przynależnymi do Uczelni. Chcą się nadal identyfikować z Uczelnią, utrzymywać między sobą łączność, oraz być przydatnym w pracy socjalnej.

Ideę powołania ponad związkowego Klubu Seniorów PP (początkową nazwą był Klub Emerytów i Rencistów PP) rzucił ówczesny przewodniczący Koła płk. inż. Bolesław Karol TRZECIAK. W styczniu 1991 roku, na zebraniu związkowym, przedstawił on i uzasadnił ideę powołania takiego Klubu i zaproponował wypełnienie pisemnych deklaracji dotyczących przystąpienia do Klubu. Propozycja została przyjęta, wyłoniony został zespół członków założycieli, który opracował Statut Klubu, wreszcie wybrano również Radę Klubu. Niezmiennie istotnym elementem programowym nowopowstałego Klubu było objęcie opieką wszystkich emerytów i rencistów uczelni, którzy zgłosili chęć przynależności.

W 2000 roku Klub Emerytów i Rencistów PP został przemianowany na Klub Seniora PP.

Kolejnymi Prezesami Rady Klubu Seniora PP byli:

1. Płk. inż. Bolesław Karol TRZECIAK
w latach 1991-1993
2. Doc. dr inż. Irena ŁAWNICZAK
w latach 1993-1998
3. Prof. dr hab. inż. Kazimierz TOMKOWIAK
w latach 1998-1999
4. Mgr Lubomira KRAUS-KUNDO
w latach 1999-2000
5. Prof. dr hab. inż. Antoni WOŹNIAK
w latach 2000-2003
6. Mgr Lubomira KRAUS-KUNDO
w latach 2003 – 2004
7. Prof. dr hab. inż. Teofil Stanisław WIŚNIEWSKI
w latach 2004-2012
8. Dr inż. Mirosław STROIŃSKI
w latach 2012-nadal

Dokumentem organizującym działalność Klubu Seniora jest Statut Klubu Seniora. Ostatnia wersja Statutu została zatwierdzona przez Konferencję Delegatów Klubu w kwietniu

40 lat organizacji seniorów

POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ

Aktualnie działająca organizacja pod nazwą Klub Seniora Politechniki Poznańskiej za początek swego powstania przyjmuje rok 1972, w którym to roku przy Związku Nauczycielstwa Polskiego Politechniki Poznańskiej powołano Koło Emerytów i Rencistów. Od początku w kole tym zrzeszeni byli pracownicy naszej Uczelni, niezależnie od piastowanego w niej stanowiska.

2004 roku. Poprawki do Statutu oraz jego aktualizacja zostały przeprowadzone przez Radę Klubu Seniora w czerwcu 2012 roku.

W ciągu 12 lat działalności Klubu Seniora jego struktura organizacyjna zmieniała się oraz doskonalone były formy jego pracy.

Podstawową władzą Klubu działającą w okresie między wyborami jest Rada Klubu Seniora.

W skład Rady Klubu Seniora wchodzić różne Komisje:

Komisja Socjalno-Bytowa

Priorytetem działalności Komisji było zawsze dotarcie do osób schorowanych, samotnych, potrzebujących pomocy fizycznej, czasami materialnej, a niekiedy po prostu dobrego słowa. Członkowie Komisji podczas wizytacji środowiskowych napotykają niekiedy na niezmiennie trudne warunki życiowe naszych byłych pracowników. Nie zawsze ci, którzy potrzebują pomocy są w stanie o tę pomoc poprosić składa-

Rada Klubu Seniora PP wybrana w dniu 01.02.2012 na kolejną kadencję

jąc odpowiedni wniosek. Przeszkodą jest najczęściej zły stan zdrowia a niekiedy po prostu wstyd. Członkowie Komisji ze wzruszeniem relacjonują Radzie Klubu efekty swych wizyt.

Komisja opiniuje wnioski członków Klubu o zasiłki i reprezentuje Radę Klubu Seniora na posiedzeniach Uczelnianej Komisji Socjalnej, która ostatecznie przyznaje wielkość zapomogi. Należy podkreślić, że solidnie przygotowane wnioski Komisji są prawie zawsze akceptowane przez Komisję Socjalną PP.

Komisja dwukrotnie lub czasem i trzykrotnie w ciągu roku organizuje uroczyste spotkania jubileuszowe członków, którzy w danym roku ukończyli 80, 85, 90 a czasem i 95 lat. Spotkania te mają bardzo uroczysty charakter i odbywają się zawsze z udziałem władz Uczelni.

Spotkanie Jubilatów Klubu Seniora z Władzami Uczelni w dniu 03.07.2012

Należy podkreślić, że Komisja współpracuje ściśle z Działem Socjalnym naszej Uczelni.

Komisja Administracyjna

Komisja ta prowadzi sprawozdawczość wszystkich zebrań, konferencji oraz innych spotkań, które odbyły się w trakcie kadencji Rady. Komisja redaguje bogato ilustrowaną kronikę bieżącej działalności Klubu a także zamieszcza aktualne wiadomości w gablocie Klubu.

Komisja Kulturalno-Turystyczna

Komisja ta planuje i realizuje imprezy kulturalne i turystyczne dla członków Klubu. Należy podkreślić, że działalność tej Komisji cieszy się największym zainteresowaniem członków Klubu. Bardzo często zdarza się, że liczba zgłoszeń na przygotowaną imprezę przekracza liczbę miejsc. W takich przypadkach komisja korzysta z *Regulaminu Kilkundniowych i Jednodniowych Wyjazdów Turystycznych organizowanych Przez Komisję Kulturalno-Turystyczną Rady Klubu Seniora PP*. Przy planowaniu wycieczek Komisja zawsze bierze pod uwagę możliwość wyjazdów zagranicznych, jednakże nie zapomina również o bardzo atrakcyjnych wycieczkach krajowych.

Samodzielne Stanowisko ds. Ewidencji i Finansów

Zajmuje się rejestracją nowych zgłoszeń, skreślen z listy członków. Organizuje przygotowania do wypłat świadczeń socjalnych. Należy podkreślić, że są to niemałe kwoty, a nasi członkowie

Wycieczka Klubu Seniora do Budapesztu w maju 2012 r.

uzyskują świadczenia przekraczające milion złotych rocznie.

Samodzielne Stanowisko ds. Promocji

Zajmuje się przygotowywaniem wszelkiego rodzaju wiadomości i informacji mogących zainteresować (i nie tylko) członków Klubu. Informacje te zamieszczone są w gablocie Klubu oraz na stronie internetowej. Wśród uczelni technicznych w Polsce jesteśmy chyba jedyną mającą tak szeroko rozbudowaną stronę internetową, gdzie przedstawiona jest działalność Klubu.

Rada Klubu Seniora organizuje w styczniu każdego roku opłatkowo – noworoczne spotkania. W spotkaniach tych uczestniczy około 200 członków Klubu a ponadto spotkania te zawsze uświetniają swą obecnością Władze Uczelni.

Władze Uczelni są przyjaźnie nastawione wobec poczynąń Rady Klubu Seniora, czego najlepszym dowodem jest przy-

znanie w użytkowanie Radzie Klubu pięknie odremontowanego pomieszczenia na parterze gmachu Kwestury.

Działalność Klubu Seniora byłaby niemożliwą bez przyjacielskiej współpracy z Działem Socjalnym Uczelni.

UWAGA:

Rada Klubu Seniora PP odbywa swe posiedzenia w czwartki w godz. 10.00 – 12.00 w sali nr 16 na parterze Gmachu Kwestury PP.

W dniu posiedzenia możliwy jest kontakt telefoniczny z przedstawicielami Rady Klubu pod numerem: (61) 665 3636.

Możliwy jest również kontakt internetowy pod adresem: rad-klubsen@put.poznan.pl

Opracował: Edward Szmaus

Dział Socjalny serdecznie zaprasza
pracowników naszej uczelni wraz z rodzinami
(współmałżonek i dzieci do 18 roku życia)

NA ZAJĘCIA SPORTOWO-REKREACYJNE

Udział w zajęciach jest nieodpłatny.

W ramach tych zajęć odbywają się:

- **Aerobic dla pań** - poniedziałki i czwartki o g. 15:30,
- **Gimnastyka usprawniająca dla pań** - poniedziałki o g. 15:30, 16:30, 18:00,

- W soboty w godz. 10:00-12:00 zapraszamy rodziny na:

**tenis stołowy, ćwiczenia siłowe dla panów, zespołowe gry sportowe,
gimnastykę usprawniającą głównie dla pań.**

Przy sprzyjającej pogodzie odbywać się będą **wycieczki rowerowe i Nordic Walking.**

Udział w zajęciach jest świadczeniem socjalnym i stanowi przychód, w związku z tym podlega opodatkowaniu zgodnie z obowiązującymi przepisami o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Wysokość podatku będzie uzależniona od liczby osób korzystających z zajęć w danym miesiącu.

ZAJĘCIA REALIZOWANE SĄ W UCZELNIANYCH OBIEKTACH SPORTOWYCH
PRZY UL. JANA PAWŁA II 28, **tel. 61 665 2517**

Newsletter

Nr 07/2012 PAŹDZIERNIK 2012 r.

Punktu Kontaktowego
7. Programu Ramowego UE
Politechniki Poznańskiej

AKTUALNOŚCI

Ostatnie konkursy w kończącym się 7. Programie Ramowym!

10 lipca br. Komisja Europejska ogłosiła nowe konkursy w 7. Programie Ramowym. 8,1 miliarda euro przeznaczone jest na badania i innowacje prowadzące do pobudzenia gospodarczego i wzrostu zatrudnienia oraz zwiększające konkurencyjność Europy. W 52 konkursach mogą wziąć udział naukowcy, uniwersytety, instytuty i organizacje oraz przedsiębiorstwa z wszystkich państw członkowskich i stowarzyszonych.

4,8 miliarda euro - przeznaczono na projekty w ramach Programu Szczegółowego Współpraca. KE spodziewa się, że dzięki tej kwocie zostanie zaakceptowanych ok. 1 300 projektów, w ramach których powstanie około 170 000 powiązań pomiędzy 15 500 partnerami z Europy i reszty świata.

Szczególną uwagę KE skupia na małych i średnich przedsiębiorstwach, dla których przeznaczono 1,2 mld euro (zarówno w Programie Szczegółowym Możliwości, jak i Współpraca).

1,75 mld euro Europejska Rada Badań przeznacza dla indywidualnych naukowców, w ramach Programu Szczegółowego Pomysły. Pozwoli to na realizację ok. 900 projektów dotyczących najbardziej twórczych i odkrywczych badań.

963 mln euro - to budżet na działania związane z rozwojem kariery naukowej i międzynarodową oraz międzysektorową mobilnością w Programie Szczegółowym Ludzie (Akcje Marie Curie). Skończyła z niego ok. 14 800 naukowców.

Pomostem do programu Horyzont 2020 (lata 2014-2020) - jest 1,4 mld euro przeznaczone na poszukiwanie rozwiązań dla kluczowych wyzwań stojących przed Europą:

- Oceany przyszłości
- Woda
- Surowce
- Inteligentne miasta
- Czysta i wydajna energia, bezpieczeństwo energetyczne
- Ulepszenie sektora usług publicznych
- Badania nad mózgiem
- Oporność na antybiotyki
- Wydajność bio-zasobów.

Nowością są „katedry Europejskiej Przestrzeni Badawczej”, które 7. PR dofinansuje kwotą 12 mln euro. Celem „katedr ERA” jest zbudowanie doskonałości w mniej rozwiniętych regionach UE. Wybitni naukowcy będą mieli możliwość zbudowania doskonałych grup badawczych w najlepszych ośrodkach.

Od początku 7. PR (2007 r.) KE dofinansowała ok. 19 tys. projektów z ponad 79 tys. uczestników. Łączna kwota umów dotychczas zawartych to ok. 25,3 mld euro.

Na stronie intranetowej Działu Spraw Naukowych w zakładce „komunikaty” znajdziecie Państwo tabelę zawierającą aktualny wykaz konkursów finansowanych z 7. Programu Ramowego.

Prestiżowy grant Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych dla Polki

Dr Justyna Olko, z Instytutu Badań Interdyscyplinarnych „Artes Liberales” UW, zdobyła prestiżowy *Starting Grant* przyznawany przez Europejską Radę

Nauki (ERC) w ramach programu IDEAS. Dr Olko jest dziewiątą polską laureatką tego grantu.

Grant, w wysokości ponad 1,3 mln euro, będzie realizowany przez 5 lat we współpracy z hiszpańskim Universidad de Sevilla i Instituto de Docencia e Investigación Etnológica de Zacatecas w Meksyku. Podstawą projektu będzie stworzenie międzynarodowego, interdyscyplinarnego zespołu badawczego przełamującego bariery środowiskowe, akademickie i dyscyplinarne. Jego członkami będą historycy, filolodzy, lingwiści i antropolodzy z Polski, Hiszpanii, USA i Meksyku, w tym także badacze i studenci pochodzenia tubylczego (Indianie Nahuja).

Celem badań jest szczegółowa rekonstrukcja i poznanie mechanizmów przekazu kulturowego między Europą a Ameryką w rozległej perspektywie czasowej, od XVI wieku przez okres kolonialny aż po współczesność. Istotną nowością w podejściu dr Olko jest także połączenie źródeł historycznych i współczesnych, europejskiej i tubylczej perspektywy. Przedmiotem badań będą przede wszystkim zmiany zachodzące w żywym do dziś języku oraz kulturze Indian Nahuja („Azteków”), z drugiej zaś strony w języku hiszpańskim i kulturze „iberoamerykańskiej” rozwijającej się na terenie Nowego Świata. Planowane badania pozwolą na identyfikację i zrozumienie kluczowych czynników zmiany (takich jak intensywność, długość, charakter kontaktu, postawy i strategie badanych grup), a także związków między zmianą językową a transformacjami i ciągłością w szerzej rozumianej kulturze. Istotnym wyzwaniem jest powiązanie aktualnej kultury i dialektów języka nahuatl z ich wcześniejszymi, historycznymi fazami.

Partnerstwo przemysłu i nauki - ostatni konkurs IAPP Programu People

Jednym z celów 7. Programu Ramowego Unii Europejskiej jest zwiększenie udziału sektora prywatnego w prowadzonych w Europie badaniach, a tym samym zwiększenie innowacyjności i dynamiki rozwoju jej gospodarki. Środkiem do osiągnięcia tego celu są akcje Marie Curie, w których duży nacisk jest położony na współpracę pomiędzy prywatnymi przedsiębiorstwami (zwłaszcza MŚP), a środowiskiem akademickim.

Akcje Marie Curie wyróżniają się tym, że są realizowane poprzez konkursy ogłaszane co roku przez Komisję Europejską; badania prowadzone w ramach tych akcji mogą dotyczyć dowolnej tematyki - wnioskodawcy sami określają przedmiot swoich badań (wysoko cenione są projekty innowacyjne i interdyscyplinarne); projekty finansowane są w 100%; budżet przeznaczony jest głównie na wynagrodzenia dla naukowców, wnioski są oceniane przez niezależnych ekspertów z całego świata.

Akcja Marie Curie Industry-Academia Partnership and Pathways ma na celu rozwijanie trwałej współpracy pomiędzy prywatnymi przedsiębiorstwami, a instytucjami naukowymi. Delegowanie i zatrudnianie pracowników w instytucjach partnerskich ma zapewnić wzmocnienie potencjału ludzkiego w zakresie badań i rozwoju, międzysektorowe budowanie ścieżek kariery i niwelowanie luki między teorią a praktyką. Projekty przygotowuje konsorcjum składające się z minimum dwóch partnerów: po jednym z każdego sektora. Instytucje powinny wywodzić się z dwóch różnych krajów członkowskich lub stowarzyszonych z 7. Programem Ramowym. Partnerzy przygotowują wspólny program badawczy, oparty na wymianie personelu pomiędzy instytucją komercyjną, a naukową. Projekt może trwać 4 lata, finansowanie obejmuje wynagrodzenie naukowców, koszty badań i szkoleń, organizacji spotkań, konferencji, koszty zarządzania i koszty pośrednie. Do 10% dofinansowania

można przeznaczyć na zakup sprzętu dla małych i średnich przedsiębiorstw.

Termin zamknięcia konkursu 16. stycznia 2013 roku.

10. października Krajowy Punkt Kontaktowy organizuje Dzień Informacyjny dotyczący konkursu IAPP 2013. W spotkaniu weźmie udział przedstawiciel Agencji ds. Badań z Brukseli, p. Giulinan Donini.

Dodatkowe informacje oraz możliwość rejestracji znajdują się na stronie: <http://www.kpk.gov.pl/>

Debata o wynagrodzeniach polskich naukowców w projektach 7. PR

We wrześniu br. prof. Barbara Kudrycka, unijna komisarz ds. badań, innowacji i nauki Maire Geoghegan-Quinn i węgierski minister stanu ds. strategii gospodarczej Zoltan Csefalvy dyskutowali w Brukseli o wynagrodzeniach europejskich naukowców.

Polska i pozostałe nowe państwa członkowskie oczekują alternatywnych rozwiązań Komisji Europejskiej w sprawie zmniejszenia różnic w wynagrodzeniach naukowców - podkreśliła minister nauki i szkolnictwa wyższego. Obecnie funkcjonujący system powoduje, że naukowcy z różnych państw uczestniczący w tym samym projekcie naukowym i wykonujący tę samą pracę otrzymują zróżnicowane wynagrodzenia. Prowadzi to m.in. do zjawiska brain drain - uczeni wolą prowadzić badania w krajach, gdzie otrzymają lepsze wynagrodzenie.

Kolejny temat spotkania to rozmowa o tym jak umożliwić szerszy dostęp do unijnych środków na badania naukowe krajom i regionom, które dotąd niewystarczająco z nich korzystały. Polska zabiega o stworzenie jednolitego rynku dla naukowców i zwiększenie dostępności środków w przyszłym programie ramowym dla krajów i regionów, które dotąd nie w pełni z nich korzystały. To pokłosie podpisanego w maju wspólnego listu trzynastu państw, poświęconego zapisom w unijnym programie finansowania

na lata 2014-2020 - „Horyzont 2020”. List podpisało 12 tzw. nowych krajów członkowskich oraz czekająca na akcesję Chorwacja.

Konsultacje na temat przyszłej tematyki projektów

Komisja Europejska zachęca do wzięcia udziału w konsultacjach na temat przyszłych działań zmierzających do lepszego integrowania i wykorzystania krajowych infrastruktur badawczych. Chodzi głównie o zidentyfikowanie pożądanych tematów projektów typu „Działania integrujące” (*Integrating Activities*), w ramach których finansowany jest międzynarodowy dostęp uczonych do infrastruktur badawczych (Transnational access). Do konsultacji zaproszeni są nie tylko operatorzy, ale także obecni i potencjalni użytkownicy infrastruktury, a więc także indywidualni naukowcy.

Propozycje nadsyłać można do 22 października 2012 r. Zostaną one przedstawione zespołowi ekspertów, który na ich podstawie przygotuje rekomendacje dotyczące tematyki projektów w Programie Horyzont 2020.

Szczegółowe informacje oraz kwestionariusz dostępne są na stronie http://ec.europa.eu/research/infrastructures/index_en.cfm?pg=consultation

KONFERENCJE, SZKOLENIA, WARSZTATY

Aktualny wykaz organizowanych spotkań można znaleźć na następujących stronach:

www.kpk.pl
www.rpk.ppnt.poznan.pl
www.fp7.pl

(Sporządzono na podstawie: Serwis Komisji Europejskiej, Serwis KPK, Serwis MNIŚW, Serwis FNP)

Zespół Punktu Kontaktowego
 7. PR UE
 Dział Spraw Naukowych

50

WWW.AFERA.COM.PL

SŁUCHAJ

RADIO

AFERA

POLITECHNIKA
POZNAŃSKA

98.6

Choć to nie grudzień, nowy rok akademicki również skłania do przemyśleń i podsumowań. Wielokrotnie pisaliśmy o planach względem naszej Uczelni, by ta stała się miejscem, w którym dochodzi do fuzji nauki i sztuki.

Choć poprzeczka postawiona była wysoko, po szybkim bilansie, okazuje się, że znane wszystkim - chcieć to móc - sprawdza się i w politechnicznych realiach. Dowodem na to są sierpniowe, w pełni udane, wydarzenia.

W dniach 22-26 sierpnia 2012 r., zarówno w Poznaniu, na terenie Kampusu Warta, jak i w Koninie, Gnieźnie, Lusowie i Szreniawie, odbył się Festiwal Sztuki Ludowej (koncerty, warsztaty, seminaria) - impreza międzynarodowa, objęta patronatem UNESCO, mająca na celu umocnienie znaczenia tradycji i kultury ludowej w obecnym świecie. W Festiwalu uczestniczyły zespoły i trupy artystyczne z Turcji, Rosji, Hiszpanii, Białorusi, Łotwy, Czech, Irlandii, Francji i Bułgarii. Punkt kulminacyjny imprezy stanowiło „Wesele Rosyjskie” z udziałem autentycznej Pary Młodej, odbywające się na terenie Centrum Wykładowo-Konferencyjnego Politechniki.

Ten szczególny dzień uświetnił specjalny pokaz scenki krakowskiej w wykonaniu Zespołu Tańca Ludowego Politechniki Poznańskiej „Poligrodzianie” (tancerze kilka tygodni wcześniej, zostali docenieni przez jury 7 Międzynarodowego Festiwalu Tańca w Kota Kinabalu w Malezji, zdobywając nagrodę główną i wyróżnienie dla najlepszej tancerki) oraz występ gwiazd sceny *Must be the Music*, magnetyzującego trio „Chłopcy Kontra Basia”, i porywającej, dobrze wszystkim znanej, Kapeli Ze Wsi Warszawa, laureatów nagrody *Awards for World Music*.

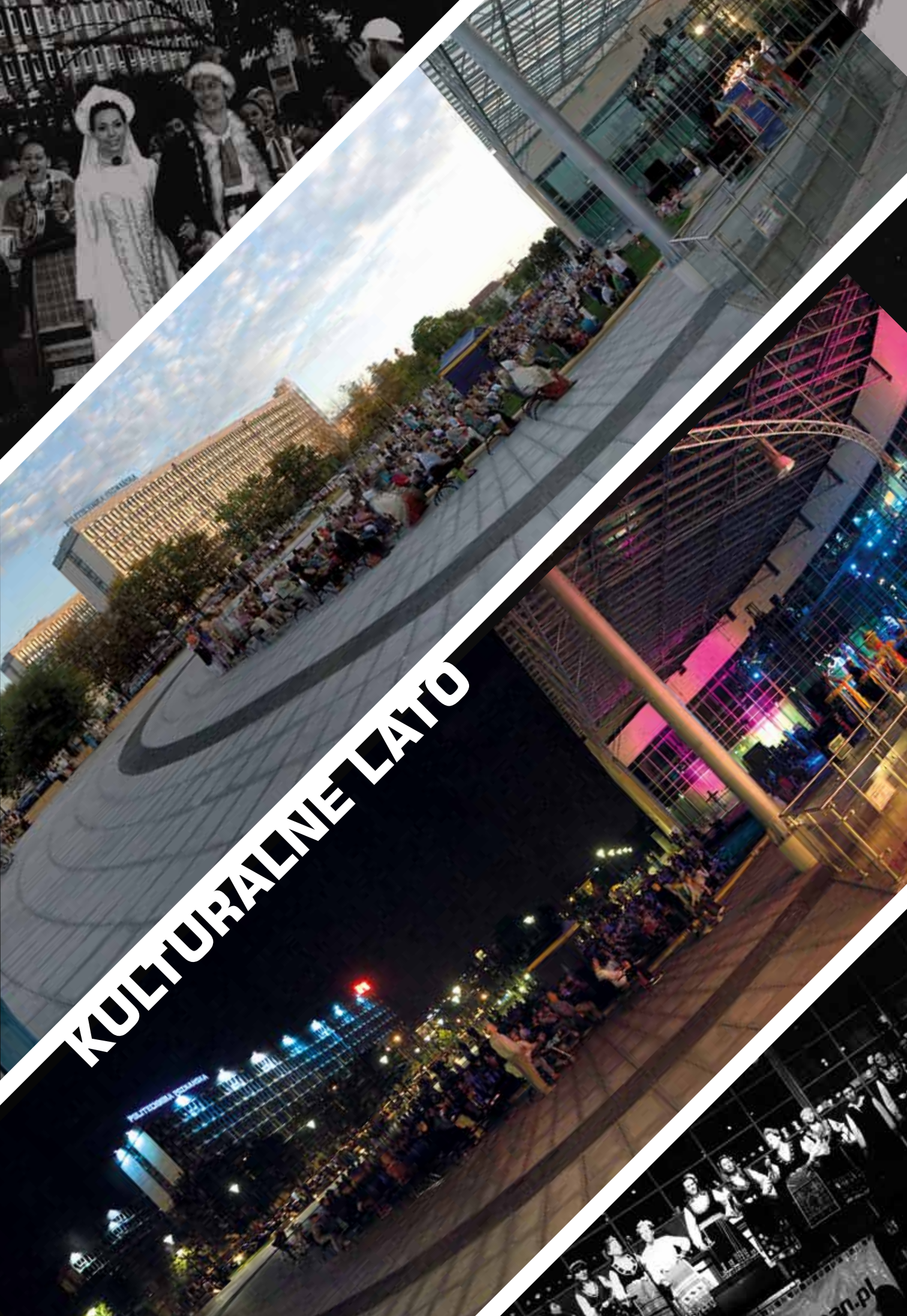
W widowisku uczestniczyło ponad dwa tysiące przybyłych miłośników folkloru z Poznania i okolic.

Organizatorzy imprezy wraz z Władzami Politechniki Poznańskiej mają nadzieję, że mury Centrum Wykładowo-Konferencyjnego już na stałe kojarzyć się będą poznaniakom z przestrzenią przyjazną sztuce, tym bardziej, że już wkrótce - 9 października o godzinie 18:00 otwarcie kolejnej wystawy rzeźb Juana Rosiano pt. „SNY RZEŻBIONE” z udziałem Ambasadora Meksyku, Jego Ekscelencji Ricardo Villanueva Hallal.

ZAPRASZAMY!

Magdalena Howorska

KULTURALNE LATO

ROZPRAWY / HABILITACJE

Gielniak J., Zawilgocenie izolacji papierowo-olejowej transformatorów wysokiego napięcia

Jermak Cz., Teoretyczne i praktyczne aspekty kształtowania statycznych właściwości metrologicznych pneumatycznych przetworników długości

Machowiak K., Granity subdukcyjnego szwu tektonicznego z plutonu Baga-Gazriin Chuluu w centralnej Mongolii. Petrologia i geochemia

Stępień S., Sprzężone modele systemów napędów elektromagnetycznych i ich wykorzystanie do celów sterowania

Walczak K., Wykorzystanie zdalnego pomiaru wielkości elektrycznych za pomocą sond pojemnościowych w technice wysokich napięć

MONOGRAFIE

Szczepański M., Ubezpieczenia w logistyce

Pruszevicz-Sipińska E. (Red.), Architektura mieszkaniowa i usługowa w programach nauczania, Tom II

SKRYPTY

ZESZYTY NAUKOWE

ZN Architektura i urbanistyka nr 25

ZN Architektura i urbanistyka nr 28

ZN Foundations of Computing and Decision Sciences, vol. 37 vol. 2

ZN Archives of Mechanical Technology and Automation 32/1

ZN Archives of Mechanical Technology and Automation 32/2

ZN Archiwum Instytutu Inżynierii Lądowej Nr 12/2012

ZN Archiwum Instytutu Inżynierii Lądowej Nr 13/2012

ZN Fasciculi Mathematici 48/12